

Trúc Mã Trục Mã

Contents

Trúc Mã Trục Mã	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	27
20. Chương 20	29
21. Chương 21	31
22. Chương 22	33
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	38
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	44
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	50
34. Chương 34	51

Trúc Mã Trục Mã

Giới thiệu

Văn án vô dụng, tác giả ngồi trong góc tường khóc QWQĐại khái là công quân nhất kiến chung tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-truc-ma>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tích Thời: Hôm nay tôi chết mê chết mệt thanh âm cực hay của Tiểu Ca! Ai nha~ đáng tiếc là lớn lên hơi có lỗi với quần chúng...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tôi nói nè, Tích Thời, cậu giỏi thật đấy. Lần trước là Ken gia gia(1), sau đó tới Mc thức thức(2), tiếp đến là Pizza Hut. Lần này cậu lại gây tai họa cho nhà ai nữa đây? Gấp gấp muốn gả ra ngoài vậy sao, đói khát thụ

~Tích Thời: Cô mới đói khát! Cả nhà cô đều đói khát! *đập*

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ phản bác cậu là công, hóa ra trọng điểm không ở chỗ này sao ()

Tích Thời: ...

Không biết viết văn: Phát kịch rồi, mọi người tới xem topic đi.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tốc độ của Viết văn thật nhanh! Có anh làm tuyên truyền thật đảm bảo chất lượng! Còn người kia, cái tên đói khát kia, mau tới topic đi!

Tích Thời: ...

Lí Thời ngồi trước máy vi tính vừa xem kịch vừa oán giận. “Nỗi khổ của thanh khổng(3) các cô làm sao hiểu được!” Lúc ban đầu mình chỉ là một thiếu niên ngây thơ, bất ngờ sa chân vào giới vồng phôi trong truyền thuyết, từ nay về sau càng lún sâu trên con đường thanh khổng, càng chạy càng xa...

Đến đêm, trên diễn đàn nào đó, có một topic tên là CP của CV thì nói làm gì, tuyên truyền mới là tuyệt sắc bắt đầu nổi lên.

“Đầu năm nay CV được ghép thành CP đã là quá thông thường rồi, không biết mọi người có phát hiện ra, kỳ thực có lúc tuyên truyền kun mới là chính chủ!”

“Không ảnh, không chân tướng nha lâu chủ, hội nghe kịch chỉ nhìn cast, không xem staff nhẹ nhàng lướt qua~”

“Giống như trên...”

“CV cùng tuyên truyền có giao lưu với nhau bao giờ đâu, YY quá mức thật đáng xấu hổ nha lâu chủ!”

“Ha ha, LZ chạy rồi sao?”

“...”

“Chợt mồ hôi, tôi chỉ chạy đi chụp màn hình thôi mà = = Các cô xem, chỉ cần là kịch của Tích Thời đại nhân, tuyên truyền kun đều là Không biết viết văn! Ôi chao! Tôi lấy danh dự đã gia nhập giới n năm đảm bảo, hai người này tuyệt đối mờ ám!”

“Nói như vậy thấy cũng đúng, kịch của Tích Thời đại nhân không ít, nhưng lần nào cũng là Không biết viết văn đảm nhiệm tuyên truyền, tuyệt đối có JQ!”

“LZ hỏa nhân kim tinh, ngay cả CP bí mật như thế cũng có thể đào ra!”

“Thế nhưng weibo của Tích Thời đại nhân không follow Không biết viết văn...”

“Lầu trên à, cô không biết sao, có đôi khi, không công khai cũng là một loại che chở...”

“Nghe lầu trên nói đột nhiên tôi cảm thấy đáng yêu dã man *ôm mặt*”

Ngay khi mọi người khí thế ngất trời bàn luận trên diễn đàn, bạn học Lí Thời của chúng ta đang ôm chăn nằm trên giường thực hiện nguyên tắc ngủ tiêu chuẩn – cho dù trời có sập xuống cũng phải đi ngủ sớm!

*Chú thích:

(1) Ken gia gia: Nguyên văn là Khẳng gia gia (kěn) phiên âm của Kentucky (KFC) trong tiếng Trung.

(2) Mc thức thức: Nguyên văn là Mạch thức thức (mài) phiên âm của Mc Donal trong tiếng Trung.

Pizza Hut là Tất Thắng Khách (bìshèngkè).

(3) Thanh khổng: cực kì thích giọng nói. Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Ngoại tộc, giống như người, nhưng không phải người, trái ngược với con người, là kẻ thù. Bọn họ là ma quỷ đội lốt người, bọn họ trà trộn trong loài người, mọi người cần phải học cách phân biệt ngoại tộc... Bọn họ không có bản chất tinh thần đặc thù của loài người, theo khoa học, tinh thần hay đạo đức là một hiện tượng tự nhiên tồn tại khách quan. Những ngoại tộc này hoàn toàn không có đạo đức...”(1)

Bị tiếng chuông điện thoại quấy giấc co suốt một phút đồng hồ, Lí Thời mới không cam lòng dụi mắt tỉnh dậy, với lấy cái điện thoại, dùng thanh âm biếng nhác mệt mỏi nói: “Alo~”

“Xin chào, tôi từ công ty bảo hiểm XX, hiện tại tài khoản của ngài được nhận dịch vụ cung cấp bảo hiểm giao thông công cộng phòng ngừa bất trắc ba tháng miễn phí, xin hỏi...”

“A? À... xin lỗi, tôi không cần...” Lí Thời còn đang chìm đắm trong mộng đẹp, giữa cơn mơ màng nghe thấy hai chữ “bảo hiểm”, hừ, toàn bọn lừa đảo.

“Không sao. Cảm ơn ngài, chắc ngài còn chưa tỉnh ngủ, đã làm phiền rồi.” Thái độ của nhân viên phục vụ khách hàng rất tốt, thanh âm rất dịu dàng, còn mang theo ý cười, làm cho người ta thấy thoải mái vô cùng. Vì vậy, chỉ số thanh khổng của Lí Thời bùng nổ trong chớp mắt.

“Cái kia, chờ một chút!”

“Vâng? Ngài nói đi.”

“Cái kia... Anh vừa nói bảo hiểm gì đó, là miễn phí sao?”

“Đúng vậy, nếu như ngài đồng ý, công ty chúng tôi sẽ cung cấp bảo hiểm giao thông công cộng phòng ngừa bất trắc miễn phí ba tháng cho ngài.”

“A... Vậy nếu như tôi đồng ý rồi, phải sắp xếp thế nào?”

“Nếu như ngài đồng ý, tôi sẽ chuyển điện thoại tới ban nghiệp vụ. Đến lúc đó sẽ chuyên gia tới phục vụ ngài.”

“Không phải là anh sao?” Lí Thời nhỏ giọng lầm bầm, “Vậy thì quên đi...”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

“Nè nè, chờ một chút, chờ một chút!”

“Vâng? Ngài còn vấn đề gì sao?”

“Nếu như, nếu như lát nữa tôi tỉnh táo rồi, hồi hận rồi, muốn nhận dịch vụ này thì phải làm sao bây giờ? Có thể gọi điện thoại cho anh không?”

“Là thế này, nếu ngài gọi điện thoại tới sẽ do tổng đài phục vụ nói máy với các nhân viên tư vấn phục vụ ngài.”

“A...” Lí Thời có chút mất mát, bất tri bất giác nói câu: “Nhưng tôi muốn tìm anh cơ...”

Một tiếng cười khê truyền từ điện thoại ra, nhất thời Lí Thời thấy mặt nóng nóng, đoán chừng có thể rán chín một quả trứng.

“Cảm ơn sự tin cậy của ngài. Tôi là nhân viên số 921, nếu ngày sau ngài còn vấn đề gì có thể báo tổng đài chuyển điện cho tôi.”

“A, được, được...”

“Vậy giờ tôi muốn gọi điện thoại cho vị khách tiếp theo, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại...”

Ngất máy rồi, Lí Thời còn có chút hoảng hốt. Cậu thừa nhận mình bị bệnh thanh khổng nặng, nhưng trước đây đều chỉ yên lặng thích trong lòng, hôm nay không biết lên cơn điên gì, dám đi làm quen với nhân viên tư vấn xa lạ! Vậy cũng không tính làm gì, một đứa làm vòng phổi có thâm niên bị thanh khổng như cậu, gặp phải thanh âm hoàn hảo muốn làm quen cũng không có gì đáng trách. Quan trọng là... cậu dám thực sự làm! Hồi số điện thoại của một người xa lạ! Tuy rằng chỉ là số điện thoại công ty người ta.

Lí Thời lắc đầu, cố gắng bắt mình tỉnh táo lại, theo thói quen mở máy tính ra, phát hiện hôm nay trên nhóm náo nhiệt vô cùng.

Tích Thời: Hế lô~ Chào buổi sáng!

Nói rất hay: Chào buổi sáng Tích Thời đại nhân

~Ông dẫn nước: Chào buổi sáng Tích Thời

~Cách vật bất trí tri: Đã không còn là buổi sáng...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Sáng cái đầu cậu ấy đồ mê ngủ! Giờ đã sắp tới trưa rồi!

Tích Thời: Hôm nay sao trong nhóm nhiều người nổi lên thế này, hôm qua phát kịch còn không thấy đông người đến thế...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Ôi! Cậu còn chưa biết gì sao? Tích Thời cậu bị ghép CP rồi

Tích Thời: Đâu phải chưa từng bị ghép, có gì phải ngạc nhiên () Giờ lại là ai đây? Cách vật bất trí tri à? Hôm qua mới phát kịch, hôm nay đã bị ghép CP, ai nha~ thật là

~Luôn luôn là em gái ngây thơ: , cậu giỏi lắm, có điều không phải là Cách vật đại nhân.

Tích Thời: Vậy thì là ai? Thanh âm không hay tôi không thừa nhận!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Là Viết văn

~Tích Thời: Cái gì?

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Viết văn! Không biết viết văn~ Tuyên truyền kun của kịch chúng ta đó

~Tích Thời: 0.0 Đó là ai...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: ...

Ông dẫn nước: ...

Cách vật bất trí trí: ...

Nói rất hay: ...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Cậu giả vờ đấy hả? Từ khi cậu gia nhập giới vông phối tới nay, kịch của cậu đều do Không biết viết văn tuyên truyền, sao có thể không nhận ra?

Tích Thời: ... Tôi cũng không thuộc staff, quan tâm gì ai làm tuyên truyền

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Lẽ nào đây là câu chuyện về một trung khuyến công đơn phương thụ? A, trái tim yếu đuối của tôi, thật ngược QAQ

Tích Thời: Các người được lắm ==+ Không nhắc tới cái này, vừa rồi tôi gặp được một thanh âm cực hay

~Luôn luôn là em gái ngây thơ: ... Nói đi, lại là con giai nhà ai? Không phải là tình cảm vừa chớm nở đã héo tàn chứ?

Tích Thời: Cái gì mà vừa nở đã tàn == Hôm nay là nhân viên điện thoại tiếp thị bảo hiểm

~Cách vật bất trí trí: Phụt~ Tôi nói nè, Tích Thời cậu sao có thể đói khát tới vậy chứ, nhân viên tiếp thị bảo hiểm ha ha ha ha!

Tích Thời: Cười cái đầu cậu! Thanh âm của người ta so với cậu còn dịu dàng hơn, mềm mại hơn, hay hơn gấp 100 lần!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Phụt~ 100 lần! Tổng công Cách vật đại nhân của chúng ta còn không bằng một người tiếp thị bảo hiểm sao? Nhưng mà, mấy nhân viên tiếp thị kiểu này hôm sau sẽ không gặp lại được đâu.

Tích Thời: Không đâu! Anh ấy nói với tôi anh ấy là nhân viên điện thoại số 921! Tôi có thể gọi điện tới tổng đài phục vụ để tìm.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Người ta nói gì cậu cũng tin sao! Bạn trẻ Tích Thời, tôi nên nói cậu ngây thơ hay nên nói cậu đơn thuần đây (_)

Tích Thời: ...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Quên đi, dù sao cậu cũng sẽ không thực sự gọi tới (_) Đừng ngây thơ thế nhóc con, nếu cậu thực sự quá đói khát, có thể đi đùa giỡn 10086

~Tích Thời: Tôi nói với cô bao nhiêu lần rồi là tôi không phải trẻ con, nên đừng lúc nào cũng bày cái kiểu như cô lớn tuổi hơn tôi ra thế!

*Chú thích:

(1) 1 đoạn chữ. Có thể xem clip trên tudou. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.

Ban đêm, Lí Thời nắm lấy điện thoại, thầm nghĩ mình càng ngày càng điên rồi. Người ta chỉ khách sáo thế thôi, cậu lại cứ tưởng thật. Tuy rằng nghĩ vậy, ngày hôm sau cậu vẫn gọi vào dãy số ấy.

“Alo, xin chào, đây là công ty bảo hiểm XX, xin hỏi ngài cần giải quyết vấn đề gì?” Một giọng nữ cực kì nhẵn nại truyền tới.

“Á... Cái kia, có thể giúp tôi nói máy với nhân viên điện thoại số 921 không?”

“Được, xin chờ.” Chẳng hiểu vì sao giọng nữ trong điện thoại dường như thở dài một hơi, chắc là sợ phải tăng ca.

“Xin chào, số 921 xin được phục vụ ngài, xin hỏi ngài cần giúp gì vậy?”

“Alo, là, là tôi... Chính là buổi sáng kia...”

“A, tôi đã biết, ngài chính là người bị tôi quấy nhiễu nhiều mộng đẹp đây mà.”

Nghe trong thanh âm ôn nhu mang theo ý cười, Lí Thời không khỏi đỏ mặt.

“Đúng, là tôi...”

“Ngài đã suy nghĩ xong rồi sao, có muốn kí hợp đồng bảo hiểm không? Rất xin lỗi, hình như tổ nghiệp vụ muốn tan tành, công việc của ngài có thể dễ tới ngày mai chứ?”

“Không phải... A, được... Không đúng...” Lí Thời luôn nhanh mồm nhanh miệng bỗng dưng nói năng có chút lộn xộn. “Cái kia, tôi là muốn... nói... thanh âm của anh rất dễ nghe...”

Người bên kia điện thoại dường như sững sốt một chút, “Cảm ơn, ngài cũng thế.”

“Tôi không, không có việc gì, hẹn gặp lại!” Hoang mang rối loạn ngắt máy, Lí Thời nhào lên giường, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên cậu mất ngủ, không biết rốt cuộc là làm sao...

Ở bên kia, trong tòa nhà lớn của công ty bảo hiểm XX, Trần Duy Mặc cười khẽ lưu lại số điện thoại vừa rồi.

Lí Thời đang trần trọc trên giường, rốt cục cầm điện thoại lên QQ, nổi lên trong nhóm.

Tích Thời: Không có ai sao...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tôi không nhìn lầm chứ? Tích Thời, cậu còn chưa ngủ sao?!

Tích Thời: Đừng nói nhảm...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Làm sao thế? Hận không được gả ra ngoài sao?

Tích Thời: ... Hận cái đầu cô! Tôi gọi điện cho số 921 rồi...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: !!! Tôi nhất định quá mệt nên nhìn lầm rồi, Tích Thời, cậu thực sự gọi cho người ta sao?! Thôi xong, thôi xong, cậu đây là “yêu anh từ tiếng nói đầu tiên”!

Tích Thời: Quên đi, coi như đêm nay cô chưa từng thấy tôi đi, tôi nói nhảm thôi... Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Mình nhất định là điên rồi, điên rồi, điên rồi! Lí Thời rít gào ở trong lòng, đã liên tục hai tuần rồi, mỗi ngày tối nào cậu cũng không tự chủ được gọi điện thoại tới công ty bảo hiểm XX kia, ngay cả cô gái lễ tân cũng có thể nghe ra giọng cậu, còn chưa kịp nói gì đã trực tiếp chuyển máy cho 921!

“Xin chào, cái kia, chính là tôi...”

“Vâng, tôi biết, ngài cần giúp gì ạ?”

Một lần nữa Lí Thời cảm thấy 921 thật là tốt bụng, dưới sự quấy rối liên tục của cậu mà vẫn dịu dàng đáp lời như thế.

“Alo? Ngài còn ở đó không?”

“A, có...”

“Hôm nay làm sao vậy? Máy tính hỏng hay cống thoát nước không thông?” Trần Duy Mặc trêu ghẹo.

“Không, không có...” Lí Thời đột nhiên không biết nói cái gì, lí do có thể dùng được mấy ngày nay cậu đều dùng hết rồi.

“Lí Thời, ngày mai không nên gọi tới đây nữa.” Sau một khoảng trầm mặc, Trần Duy Mặc nói.

“Vì sao? Anh đã bảo có chuyện gì có thể tới tìm anh mà.”

“Từ ngày mai tôi sẽ không làm việc ở đây nữa.”

“Vì sao... Bởi vì tôi sao? Xin lỗi, tôi quấy rầy anh, sau này sẽ không thế nữa. Anh đừng vì việc nhỏ ấy mà đổi việc...”

“Không phải như cậu nghĩ.”

“Chẳng là vì tôi nên anh bị đuổi việc sao?”

“Lí Thời...” Trần Duy Mặc bắt đầu bội phục sức tưởng tượng vô hạn của Lí Thời.

“Xin lỗi... tôi, tôi chỉ là...” Lí Thời cảm thấy tự trách sâu sắc.

“159XXXXXXXXXX” Trần Duy Mặc đọc ra một dãy số.

“Hả?”

“Số di động của tôi.”

“Anh, anh nói quá nhanh, tôi không nhớ được.”

“Không sao, lát nữa tôi gửi cho cậu.”

“A... Như vậy sao có thể, tùy tiện gửi số cho người lạ.”

“Tôi biết tên cậu, cũng biết số điện thoại của cậu, biết mật mã khởi động máy tính cùng loại đường ống nước trong nhà cậu, đây mà coi là người xa lạ sao?”

Lí Thời nhất thời không nói nên lời.

“Tôi không làm việc ở đây nữa là vì hết hạn hợp đồng rồi. Tôi chỉ làm công ở đây lúc nghỉ hè thôi. Cũng không phải vì cậu nên mới nghỉ việc. A, tan làm rồi, tôi ngắt máy trước, có việc cứ gọi điện thoại di động cho tôi. Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Giữa lúc Lí Thời đang ngây người ngắm di động, một cái tin nhắn được gửi tới:

159XXXXXXXXXX

Trần Duy Mặc.

“Hóa ra anh ấy tên là Trần Duy Mặc... Duy Mặc, Duy Mặc~ Tên cũng dễ nghe như giọng nói của anh ấy vậy~” Lí Thời không giữ chút hình tượng nào ôm điện thoại lẩn qua lẩn lại trên giường lớn chuyên dụng cho đồ ham ngủ như cậu. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Lí Thời tâm trạng tốt, mở máy vi tính, đăng nhập chim cánh cụt, liền thấy một cái ava làm người ta tức giận cứ nháy nháy.

Luôn luôn là em gái ngây thơ:Tích Thời! Xuất hiện đi xuất hiện đi xuất hiện đi xuất hiện đi xuất hiện đi xuất hiện đi!

Này, có phải cậu bị đứt mạng không ==

QAQ Coi như tôi cầu xin cậu đó Tích Thời đại nhân, mau xuất hiện đi.

Tích Thời: 0.0

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tôi nói nè, Tích Thời đại nhân, cậu thật sự bị đứt mạng sao? Mười ngày rồi không thấy cậu đâu...

Tích Thời: Cô mới đứt mạng! Cả nhà cô mới đứt mạng!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: == Tôi đang ở nhà, tôi đứt mạng đương nhiên cả nhà tôi đều đứt mạng...

Tích Thời: Có việc gì? Âm thô kịch của cô tôi đã giao rồi...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Không phải vấn đề âm thô...

Tích Thời: Σ(° °;) ! ! ! Chẳng lẽ cô tới nhờ tôi viết luận văn giúp? Tôi không nhận làm việc này đâu!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Không phải chỉ nhờ cậu có một lần thôi sao, hơn nữa viết một bản nháp mà thôi, đâu có đến nỗi kinh khủng như thế...

Tích Thời: Đến nỗi đấy!!!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Được rồi không đùa nữa, tôi tìm cậu là vì Cách vật đại nhân.

Tích Thời: Hả? Anh ta làm sao vậy?

Luôn luôn là em gái ngây thơ: QAQ Anh ấy lui giới...

Tích Thời: Lui giới?!!

Khi Lí Thời thấy hai chữ “lui giới” thì kinh ngạc há hốc miệng. Cách vật bất trí tri gần như gia nhập giới võng phối cùng cậu, dựa vào giọng nói công âm đặc biệt khan hiếm trong giới mà trở nên nổi tiếng. Cậu vừa mới cùng anh ta hợp tác làm kịch mới, sao đột nhiên lại lui giới?

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Là chuyện mấy hôm trước, weibo cũng xóa rồi, nhóm cũng rời rồi, toàn bộ đều giống như bốc hơi khỏi thế gian QAQ Các CV có quan hệ với anh ấy tôi cũng đã hỏi qua, ai cũng không tìm thấy anh ấy. Mấy hôm nay cậu không onl, tôi còn tưởng cậu cũng nghỉ quần TAT

Tích Thời: Nghỉ quần cái đầu cô! Tâm tình của ông đây rất tốt!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Quên đi, chắc là cậu cũng không tìm được anh ấy đâu. Gần đây nhóm đại thần lui giới ngày càng nhiều, tôi thấy chắc chẳng bao lâu nữa tôi cũng nên lui...

Đúng thế, đám bạn tốt cùng nhau gia nhập giới còn phối kịch giờ ngày càng ít, tuy rằng bản thân cậu không định lui giới, nhưng tính vốn lười nhác cầu thả, rất ít khi tiếp kịch mới. Hơn năm năm trôi qua, một người không có tính kiên nhẫn như cậu có thể kiên trì đến bây giờ đã là kì tích rồi.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tích Thời, cậu còn ở đó không?

Tích Thời: Ừ...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Bây giờ công âm thật khó tìm, chắc lại phải kéo dài kịch. Nếu có cậu có bạn thích hợp thì mời tới hỗ trợ đi!

Tích Thời: () Để xem tâm trạng nhá. Dù sao hăm hại kịch cũng không phải là tôi

~Luôn luôn là em gái ngây thơ: *lật bàn* Mệt cho tôi còn lo cậu lui giới! Hừ, loại vô cảm như cậu mới không có ý tưởng lui giới cao cấp như vậy!

Tích Thời: ...

Tắt máy tính trở về giường, cậu theo thói quen sờ qua cái điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường, theo thói quen muốn nhấn vào dây số kia, theo thói quen muốn nghe thanh âm của người kia.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên giường, bạn học Lí Thời luôn luôn thần kinh thô vô tư vô cảm không hiểu thế nào là u buồn, kéo chăn lẩn trên giường một vòng, rồi cuộc cũng nhấn dây số mình đã sớm nhớ kĩ.

“Duy Mặc...”

“Ừ? Làm sao vậy? Hôm nay hình như em không vui.” Tiếng nói quen thuộc mang theo âm thanh gõ bàn phím búp búp truyền tới.

“Ừm... cũng không có gì, đại khái là đã đến tuổi tự hỏi về cuộc đời, thương xuân bi thu...”

“Phụt— Thương xuân bi thu? Giờ mới là mùa hè mà... Rốt cuộc làm sao vậy?”

“A, chỉ là, em có một người bạn, đột nhiên không tìm thấy. Duy Mặc, liệu có ngày nào đó em gọi cho anh nhưng chỉ nghe được tiếng máy ghi âm lạnh lẽo hay không? “Số điện thoại ngài gọi hiện không có” gì đó. Liệu có phải thực ra bây giờ em là đang nằm mơ, anh căn bản không tồn tại...” Lí Thời nghĩ tới đây, đột nhiên tâm hồn văn nghệ trỗi dậy.

“Bạn rất quan trọng sao?” Trần Duy Mặc cắt đứt suy nghĩ miên man của cậu.

“Hả?”

“Cái người em vừa nói, người bạn tốt đột nhiên không tìm thấy, rất quan trọng đối với em sao?”

“À, cũng không phải, chỉ là đã chơi với nhau lâu, đột nhiên biến mất không nói một lời, em có chút khó chịu... Ai, quên đi, quên đi. Không nói tới cái này. Duy Mặc, anh có nghe kịch truyền thanh hay không?”

“A? Ừ, có nghe một ít.”

“Vậy anh có muốn gia nhập giới không?” Lí Thời hăng hái, “Thanh âm của anh hay như vậy, không đi phối kịch rất đáng tiếc. Em có một bộ kịch đúng lúc thiếu vai công, anh muốn thử hay không?”

“Công?” Trần Duy Mặc cười cười, đang tiếc Lí Thời không nhìn thấy.

“Á... Em là nói, thiếu một vai chủ dịch! Anh không nghe kịch đam mỹ hả?” Lí Thời cẩn thận hỏi, tuy rằng chuyện trực tiếp dụ dỗ trai nhà lành như vậy không phải cậu chưa từng làm, thế nhưng nếu thực sự bị anh ấy ghét thì làm sao bây giờ?.

“Nè, anh coi như em chưa từng nói gì nhé, không còn sớm nữa, em ngủ đây, ngủ ngon.”

Vội vã ngắt máy, ngay cả câu “ngủ ngon” bình thường cậu mong chờ nhất cũng không nghe, Lí Thời tự xưng siêu ham ngủ lần qua lần lại trên giường, không thể nào đứng giờ nhìn thấy ông già tóc bạc(1) kia.

Trần Duy Mặc bị ngắt máy xong, nhẹ giọng thở dài, quay người trở lại máy tính, đăng post kịch đã biên tập tốt lên.

*Chú thích:

(1) Chu công. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Lí Thời trần trọc cả một đêm, rốt cuộc tới khi mặt trời bắt đầu lên cao đã xuống giường. Lâu rồi không dậy sớm như thế, không ngờ sinh thời cậu còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc.

Lật tấm lịch treo trên tường, ngày hôm nay được khoanh một vòng tròn đỏ thật to, không phải sinh nhật của ai, mà là mừng 9 tháng 1 mà học sinh trung học, tiểu học hận nhất – ngày khai giảng trong truyền thuyết.

Năm ngoái Lí Thời đã tốt nghiệp rồi, khoa văn học Trung Hoa cổ đại. Trước khi tốt nghiệp, cậu đã suy nghĩ thật lâu, trở thành một thầy giáo ngữ văn nhân nhâ vốn là ước mơ của cậu, trước không nói tới một năm có hai lần nghỉ dài hạn, chỉ cần tịch thu sách truyện của học sinh cũng đủ làm cậu vui vẻ. Tiếc rằng trời sinh cậu số làm buôn bán, kỳ thi điểm chuẩn 90 cậu miễn cưỡng lắm mới được 60 điểm, môn tâm lí học giáo dục phải thi lại hai lần mới qua, chứng nhận tư cách giáo viên sống chết không nhận được, đành phải từ bỏ giấc mơ này.

May mà cậu coi như có gia sản, bố mẹ ở dưới lầu mở một cửa hàng bán lẻ sách. Cửa hàng không lớn nhưng địa điểm rất tốt. Ngày xưa dường như để bồi dưỡng tính tình cậu, bố mẹ cố ý mua nhà ở một khu với trường tiểu học, sơ trung, cao trung trọng điểm của tỉnh, cách đó hai đường cái còn có trường đại học, đi về hướng Bắc chưa tới một cây có khu phố buôn bán sầm uất. Lí Thời khi rảnh rỗi thường xuống giúp trông cửa hàng, nói trông, thực chất toàn đọc tiểu thuyết. Giờ cậu tốt nghiệp rồi, bố mẹ cũng lười quản, chạy về quê nhà phía nam tìm một nơi phong cảnh đẹp để dưỡng lão. Nếu không thể làm thầy giáo nhân rồi, Lí Thời đơn giản tiếp nhận cửa hàng sách của bố mẹ, mỗi ngày đúng thời gian học sinh đến trường thì mở cửa,

cả ngày ngâm mình trong hiệu sách, thỉnh thoảng cũng viết lách một chút, phối kịch chơi chơi, cuộc sống qua đi cũng khá thoải mái.

Lí Thời ung dung xuống lầu, mở cửa hiệu sách sớm, mua một cái bánh mì, chống đầu lười nhác nhìn mấy chiếc xe vận tải nhỏ thỉnh thoảng đi ngang qua cùng mấy đứa sinh viên trường X chắc mới đi ra từ tiệm net, còn mang theo vành mắt đen thui. Lại nói tiếp bọn họ coi như là bạn học, Lí Thời thấy đại học X cái gì cũng tốt, chỉ có cơ sở vật chất hơi tệ, tuy trong phòng ngủ có mạng internet, nhưng mà ngoại trừ thỉnh thoảng có thể vào được trang web trường thì cơ bản chỉ để trang trí. Nhưng vị trí của trường này chiếm ưu thế, không giống các trường khác ở “thành đại học” tít tắp ngoại ô. Không phải nói thành đại học không tốt, chỉ là đi lại không quá tiện, cả đi cả về đều có thể bị xe bus chèn cho thành bánh mì kẹp thịt.

Chờ tới khi Lí Thời ăn xong bánh mì, trên đường rất cực đông người hơn, các học sinh mặc đồng phục màu sắc khác nhau đều gấp gấp gấp dài, không tình nguyện bước chân tới trường. Những học trò có gia cảnh tốt hầu như đều được người lớn lái xe tới, mà xe riêng nhà họ giờ đậu trước hẻm nhỏ bên cạnh cửa hàng sách nhà mình. Tuy rằng Lí Thời nói mình không thích buôn bán, nhưng theo bố mẹ nhiều năm như vậy, chút suy nghĩ con buôn vẫn phải có. Vì vậy, cậu đặt tạp chí và báo trước cửa hiệu, một buổi sáng cũng bán được không ít.

Kỳ thực mà nói, so với trên mạng, hiện tại báo giấy đã không còn chỗ đứng. Tạp chí càng không cần phải nói, những trang bìa với hình ảnh màu sắc rực rỡ vẫn có người mua, còn báo thì rất ít. Mỗi khi nghĩ tới điểm này, Lí Thời lại yên lặng cảm ơn các vị giáo viên trung học tiểu học, nếu như không có bọn họ lấy báo chí về làm dụng cụ giảng dạy gì đó, đoán chừng mấy tờ báo này không thể bán được.

Xa xa đã nghe thấy tiếng chuông trường học, những chiếc xe đậu trước ngõ cũng đi gần hết, Lí Thời thu thập qua loa nhà một chút, chỉnh lí tốt chỗ tạp chí bị lật loạn, rồi ngồi xuống trước bàn bán hàng, mở máy tính. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Trần Duy Mặc đi vào phòng học, đơn giản tự giới thiệu bản thân rồi bắt đầu giảng bài. Môn Lịch sử ở trường cao trung, nói khó không khó, nói dễ không dễ. Lịch sử vốn dĩ là lời kể lại của kẻ chiến thắng, chỉ để đối phó với mấy kỳ thi vào trường đại học, tới đại học rồi sớm muộn gì cũng sẽ bị lật lại.

Trường cao trung của Trần Duy Mặc coi như là trường nằm trong tốp đầu, cho dù anh cầm bằng thạc sĩ vẫn phải cạnh tranh kịch liệt mới vào được. Nhưng cũng may đây là trường học cũ của anh, phó hiệu trưởng từng là chủ nhiệm lớp anh. Tuy nói năm đó Trần Duy Mặc không giữ chức lớp trưởng hay cán bộ lớp gì, nhưng suốt thời gian học cao trung, trong mắt thầy cô giáo, anh vẫn là một học trò ngoan giỏi nhiều mặt, hưởng chi bố Trần cùng chủ nhiệm lớp anh, giờ là phó hiệu trưởng, từng là bạn giường tầng trên tầng dưới thời đại học, điều mờ ám trong đó người sáng suốt đều có thể nhìn ra, để xã hội yên ổn, đảm bảo hòa bình thế giới thì không ai nói nhiều nữa. Nói chung, Trần Duy Mặc đã phải trổ hết tài năng để cạnh tranh, thành công vào được trường.

Một khối có mười lớp, những đứa trẻ mới chuyển cấp còn không tập trung, môn lịch sử là bắt buộc phải học, cũng may trường học lớn, giáo viên cũng nhiều, chỉ phân cho Trần Duy Mặc ba lớp, cả tuần tối đa cũng chỉ có tám tiết, ngoại trừ đi học, soạn bài, cơ bản Trần Duy Mặc đều ngồi ở phòng làm việc dùng máy tính, không dám công khai chơi điện tử, nhưng xem diễn đàn, xem phim gì đó cũng chẳng sao, ngoại trừ tổ trưởng khối, trong phòng làm việc đa số đều là đồng nghiệp trẻ tuổi, ngày thường nếu không trò chuyện đôi ba câu thì đều trôi qua như thế.

Trần Duy Mặc hết tiết, dọn dờ cán bộ môn mới chọn được vài chuyện, rồi ngồi trong phòng làm việc ngây người. Một lát sau, anh mới mở máy tính xem bài post, topic hai ngày trước còn phấp phới ở trang đầu CP của CV thì nói làm gì, tuyên truyền mới là tuyệt sắc lúc này đã không thấy bóng dáng đâu, cướp vị trí của nó là một bài thảo luận vì sao Cách vật bất trí tri đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian.

Trần Duy Mặc lắc đầu, theo thói quen cầm lấy di động lên nhấn vào nút home, không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi nhỡ.

Thật vất vả chịu đựng tới khi hết giờ, Trần Duy Mặc theo dòng người rời khỏi trường học, đi tới hiệu sách nhỏ bên cạnh trường. Cũng giống như những đứa trẻ tới trường ở đây, Trần Duy Mặc thời tiểu học, sơ trung, cao trung, thậm chí cả đại học đều đều quanh quẩn khu này, nếu nói đó là khuôn mẫu, chẳng bằng nói là ma chú, nhưng mà cũng may những trường ở đây cũng không tệ lắm, chỉ ít đại học cũng là 211, mà hiệu sách nhỏ kia từ khi Trần Duy Mặc học tiểu học đã mở ở đó. Hiệu sách này không giống khác cửa hàng khác đều bán sách tham khảo với đề luyện thi, nhà này có bán một ít truyện tranh, tạp chí, mấy năm gần đây còn bán truyện, học sinh quanh đây gần như không ai là không biết hiệu sách này, cho dù không mua gì cũng thường tới shopping, trước đây chính anh cũng tới đọc sách.

Hiệu sách không lớn, lúc này đông đầy người, hầu như đều là học sinh mặc đồng phục, Trần Duy Mặc tự biết lúc này không thể nào chen vào được, chỉ đành liếc mắt nhìn ông chủ nhỏ ngồi loay hoay nghịch máy tính ở cửa rồi về nhà.

Nấu cơm, ăn, rửa bát, rửa mặt, mở máy tính, xem post... Cho tới tận khi anh tắt máy tính bò lên giường, cả một ngày trời, điện thoại di động không hề vang lên, nếu không phải tín hiệu vẫn đầy vạch, Trần Duy Mặc thực sự hoài nghi mình đang ở ngoài vùng phủ sóng.

Cuối cùng, không kiểm chế được chính mình, Trần Duy Mặc lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Bên này Lí Thời vừa tắt máy tính, đóng cửa bảo vệ hộp kim của hiệu sách, leo lên căn phòng nhỏ trên tầng ba chuẩn bị bù đắp cho cuộc hẹn muộn với Chu Công ngày hôm qua, điện thoại đột nhiên vang lên, là có tin nhắn mới.

“Hôm nay thế nào? Không nhận được tin nhắn của em, anh cảm thấy không quen.”

Lí Thời nhìn tin nhắn, trong nháy mắt hóa đá luôn. Mình không bị anh ấy ghét, anh ấy nhắn tin cho mình, anh ấy nói không nhận được tin nhắn của mình thì không quen... Trong nhất thời, Lí Thời không biết nên thể hiện cảm xúc thế nào. Cậu cầm điện thoại nhắn trả lời nhưng nửa ngày vẫn không gõ được một chữ, cho tới tận khi đoạn nhạc chuông quen thuộc “Ngoại tộc, giống như người, nhưng không phải người, trái ngược với con người, là kẻ thù” vang lên mới phản ứng.

“Alo, Lí Thời?” Thanh âm của Trần Duy Mặc truyền đến từ đầu dây bên kia, mang theo sự do dự cùng không chắc chắn, dường như còn có chút cau có.

“Duy Mặc...” Lí Thời còn chẳng ý thức được khi mình gọi ra cái tên này, thanh âm dịu dàng mềm mại như bánh chưng biết bao, trong hương thơm ngát còn mang theo chút khổ sở không thể tả.

“Làm sao vậy? Hôm qua em đột nhiên ngắt máy, tâm trạng không tốt sao?”

“Không... Là, em sợ anh không thích, mấy thứ như đam mỹ.” Thanh âm của Lí Thời càng ngày càng nhỏ, giống như cậu học trò đang nhận sai với thầy giáo.

“Ai nói anh không thích.”

“Hà? Anh vừa nói cái gì?” Lí Thời giống như nghe được cái gì phản khoa học, nghe nhầm rồi, nhất định là mình nghe nhầm rồi.

“Anh nói, anh không phải là không thích kịch đam mỹ. Anh đã từng nghe rồi, nghe rất nhiều.” Trần Duy Mặc vừa tưởng tượng về mặt lúc này của Lí Thời, vừa chậm rãi nói, “Nếu như có thể, anh bằng lòng phối kịch cùng em.”

“Thật, thật sự?! Anh chờ một chút, em đi mở máy tính, gửi kịch bản cho anh. À mà không được, em không có kịch bản... Hay là em kéo anh vào tổ kịch? Cũng không được, em không phải quản lí nhóm... A a a, giờ em phải làm sao?”

“Lí Thời, đừng nóng nảy, giờ đã mười một giờ rồi, chuyện kịch ngày mai nói cũng chưa muộn. Anh ở đây, sẽ không bỏ chạy.” Trần Duy Mặc nhẹ giọng cười, “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

“A, được... Anh cũng thế, sớm nghỉ ngơi một chút.”

Lí Thời mơ mơ màng màng treo máy, còn chìm đắm trong cảm giác sung sướng không chân thật. Trần Duy Mặc, anh ấy, anh ấy đồng ý rồi! Lí Thời bò lên giường, ôm chăn lăn một hồi, chôn mặt trong chăn hít một hơi thật sâu, rồi vươn tay lấy điện thoại di động đặt ở đầu giường, mở QQ.

Tích Thời: Onl không?Onl không?Onl không? Có tin tức tốt cho cô!

Luôn luôn là em gái ngây thơ:Tích Thời? Gần đây cậu bị lệch múi giờ hay sao mà khuya như thế còn chưa ngủ? Cậu có tin tức gì? Tìm được Cách vật đại nhân rồi sao?

Tích Thời: Không có... Nhưng mà tôi tìm được một công âm cho cô

~Luôn luôn là em gái ngây thơ:!!! Tích Thời, cậu nhanh như vậy đã đứng núi này trông núi nọ rồi, Cách vật đại nhân mới đi không bao lâu, cậu đã tìm được người mới TAT...

Tích Thời: Cô thật là! Chẳng phải cô bảo tôi tìm công âm sao = = Nếu cô không cần thì tôi bảo người ta không cần...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Cần cần cần! Ai nói không cần! Nhưng mà đó là ai? Các người đã PIA kịch chưa? Cảm giác thế nào?

Tích Thời: Tôi không biết anh ấy từng phối kịch hay chưa, cũng chưa từng PIA với anh ấy, nhưng mà thanh âm của anh ấy rất hay.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Ôi chào? Là người mới sao? Nhưng thanh âm Tích Thời coi trọng thì tôi yên tâm, lúc nào tìm thời gian để anh ấy tới kênh thử âm đi, dù sao cũng là thay Cách vật đại nhân chủ dịch, vẫn phải kiểm tra đúng thủ tục.

Tích Thời: Được, ngày mai tôi bàn với anh ấy.

Luôn luôn là em gái ngây thơ:Được được~ Mà này, Tích Thời, từ lúc nào cậu đã quen được người ta thế? Tôi nhớ gần đây đâu có ca hội gì có thể đi cửa trai nhà lành đâu...

Tích Thời: Ặc... Thực ra, đó chính là 921...

Luôn luôn là em gái ngây thơ:!!! Tích Thời, đây không phải là cậu tìm công âm cho tôi mà rõ ràng là muốn tìm công quân cho mình!

Tích Thời: Tôi đi ngủ... Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Bình thường Lí Thời luôn hoài nghi không biết mình có phải mình bị nhân cách phân liệt trong truyền thuyết không, rõ ràng trong cuộc sống là một thanh niên thành thật giàu tính văn nghệ, thế nào đụng tới máy tính lại đột nhiên nảy ra khí chất tặc mao.

Sáng sớm đã nhận được tin nhắn của Trần Duy Mặc, trên đó viết số chim cánh cụt của anh, Lí Thời bình phục tâm tình, mở máy tính đăng nhập QQ, gõ dãy số vào ô tìm bạn bè, bốn chữ “Không biết viết văn” lập tức xuất hiện trước mặt cậu. Lí Thời thấy cái ID này rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi, cố gắng suy nghĩ một hồi vẫn không ra, đành phải bỏ qua.

Ava của Trần Duy Mặc vẫn tối đen, chắc hẳn anh đang đi làm, yêu cầu thêm bạn gửi tới nửa ngày vẫn không phản ứng. Lí Thời mở kịch bản ra, luyện giọng bằng lời kịch trong không gian bốn bề vắng lặng. Cậu muốn khi PIA kịch có thể để Trần Duy Mặc lưu lại ấn tượng tốt. Tuy rằng Lí Thời vẫn luôn tự phong mình là CV chuyên nghiệp, mỗi lần tiếp kịch luôn nghiêm túc nghiên cứu, trước khi giao âm phải tự PIA vài lần,

cho tới khi bản thân thỏa mãn mới thôi, nhưng từ khi vào giới đến nay cũng chỉ có một hai lần cậu khẩn trương, chú tâm như bây giờ.

Lí Thời tới Ken gia gia mua cơm trưa về, vừa vặn nghe được thanh âm máy tính – kun kêu “khụ khụ”, quả nhiên là Trần Duy Mặc.

Không biết viết văn: Nãy đang làm việc, không tiện.

Tích Thời: Em biết mà~ Giờ anh đang nghỉ trưa à?

Không biết viết văn: Ừ, nhưng mà buổi chiều không có việc gì, kịch em nói hôm qua có thể nói tỉ mỉ hơn đi.

Tích Thời: Đó là một vở kịch đam mỹ hiện đại, công là nhân viên văn phòng, thụ là học sinh, bình thần ẩm áp, có cầu huyết, lát nữa em gửi kịch bản cho anh

~Không biết viết văn: Được.

Bên này Trần Duy Mặc vừa nói xong, bên kia đã gửi kịch bản tới. Anh nhìn tiêu đề, khóe miệng bất tri bất giác nhếch lên.

Tích Thời: Nè, Duy Mặc, tối hôm nay anh có rảnh không? Cô em chuẩn bị muốn anh thử âm, tuy rằng em nghĩ căn bản không cần phải làm vậy ()

Không biết viết văn: Được, tối mấy giờ?

Tích Thời: Chờ anh thì anh tan tầm? Ai, quên đi, chờ anh về nhà rồi gọi em là được.

Không biết viết văn: Được, đêm nay lên gặp.

Cùng Trần Duy Mặc xác định được thời gian rồi, Lí Thời bắt đầu điên cuồng oang tác một người khác.

Tích Thời: Mau hiện mau hiện mau hiện mau hiện!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: = =, cậu đói khát đến thế sao...

Tích Thời: Đói khát cái đầu cô! Tôi đã hẹn với Duy Mặc rồi, buổi tối hôm nay thử âm

~Luôn luôn là em gái ngây thơ: Ái chà, hôm qua còn gọi là 921, hôm nay đã bảo “Duy Mặc” rồi nha~ Xem ra tiến triển không tệ

~Tích Thời: Cô thật là, lần sau đừng cầu tôi tìm người cho cô *quảng đi*!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Lại xù lông rồi~ Nè Tích Thời, hiện tại không lưu hành tạc mao thụ đâu, cậu nên học người ta làm nhân thể(1) một chút, bằng không làm sao mà gả đi bây giờ?

Tích Thời: Gả cái đầu cô!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tích Thời, Tích Thời, cậu đừng luẩn quẩn trong lòng, cóc ba chân thì thiếu chứ đàn ông hai đùi thì đầy, cậu đói khát đến vậy cũng không thể gả cho cái đầu nhà, đầu năm nay không thịnh hành người x vật

~Lí Thời trước máy tính co quắp khóe miệng, thầm nghĩ mấy cô gái thời nay không dễ chọc, đám con gái sắc bén này, khó đối phó y như ông già giảng dạy môn văn học đương đại năm đó.

Bất tri bất giác đã tới buổi tối, Lí Thời đóng cửa tiệm sách, bò lên lầu, vội vã ăn hai miếng cơm rồi ngồi ngoan trước máy tính chờ Trần Duy Mặc gọi cậu.

Thời gian trôi qua, cái đồng hồ lỗi thời trong phòng ngủ của Lí Thời điểm từng phút từng phút, của Trần Duy Mặc vẫn không có dấu hiệu sáng lên, chuẩn bị bên kia đã gọi rất nhiều lần, đều bị Lí Thời cản lại.

Cậu gửi tin cho Trần Duy Mặc, thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy có hồi âm, kiên trì đợi tới mười giờ, cuối cùng không nhịn nổi, cậu gửi tin nhắn tới điện thoại anh — “Đang tăng ca sao? Đã nói đêm nay thử âm mà...”

Hơn mười phút qua đi, vẫn chẳng có hồi âm.

“Đang bận sao? Đã sắp tới mười giờ rồi...”

“Nè, tốt xấu gì anh cũng phải trả lời em chứ...”

Mất thấy kim đồng hồ chỉ hướng mười một giờ, Lí Thời dù tính tình tốt đến mấy cũng bị mài mòn từng chút một. Cậu cũng không biết mình bị làm sao vậy, chỉ thấy rất tức giận, rất uất ức, rõ ràng chuyện chẳng to tát gì.

Cuối cùng, cậu lấy điện thoại gọi cho Trần Duy Mặc, thanh âm truyền tới cũng chỉ là giọng nữ lạnh lùng — “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Cậu như giận dữ tắt điện thoại và máy tính, ghé vào trên giường, nào ngờ lại mất ngủ.

Khắc tinh! Anh tuyệt đối là khắc tinh! Từ khi quen biết Trần Duy Mặc, cậu đã không ngừng phá kỷ lục mất ngủ, địa vị vua tham ngủ của cậu khó mà giữ được mất!

*Chú thích:

(1) Nhân thể: nhân vật hiền lành đảm đang, biết chăm lo cho gia đình. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.

Lí Thời tức giận, ngủ thẳng tới mười giờ mới tỉnh, mở mắt ra còn chưa bò xuống giường đã sờ điện thoại, chỉ tiếc màn hình vẫn trắng trơn, đừng nói tới cuộc gọi nhờ, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có. Cậu buồn bực mở máy tính, ngoại trừ ava của chuẩn bị nhấp nháy càng khiến cậu thêm phiền, cái ava hình bút lông kia vẫn tối đen. Lí Thời “hừ” một tiếng, ghi chú đổi tên “Không biết viết văn” thành “Đồ lừa đảo (_)”, sau đó tâm tình tốt đẹp hơn hẳn, xuống lầu mở cửa mà đi.

Bên kia Trần Duy Mặc tiêu tụy vô cùng, ở trong đồn cảnh sát viết tường trình, tuy nói anh là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, vui vẻ giúp đỡ người kia, thế nhưng ông trời lại trêu đùa anh.

Tôi hôm qua tan tầm, anh vẫn như lúc trước, liếc mắt nhìn cửa hàng sách kia rồi mới về nhà. Trường học của Trần Duy Mặc rất gần phố buôn bán, trộm cướp vặt rất thường xảy ra, nào ngờ hôm nay anh lại gặp phải. Ban đầu Trần Duy Mặc chỉ thấy có người lén lút thò tay vào túi tiền của người trước mặt anh. Vì vậy anh không nhận được muốn hỗ trợ, kết quả người đó chỉ là giả vờ, quay đầu lại mới biết điện thoại di động cùng ví tiền của mình, thậm chí thẻ của vào tiểu khu cũng bị mất luôn. Anh nhanh chóng báo công an, kết quả bị giữ lại tới bây giờ.

May mà là cuối tuần, khỏi phải xin nghỉ ở trường cho phiền phức. Trần Duy Mặc làm xong tường trình thì lập tức tới ngân hàng báo mất giấy tờ, thuận tiện xem xét mua một cái điện thoại mới cho mình. Tuy nói là đã báo an, nhưng trời mới biết được rốt cuộc có thể tìm được đồ trở về hay không, trong bất kì trường hợp nào, cho dù có thể tìm trở về cũng không thể nói chính xác tới bao giờ mới nhận được. Chờ khi Trần Duy Mặc giải quyết được tất cả các việc nhỏ rườm rà, trở về nhà đã là buổi tối rồi. Thật vất vả chờ dài một hơi, khi anh đang chuẩn bị nghỉ ngơi cho khỏe, chợt nhìn lên máy tính trong phòng ngủ, đột nhiên nghĩ — Lỡ hẹn!

Quả nhiên, vừa leo lên QQ, ava của Lí Thời đã nhấp không ngừng.

Tích Thời: Còn chưa tới nhà sao?

Tích Thời: Đêm nay phải thử âm đó, anh quên à?

Tích Thời: Đang bận sao? Nếu anh không tiện thì để hôm khác cũng được...

Thấy ava của Lí Thời vẫn còn sáng, Trần Duy Mặc mau chóng giải thích.

Không biết viết văn: Xin lỗi, hôm qua xảy ra chút chuyện nên lỡ hẹn, hôm nay có thể thử âm chứ?

Qua hồi lâu cũng không nhận được hồi âm, Trần Duy Mặc vẫn không bỏ cuộc, gửi lại lần nữa.

Bên kia, Lí Thời nhìn ID “Đồ lừa đảo (_)” nhấp nháy nhấp nháy, do dự không biết có nên đáp hay không. Kỳ thực vốn không phải chuyện gì to tát, cậu bị lỡ hẹn cũng không phải một, hai lần, huống hồ biết đâu

người ta có việc bận thật... Lí Thời bắn khoản chính là Trần Duy Mặc không tiện lên mạng đã đành, tốt xấu gì cũng phải nhắn tin cho cậu chứ, chẳng lẽ điện thoại bị người ta ăn cắp sao? Cậu là một siêu nhân ngủ ưu tú như vậy, chỉ vì muốn chờ anh nói một câu cho rõ ràng mà phải thức tới nửa đêm, ngấm lại thấy mình thật đáng thương.

Khi cậu còn đang quần quít, tiếng chuông quý dị “Ngoại tộc, giống như người, nhưng không phải người, trái ngược với con người...” đột nhiên vang lên. Cậu vốn tưởng là Trần Duy Mặc gọi tới, liếc mắt lại thấy số điện thoại hiện lên là số lạ. Tâm trạng cậu không tốt liền nhấn từ chối, thế nhưng chủ nhân của dãy số kia vẫn kiên nhẫn gọi là nhiều lần. Lí Thời buồn bực, đang định kéo số kia vào sổ đen thì chợt có tin nhắn. Vẫn là số điện thoại đó, cậu tiện tay nhấn mở.

“Lí Thời, anh là Trần Duy Mặc, nghe điện thoại đi, ngoan.”

Lí Thời ngẩn người, điện thoại lại vang lên.

“Alo...”

“Lí Thời? Anh là Trần Duy Mặc...”

“Ừ...”

“Ngày hôm qua không phải anh cố ý lỡ hẹn, xảy chút chuyện ngoài ý muốn.”

“Anh nói là chuyện ngoài ý muốn, chẳng lẽ mất điện thoại rồi sao...”

“A... Trên thực tế, không chỉ điện thoại di động, ngoại trừ bản thân anh, toàn bộ đều bị mất...” Tuy rằng bị trộm đồ không phải việc mình có thể làm chủ được, nhưng Trần Duy Mặc vẫn cảm thấy ngại ngùng, cảm giác như người lớn thế này còn làm mất đồ, rất mất mặt. Đặc biệt là anh còn ngốc nghếch muốn giúp đỡ người khác, muốn giảm thiểu sự tổn thất của họ.

“... Vậy, anh có sao không?” Cuối cùng vẫn xảy ra chuyện sao? Lí Thời nghĩ thầm, lẽ nào mình là miệng thối trong truyền thuyết?

“Không sao, đã báo án rồi, tối hôm qua phải ở lại đồn cảnh sát ghi tường trình, hôm nay vội vàng đi làm báo mất giấy tờ nên làm lỡ lịch, rất xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi, kịch truyền thanh gì đó là mọi người cùng nhau chơi thôi, không nên quá đặt nặng nó. Anh tổn thất có lớn không?” Lí Thời nghe lời xin lỗi của Trần Duy Mặc, trong lòng rất không vui.

“Không sao, trong ví cũng không có nhiều tiền mặt, tiền trong chi phiếu còn chưa kịp rút thì anh đã báo mất giấy tờ, chỉ là mất hết danh bạ điện thoại, may mà anh còn nhớ số của em.”

Lí Thời nghe Trần Duy Mặc nói, không biết nên lo lắng vì anh mất đồ hay nên vui vẻ vì anh nhớ số điện thoại của mình, cứ như thế cầm điện thoại mà ngẩn người.

“Lí Thời? Lí Thời?” Trần Duy Mặc nghe thấy bên kia không có tiếng gì, thử gọi thăm dò hai tiếng.

“A... Em đây...”

“Ừm, anh muốn hỏi, đêm nay thử âm còn kịp không?”

“A? A!” Lúc này Lí Thời mới phản ứng kịp “Kịp, kịp, em nói với chuẩn bị một tiếng, lát nữa trực tiếp đưa số phòng cho anh, chúng ta lên YY gặp nha.”

“Được, vậy anh cứ treo trước, chờ tin tức của em.”

“Ừ...” Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11.

Tích Thời: Mau lên mạng, mau lên mạng, mau lên mạng!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: ...

Tích Thời: Có rảnh không? Lên YY đi, Duy Mặc tới thử âm

~Luôn luôn là em gái ngây thơ: Không phải đã xếp ngày hôm qua sao? Còn đùa giỡn mọi người à, nói đến là đến, không thích thì không đến sao?

Tích Thời: ... Hôm qua xảy ra chút chuyện nên phải hoãn.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Ít nhất cũng phải thông báo một tiếng chứ, hại chúng ta chờ lâu như vậy...

Tích Thời: Điện thoại di động của anh ấy bị trộm rồi, tối hôm qua phải ở đồn cảnh sát viết tường trình, lý do này có hợp lý không chuẩn bị sama!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: 0.0 thật sao?

Tích Thời: Tôi cần phải lừa cô sao...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Được rồi, tôi sai rồi... Nhưng mà, Tích Thời này, làm sao mà cậu biết được? Công quân thông báo cho cậu à?

Tích Thời: Cô quan tâm làm gì, rốt cuộc có nghe hay không? Hôm nay bận cả ngày, người ta còn muốn nghỉ ngơi.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Ai nha~ Đây là tình yêu sao? Cậu còn chưa gả đi mà bạn học Tích Thời

~Tích Thời: ... Nếu như lần tới tôi còn xen vào chuyện của cô thì tôi sẽ không gọi là Tích Thời!!!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Được rồi, được rồi~ Chỉ đùa chút thôi mà~ Tôi lên YY đây, số kênh cậu biết rồi đó, chính là của tổ kịch, chờ mong công quân của cậu

~~Lí Thời gửi số kênh cho Trần Duy Mặc rồi lên kênh treo sẵn, không bao lâu sau đã thấy có một nick trắng xuất hiện trong kênh.

“Duy Mặc, anh tới rồi!” Lí Thời vội đánh chữ, trực tiếp mở mic.

“Ừ, chờ chút, anh đi tìm mic.” Trên khung bình luận xuất hiện dòng chữ.

“A, được!”

Chỉ chốc lát sau, Trần Duy Mặc đã trở lại.

“Anh về rồi đây, em gái chuẩn bị là ai? Bây giờ có thể bắt đầu rồi chứ?”

“Tôi... Tôi đây...” Vừa mới nhìn thấy cái ID màu trắng duy nhất trong kênh “Không biết viết văn”, Tiểu Sơ run rẩy thay nick trắng thành màu đỏ, “Nè... Tôi có thể hỏi câu này không? Anh... Nhảm, công quân, anh là Viết văn kún mà tôi biết sao? Lộn... Tôi muốn nói tới vị tuyên truyền của kịch chúng tôi?”

“Hả?” Trong nháy mắt Lí Thời mới hiểu ra tại sao nhìn cái ID này lại quen như thế, đó chẳng phải là tuyên truyền bị ghép thành CP với cậu mấy ngày trước sao?

“Ừ, là tôi.”

Nói xong, trong kênh chẳng hiểu vì sao thoáng chốc yên tĩnh lại, vắng lặng vài giây rồi phát ra tiếng hét chói tai đầy hưng phấn của Tiểu Sơ.

“Oa oa oa

~ Viết văn kún, anh đúng là thâm tàng bất lộ!!!! Thanh âm hay như vậy, lúc đầu sao không làm CV, ả núp lâu như vậy làm gì? Tích Thời, cậu giỏi lắm, tìm được một công quân không chỉ có giọng nói hay, kỹ thuật tốt, còn là tuyên truyền chuyên nghiệp độc quyền, quả thực dễ thương chết người, oa oa oa

”

Nghe được cái câu “giọng nói hay, kỹ thuật tốt” kia, Lí Thời không khỏi nghĩ sai lệch, “bùm” một cái mặt mày đỏ bừng, mau chóng cài lại.

“Này, cô đang nói lung tung gì đó! Không phải muốn thử âm sao?”

“Ai nha, ai nha, thử âm gì đó đều là mây bay. Tích Thời, cậu xem đi, thanh âm như thế sao tôi có thể không muốn? Hơn nữa, tôi đâu đành lòng chia rẽ hai người. Viết văn kun khổ sở vất vả, yên lặng theo cậu lâu như vậy, còn nhẫn nhịn chưa xốt nhìn cậu hợp tác với người khác. Cuối cùng anh ấy cũng có thể chính thức lên ngôi, sao tôi có thể không muốn chứ~~ Anh nói có đúng không, Viết văn kun?”

“Cô... Cô thực sự là đủ...” Còn chưa nói hết câu, chợt nghe Trần Duy Mặc mở mic, thanh âm quen thuộc cứ như vậy truyền ra từ máy vi tính.

“Đúng, em gái chuẩn bị nói có lí.” Trần Duy Mặc ở sau màn hình máy tính lặng lẽ giương khóe miệng.

“Đúng mà, đúng mà~ Vậy cứ quyết định dứt khoát thế đi~ Viết văn kun, từ hôm nay trở đi, anh chính là công quân của bạn học Tích Thời

”

“Cảm ơn sự tín nhiệm của chuẩn bị, tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của cô.”

Tuy rằng Lí Thời không có dị nghị gì với quyết định này, có lẽ nên nói cậu được hợp tác với Trần Duy Mặc là chuyện tốt đẹp nhất, thế nhưng không biết vì sao cậu luôn có cảm giác bị bán đi.

Thoát YY, Lí Thời gõ tới Trần Duy Mặc.

Tích Thời: Á... Cái kia... Vừa rồi chuẩn bị nói lung tung, anh đừng để tâm nhé.

Không biết viết văn: Không có, anh thấy rất đúng mà. Anh rất vui khi được hợp tác với em.

Tích Thời: A, em cũng vậy, nhưng mà chắc là tới khi ra kịch, chúng ta lại bị gán thành CP T^T

Không biết viết văn: Em rất ghét bị gán ghép thành CP sao?

Tích Thời: Không phải, em thì không sao, đã bị gán ghép nhiều rồi, sớm thành thói quen...

Không biết viết văn: Anh có thể hiểu ý em thành em đang lo lắng cho anh không?

Tích Thời: A... Miễn cưỡng có thể hiểu như thế.

Không biết viết văn: Thực ra, chuẩn bị nói rất đúng...

Tích Thời: Hả?

Lí Thời đợi mãi mà không nhận được hồi âm, nhưng lại có một cuộc điện thoại.

“Duy Mặc?”

“Tiểu Thời, anh muốn nói, thực ra, anh thích em...” Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12.

Một câu “Anh thích em” giống như vang vọng khắp trong đầu Lí Thời. Cậu thậm chí đã quên mình hẳn phải đáp lại. Cậu biết, cậu thích Trần Duy Mặc, nhưng đó là bởi vì cậu bị thanh khổng, chỉ cần nghe thấy giọng nói dễ nghe thì cậu đều không kìm lòng được muốn tiếp cận, còn Trần Duy Mặc thì sao? Chẳng lẽ cũng bị thanh khổng? Hơn nữa, cậu cùng Trần Duy Mặc quen biết nhau chưa lâu, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua, đứng nói tới chuyện Lí Thời căn bản không tin vào tình yêu sét đánh, mà kể cả khi cậu tin đi chẳng nữa, bọn họ cũng không được tính là “yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên”. Tuy rằng Lí Thời luôn luôn bắt gặp thích những thanh âm dễ nghe, nhưng cậu vẫn là một người bảo thủ, cái thích đó của cậu chỉ giống như thích một vật mình có hứng thú, giống như yêu một loài động vật, yêu một loài thực vật nào đó, hoặc có lẽ, chỉ giống như thích một tiểu thuyết gia, tuy rằng lúc nào cũng la hét muốn quyền rũ người ta, thực ra cũng chỉ là muốn kết bạn mà thôi. Lí Thời nghĩ, cậu chính là một người như thế, một người chỉ nên sống một mình cả đời, không nên gieo tai họa cho người khác.

Thế nhưng, khi Trần Duy Mặc nói ra từ “thích” với cậu, trong lòng cậu bỗng có một cảm giác kì lạ tràn vào, có thể gọi là “rung động”. Phải thừa nhận, trong phút chốc, cậu đã muốn ở bên anh cả đời.

“Tiểu Thời, em có nghe không?”

“Em...” Lí Thời đáp ứng, không biết nên nói cái gì.

“Anh rất nghiêm túc, anh thích em, chúng ta hẹn hò có được không?”

Thanh âm dịu dàng ấm áp truyền tới từ điện thoại, giống như một dòng suối nhỏ, phàn là mặt đất nó chảy qua đều bùng nổ một đóa hoa nhỏ mềm mại.

“Thế nhưng, chúng ta hoàn toàn không biết lẫn nhau...”

“Vậy cho anh một cơ hội để chúng ta hiểu nhau hơn có được không?”

“Duy Mặc... Em...” Lí Thời do dự, cậu vẫn luôn cảnh báo bản thân, người như cậu chỉ cần ở một mình thôi, nhưng trong tiềm thức, cậu không muốn cự tuyệt Trần Duy Mặc. Cậu nghĩ, chẳng lẽ mình đã thật sự thích anh rồi sao? Trước đây cậu cũng thích giọng nói hay, nhưng chưa từng thích như thích Trần Duy Mặc, sẽ không bởi vì được hợp tác cùng thanh âm mình thích mà khẩn trương, sẽ không bởi vì người ta lỡ hẹn mà ảm ức, sẽ không bởi vì người ta không liên lạc mà lo lắng, sẽ không bởi vì người ta nói thích mà rung động...

Thế nhưng, Trần Duy Mặc thích cái gì ở cậu cơ chứ?

Lí Thời vẫn nghĩ mình là một người nhát gan, nhất là từ khi cậu biết tính hướng của mình. Cậu không muốn chủ động giao lưu với người khác, khi đi học, ngoại trừ những người bạn cùng phòng, hầu như ai cậu cũng không biết. Thỉnh thoảng cậu sẽ viết một ít văn chương, trong thế giới của những con chữ ấy, cậu tuyệt đối có quyền được nói. Cậu có thể vui vẻ biểu đạt quan điểm của mình. Thế nhưng, chỉ cần rời khỏi giấy bút, cậu chỉ là học trò ngoan Lí Thời trầm mặc, ít nói trong mắt mọi người. Khi online trên máy tính, cậu có thể thoải mái, nhiệt tình, cậu thích vơ vẩn, cũng thích giới kịch truyền thanh. Bởi vì ở đây không ai cười nhạo cậu, thậm chí khinh bỉ cậu. Bọn họ thích thanh âm của cậu, cậu cũng có thể không cần che giấu việc mình thích đàn ông, sẽ không ai để bụng. Thế nhưng khi tắt máy tính, tất cả ma thuật đều biến mất, cậu vẫn là Lí Thời lúc nào cũng lo được lo mất mà thôi.

Cậu chờ mong Trần Duy Mặc thích mình, rồi lại sợ nếu một ngày nào đó anh gặp mặt rồi không thích cậu thì phải làm sao bây giờ. “Trong cuộc đời, nếu không muốn thất vọng, biện pháp duy nhất là đừng hy vọng.” Lí Thời vẫn luôn tin tưởng vào quan điểm này, trò chơi nhân sinh cũng được, cô độc suốt quãng đời còn lại cũng được, nói chung, cậu không dám đặt cược. Cậu nghĩ, cậu không có dũng khí chấp nhận tổn thương.

“Không sao, em cứ chậm rãi suy nghĩ. Anh sẽ chờ em, bao lâu cũng được. Cho anh một cơ hội, được không?”

“Ừ...”

“Vậy chúc em ngủ ngon, nghỉ sớm một chút nhé.”

“Ngủ... Ngủ ngon.”

Hoảng hốt treo máy, hoảng hốt bò lên giường, hoảng hốt kéo chăn lên, Lí Thời nằm ngửa, hai tay gối sau đầu. “Ngủ đi.” Cậu tự nhủ, cái gì đã qua thì để nó qua đi, ngày mai, lại là một ngày mới. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13.

Lí Thời là một người tùy tiện, khoa trương. Ví dụ như chuyện mở cửa hàng, các chủ hàng khác đều dậy từ sáng sớm để mở hàng, mong có thể nghênh đón khách từ sớm. Lí Thời lại luôn tuân thủ theo nguyên tắc “ngủ tới tự nhiên tỉnh”, phải đợi khi tỉnh ngủ mới lo đến chuyện xuống lầu, lo đến chuyện mở tiệm, sau đó mới lo tới chuyện dán mặt vào máy tính. Đồng hồ báo thức là cái gì, e rằng Lí Thời đã quên mất tiêu rồi.

Hôm nay cũng như thế, vì lời thổ lộ đột ngột tới qua mà Lí Thời trần trọc cả đêm, tới giữa trưa mới ngáp ngán ngáp dài đi rửa mặt ăn uống. Nhưng tới khi cậu định xuống lầu, mở cửa ra liền thấy một người đứng trước cửa, dường như đã đợi rất lâu. Điều này khiến Lí Thời có chút ngại.

“Ai, ngại quá, hôm nay mở cửa hàng muộn. Anh muốn mua sách gì, hay là tôi giảm giá cho anh nhé.” Lí Thời nghiêng đầu, thực ra cửa hàng sách ở xung quanh rất nhiều, dù sao cũng là khu trường học, lượng khách đông đảo, chỉ là các cửa hàng khác có bán sách bài tập cùng sách tham khảo, còn cửa hàng nhỏ này của Lí Thời bán đủ loại sách trên trời dưới biển. Nói là trên trời dưới biển đủ cả, thực chất cũng không có gì nhiều, một ít tranh châm biếm, tạp chí, tiểu thuyết, được rồi, còn có cả truyện đồng nhân, nhưng chính nhờ loại này mà cửa hàng của Lí Thời mới có thể được đám học sinh chen chúc mỗi ngày.

“Anh không phải tới mua sách.” Người nọ cười. “Anh là tới tìm em.”

Lí Thời nhất thời sững sờ tại chỗ, ngay cả cái tay đang mở cửa bảo vệ bằng hợp kim nhôm cũng dừng lại. Cậu lấy danh dự của một người nhiều năm bị thanh khổng ra đánh cược, đây chính là chủ nhân của thanh âm tối hôm qua mới cùng cậu nói chuyện điện thoại!

“Duy... Duy Mặc?”

“Là anh.” Trần Duy Mặc tiến tới giúp cậu mở cửa, “Không mời anh vào trong ngồi sao?”

Lúc này Lí Thời mới phản ứng, mở cửa hàng, để Trần Duy Mặc bước vào.

“Anh... Sao anh biết được em là ai? Không, em muốn nói là sao anh tìm được em? A a a, cũng không phải, ai, dù sao thì anh hiểu là tốt rồi...” Lí Thời đã hoàn toàn mất đi chức năng sắp xếp ngôn ngữ.

“Tiểu Thời, chúng ta là bạn học đã mười năm rồi.” Trần Duy Mặc có chút bất đắc dĩ. “Năm ba cao trung, anh học ngay lớp bên cạnh lớp em. Mỗi lần tới kì thi, tên chúng ta hầu như đều xếp cạnh nhau. Lên đại học, tuy rằng không có liên hệ gì nhưng lúc làm nghiên cứu sinh thì giáo sư của anh cùng giáo sư của em là hàng xóm...”

“Ặc...” Lí Thời bắt đầu có chút hối hận vì năm ấy mình sống khép kín rồi đó.

“Còn nữa, hồi đại học, anh là chủ biên tờ báo trường, bài viết của em hầu như đều phải qua tay anh.” Trần Duy Mặc tiếp tục tiến công.

“Nhắc đến cái này, em có chút ấn tượng...Ha ha...” Lí Thời càng thêm ngại ngùng. Giờ mới nhớ ra, năm ấy khi còn tham gia hoạt động, cậu đều phải gửi bài tới một hòm thư, tên hòm thư hình như... Đúng là “Không biết viết văn”!

“Hồi cao trung, bình thường anh còn hay tới cửa hàng này đọc sách ké, em không nhớ sao?”

Lí Thời nghĩ thầm, đây là cửa hàng sách mà, một ngày có tới trên dưới một trăm người vào, được rồi, không có nhiều như vậy, nhưng vẫn là rất nhiều người, tới đọc ké sách mà không mua cũng rất nhiều, làm sao em có thể nhớ hết được! Đúng rồi, thực ra cậu còn nhớ mang máng, bởi vì người tới đọc ké vào cuối tuần thật không nhiều lắm, hồi cao trung, cuối tuần nào cũng có một người tới đọc sách, ngay cả trong giai đoạn quan trọng, khẩn trương nhất cao trung vẫn tới. Lúc đó, cậu còn đổ kị nghĩ “Sao trường với gia đình cậu ta không quản cậu ta đọc sách giải trí vậy?”

“Em nhớ, em nhớ...” Tuy rằng không nhớ rõ lắm, nhưng Lí Thời không muốn nói cậu không nhớ, thế mới có thể gỡ lại một ván làm hòa. Cậu cảm thấy Trần Duy Mặc như có một loại ma lực khiến cậu cho rằng việc mình không nhớ ra anh là tội lỗi. Để không tiếp tục cuộc trò chuyện kì quái này nữa, Lí Thời mau chóng nói lảng sang chuyện khác, “Duy Mặc, hôm nay anh tới là...”

“Yêu cầu gấp gờ.”

“Hả?” Trong nháy mắt, Lí Thời nghĩ nhất định sáng nay ngủ dậy cậu đã mở nhầm mắt.

“Không phải nói đùa đâu, là em gái chuẩn bị muốn làm xong kịch sớm, thiết bị của nhà anh không tốt lắm, anh muốn tới chỗ em thu âm, tiện thể đối kịch luôn. Em có tiện không?”

“A, được được, chờ em mở máy tính.” Nhắc tới kịch truyền thanh, Lí Thời tỉnh táo triệt để. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em, không biết vì sao anh nghĩ tới cả đời, buồn cười lắm phải không? Anh biết em không tin vào yêu từ cái nhìn đầu tiên, anh cũng không tin, nhưng khi em xuất hiện, suy nghĩ của anh đã thay đổi. Anh còn nhớ ngày đó, em ngồi trên ghế dài trong công viên vẽ hoa cỏ, ánh mặt trời chiếu trên người em, dường như phủ thêm một tầng phấn vàng lấp lánh. Em cứ lẳng lặng ngồi đó vẽ tranh, tiếng động xung quanh dù ồn ào dường như cũng không ảnh hưởng gì. Nơi ấy cứ như một thế giới khác, không ai có thể phá vỡ sự tĩnh lặng ấy. Chỉ nhìn thoáng qua thôi, anh đã bị em hấp dẫn. Từ em, anh thấy được cuộc sống mà anh mong muốn, anh muốn bảo vệ sự nhàn nhã, yên tĩnh này... Anh thích em...”

Thanh âm của Trần Duy Mặc cứ xoay vòng trong đầu Lí Thời. Trước kia, khi xem kịch bản, cậu tuyệt không thấy đoạn tự bạch của công quân có gì đặc biệt. Thế nhưng qua giọng Trần Duy Mặc, Lí Thời dường như đã hòa mình vào khung cảnh kia, một ngày thu trong công viên, một người đàn ông vóc dáng cao to đứng dưới tán cây ngắm nhìn cậu bé ngồi trên ghế dài vẽ hoa cỏ, ánh chiều tà phủ bóng họ thật dài, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ, mang theo vài chiếc lá lưu luyến rời cành, mà tiếng động ồn ào xung quanh dường như đã dừng lại, chỉ có người nọ, bóng dáng kia, làn gió kia...

Có thể bởi vì đã nhiều tác phẩm văn học, cũng có thể do cậu quá mẫn cảm, Lí Thời thừa nhận, trong lòng cậu luôn có cảm xúc khó gọi tên. Trời chiều ngả về tây, đó là thời khắc huyền ảo luôn đem cho cậu cảm giác đặc biệt. Cho dù là khung cảnh an nhàn, cho dù là âm áp cũng khiến cậu chợt thấy đau thương nhẹ nhẹ.

Lí Thời không kìm được vươn tay kéo tay áo Trần Duy Mặc, cứ như sợ rằng sau vài giây nữa, anh sẽ trở nên trong suốt, chậm rãi tan biến.

Trần Duy Mặc quay đầu lại, nhìn về phía Lí Thời, thấy cậu còn giật mình lo lắng, anh vươn tay xoa lên mái tóc rối bời của cậu. “Làm sao thế?”

“Không... Không có gì” Lí Thời trốn tránh ánh mắt của anh, trong lòng càng thêm hoảng hốt. Bây giờ là ba, bốn giờ chiều, quang cảnh dày đặc nắng vàng, xuyên thấu qua cửa thủy tinh, chiếu lên người Trần Duy Mặc. Một cảm giác kỳ dị sinh sôi trong lòng Lí Thời, giống như chui từ dưới đất lên, nẩy mầm, tựa như nhân vật trong tiểu thuyết. Trong nháy mắt này, Lí Thời xác thực không kìm lòng được mà nghĩ tới cả đời, nếu như thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết mấy.

“Két.”

Cửa hiệu sách bị đẩy ra, lại đóng vào. Mấy cô gái mặc đồng phục bước vào. Trong không gian vắng lặng bỗng nhiên tràn tiếng còi xe, tiếng rao hàng trong ngõ nhỏ, tiếng chuông tan trường của học sinh cấp ba đi học bù.

Lí Thời buông tay Trần Duy Mặc ra, đứng bên quầy thu ngân, quan sát cửa hàng của mình.

Tuy rằng cậu là người thoải mái, nhưng rất ít khi đóng cửa hàng sớm. Thực ra mở hàng muộn cũng không tổn thất lắm, bởi vì khách hàng của cậu đa số là học sinh, dù mở sớm cũng chỉ bán được báo chí thôi, huống hồ chẳng ai mua báo vào cuối tuần. Có thể thời gian mở hàng không giống với các hàng khác, nhưng từ bốn, năm giờ chiều là lúc học sinh tan học, mỗi ngày đều rất đông người, chờ tới sáu giờ căn bản chẳng còn ai. Hôm nay Lí Thời muốn thật sự tụt hứng một lần, khách khí nói lời xin lỗi với mấy cô học sinh, tặng mỗi người một quyển tuần san, rồi đóng cửa hàng, kéo Trần Duy Mặc tới Ken gia gia ở đối diện ăn thức ăn nhanh.

“Trong nhà xảy ra chuyện gì sao? Cần anh giúp không?” Trần Duy Mặc bị động tác của cậu làm cho mơ hồ, vừa rồi còn nghe Lí Thời nói với mấy cô gái kia là “Trong nhà tôi xảy ra chút chuyện, hôm nay phải đóng cửa sớm”. Anh tưởng rằng Lí Thời thật sự có chuyện quan trọng hơn chuyện này.

“Sặc!” Lí Thời nhìn Trần Duy Mặc vừa khấn trương vừa nghi hoặc, không nhịn được nở nụ cười, “Nào có chuyện gì đây, bố mẹ em đã sớm về phía nam dương lão rồi. Em ở chỗ này một mình, chỉ thuận miệng nói vậy thôi. Sao anh lại tưởng thật chứ?”

“Vậy em nói “trong nhà có chuyện” chỉ để mời anh ăn à?”

“Ừ, có thể hiểu như thế.” Lí Thời vừa gặm gà vừa gật đầu.

“Tiểu Thời...” Trần Duy Mặc hắng giọng, “Lần đầu tiên nhìn thấy em, không biết vì sao anh nghĩ tới cả đời, buồn cười lắm phải không? Anh biết em không tin vào yêu từ cái nhìn đầu tiên, anh cũng không tin, nhưng khi em xuất hiện, suy nghĩ của anh đã thay đổi. Anh còn nhớ ngày đó, em ngồi trong quầy thu ngân đọc sách, ánh mặt trời chiếu trên người em, dường như phủ thêm một tầng phấn vàng lấp lánh. Em cứ lặng lẽ ngồi đọc, tiếng động xung quanh dù ồn ào dường như cũng không ảnh hưởng gì. Nơi ấy cứ như một thế giới khác, không ai có thể phá vỡ sự tĩnh lặng ấy. Chỉ nhìn thoáng qua thôi, anh đã bị em hấp dẫn. Từ em, anh thấy được cuộc sống mà anh mong muốn, anh muốn bảo vệ sự nhân nhã, yên tĩnh này... Tiểu Thời, anh thích em...”

Lí Thời vốn tưởng rằng Trần Duy Mặc chỉ đang đọc lời thoại, nhưng từ nhỏ cậu đã rất miễn cảm với câu từ, con chữ, sao có thể không nhận ra vài chỗ thay đổi.

“Tiểu Thời, anh nghiêm túc mà. Hẹn hò với anh, có được không?”

Lí Thời nghĩ, Trần Duy Mặc đúng là gian xảo, tối hôm qua cách điện thoại, cậu còn có thể nhấn tâm từ chối. Hiện tại ngồi đối diện nhau, mỗi câu anh nói đều như hạt giống bồ công anh, bay tới trong lòng cậu, mọc rễ nảy mầm, lớn lên thành từng bông từng bông bồ công anh tràn đầy như biển cả, gió thổi qua liền lay động bay lên, khiến lòng cậu ngứa ngáy.

Ánh mặt trời phối hợp chiếu lên người Trần Duy Mặc, tạo ra trên bàn một cái bóng thật dài. Lí Thời nhìn chằm chằm cái bóng ấy, cậu biết dù thế nào cũng không thể nói lời cự tuyệt. Cậu yếu ớt gật đầu, sau đó nhìn thấy cái bóng kia dần dần phủ qua chiếc hamburger, lại phủ qua cái hộp đựng thịt gà chỉ còn một miếng, lại phủ qua cốc coca lạnh trên tay, sau đó, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi vào trán cậu. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15.

Lí Thời về nhà, theo thói quen mở máy tính ra, vừa mới lên mạng đã nhận được thông báo weibo, có rất nhiều cái @, xem ra lại phát kịch mới rồi. Hiếm khi cậu ngó vào phần staff, ID của tuyên truyền kun quả nhiên là “Không biết viết văn”. Lí Thời tiện tay nhấn follow Trần Duy Mặc, sau đó tiến hành sự nghiệp ngủ lớn lao của cậu.

Cậu không hề biết, bởi vì cái follow mờ ám kia của cậu khiến diễn đàn vốn không yên lặng lại bùng nổ.

“Gào khóc oa oa! Tích Thời đại nhân follow Không biết viết văn, oa oa oa! Điều này nói lên cái gì? Nói lên cái gì?”

“Nói lên rằng... Chân tướng lần trước???”

“Không khoa học!!! Tích Thời đại nhân sao lại đi thông đồng cùng tuyên truyền kun???”

“Tích Thời tiểu thụ không yêu Cách vật đại nhân sẽ không hạnh phúc đâu hu hu T^T”

“Các cô suy nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là follow nhau thôi mà, rất bình thường...”

“Thế nhưng từ trước tới nay weibo của Tích Thời chưa từng follow staff bao giờ... Ngay cả hậu kỳ cũng chưa từng follow, giờ đột nhiên follow tuyên truyền kun là sao?”

“Lầu trên, cô nói sai rồi. Tích Thời rõ ràng có follow chuẩn bị, tôi nhớ cô chuẩn bị đó còn có thể làm poster mà.”

“Vậy nên mới nói, thực ra Tích Thời đại nhân không phải không quan tâm tới staff mà là từng bị một bạn hậu kỳ tổn thương nên... Oa oa oa, lẽ nào đây là ngược luyến tình thâm trong truyền thuyết?!”

“*Nói nhỏ* Thực ra có thể là vì chuẩn bị muốn ra kịch mới không? Hay là qua hai ngày nữa sẽ follow hậu kỳ...”

“0.0? Chân tướng khó hiểu, vậy xem...”

Ngày hôm sau, khi cậu lên chim cánh cụt, ava của em gái chuẩn bị nhảy điên cuồng luôn.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tích Thời, Tích Thời, Tích Thời, Tích Thời, cậu chấp nhận cùng Viết văn kun làm QP???!!!

Tích Thời: ...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Phản ứng của cậu là sao? Vất vả lắm tôi mới quan tâm tới cậu một lần ()

Tích Thời: Cô đây là quan tâm à? Sao tôi lại thấy cô đang hóng hớt...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Như nhau cả thôi

Ai nha, cậu đừng đánh trống lảng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tích Thời: Cô nghĩ thế nào thì là thế đó...

Chim cánh cụt nhỏ yên tĩnh vài giây, sau đó điên cuồng kêu. Tiểu Sơ nhin không được gửi tới một buzz.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Oa oa oa oa oa oà!!! Tích Thời kun!!!! Cậu thực sự bị Viết văn kun nhét vào hậu cung rồi sao????

Tích Thời: ... Nói cái gì đó? Cái gì mà nhét vào hậu cung! Hậu cung nào, sao tôi lại không biết?

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Hiểu rồi thật tốt, Viết văn kun không có hậu cung, chỉ có một mình cậu thôi, được chưa?

Tích Thời: ()

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Xem cái mặt cậu kìa! Nói mau, các cậu cấu kết với nhau từ lúc nào? Ai thổ lộ trước? Có phải cậu trực tiếp xông tới đùa giỡn người ta không?

Tích Thời: ... Quá nhiều câu hỏi, không đáng trả lời.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Vậy chậm rãi trả lời từng cái một đi!

Lí Thời hoàn toàn không cảm thấy nói việc này cho người khác có gì không thích hợp, nói cách khác, thực ra cậu rất mong muốn có thể chia sẻ niềm vui này cùng ai đó. Bạn bè xung quanh, bạn học đã lâu rồi không liên hệ, cho dù có liên hệ, cậu cũng chẳng hy vọng họ biết cậu thích đàn ông. Trong tiểu thuyết, nhiều nhân vật chính vì điều này mà bị người ta ghét lắm, mà bố mẹ ở phía nam xa xôi cũng không thể chấp nhận. Cậu chỉ có thể trút hết nỗi lòng vào mạng internet thôi.

Em gái chuẩn bị Tiểu Sơ là người bạn khi cậu mới vào giới, đã hợp tác không ít kịch, hơn nữa tính cách của Tiểu Sơ khá tốt, rất hòa đồng, dần dần trở thành bạn thân của cậu.

Tích Thời: Nếu cô thành tâm muốn biết thì tôi xin sẵn lòng trả lời.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: ...Cậu tưởng cậu là đội hỏa tiễn đến từ dải ngân hà(1) chắc?

Tích Thời: Không muốn nghe thì thôi ()

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Được được được, tôi sai rồi còn không được sao. Tôi mới là đội hỏa tiễn đến từ dải ngân hà, một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng tôi, ha ha

~~Lí Thời cũng không tranh cãi cùng Tiểu Sơ nữa, cứ kể lại đại khái mọi chuyện.

*Chú thích:

(1) Đội hỏa tiễn: nhân vật trong pokemon.

Lời thoại nổi tiếng của họ là: nếu các người thành tâm muốn biết thì chúng tui xin sẵn lòng trả lời. Chúng tui đại diện cho những nhân vật phản diện đầy khả ái và ngây ngất lòng người. Musha – Kochiro. Chúng tôi là đội hỏa tiễn bảo vệ dải ngân hà. Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng tôi. Chuyện là thế đấy !!! ~ Meo

Nên bạn Tiểu Sơ với bạn Tích Thời mới bắt chước lời thoại của họ. Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16.

Dường như lúc con người trưởng thành, thời gian trôi càng nhanh. Lí Thời nghĩ giờ mình cuối cùng cũng có thể hiểu được lời của ông cha ta năm xưa “Thời gian qua nhanh”. Mỗi ngày mấy mớ thức dậy, xuống lầu, mở hàng. Sau đó lại ngồi ở quầy thu ngân đọc sách, ghi âm, xem web, cũng có lúc chỉ chậm rãi nhìn người ta đi lại qua cửa sổ một cách vô thức, xem mặt trời dần dần khuất sau mái nhà đối diện, chìm xuống như thế nào.

Đã nhiều ngày qua, Trần Duy Mặc luôn tới hiệu sách sau khi tan làm, coi như là giúp đỡ ông chủ trông tiệm. Tầm sáu, bảy giờ, hai người tới cửa hàng đối diện ăn cơm chiều, sau đó ghi âm.

Ngày hôm ấy cuối cùng cũng ghi âm xong xuôi, hai người cùng nhau gửi âm cho chuẩn bị, đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

“Duy Mặc, anh biết em chơi võng phối từ lúc nào?”

“Ừm... Từ rất lâu rồi. Hình như lúc em mới vào giới.”

“Vậy là anh biết em trước, rồi mới biết đến Tích Thời? Ặc, em muốn nói là anh biết con người thật của em trước, rồi qua võng phối mới biết được em?” Tính toán ngày, cậu đến năm hai đại học mới tiếp xúc với võng phối. Lí Thời không biết vì sao mình lại hỏi Trần Duy Mặc vấn đề này, chỉ là trong lòng cậu mong Trần Duy Mặc ngẫu nhiên biết được cậu trong giới võng phối. Nếu là như thế, Trần Duy Mặc mới đích thực là thích cậu, chứ không phải thích một Tích Thời thỉnh thoảng xù lông, thỉnh thoảng điên khùng trên mạng kia.

“Em nói gì thế? Từ thời cao trung, mỗi ngày anh đều tới cửa hàng sách để ngắm em rồi, may mà không bị em đuổi đi.”

Lí Thời âm thầm thở dài một hơi, sau khi trầm tĩnh lại, có rất nhiều câu hỏi nổi lên trong lòng cậu.

“Duy Mặc, hồi đó sao anh lại làm tuyên truyền?”

“Bởi vì thấy em vào giới võng phối, anh lo lắng, liền quyết tâm đi theo em.”

“Hả? Sao anh biết em chơi võng phối?” Lí Thời nghi hoặc.

“Cái này thật ra là trùng hợp.” Trần Duy Mặc nói thật.

Lúc đó dường như là trong tiết học chung nên khoa lịch sử cùng khoa tiếng Trung học cùng nhau. Trần Duy Mặc phát hiện ra điểm ấy, luôn cố gắng tìm chỗ ngồi ngay sau Lí Thời. Có một lần, cô gái ngồi cạnh nói chuyện với bạn trai mình về kịch truyền thanh, tiện miệng nói một câu: “Thanh âm của anh không được. Em thấy thanh âm của Lí Thời tương đối hay.”

Lúc bấy giờ Lí Thời không thích giao lưu cùng người khác, nhưng nói tóm lại cũng là một sinh viên ngoan cố gắng gãi, bình dị, gặp phải chuyện mình hứng thú thì cũng góp phần một chút, các cuộc thi thuyết trình trong trường học cũng tham gia không ít, giọng nói hay cũng coi như được công nhận.

Trần Duy Mặc nghe vậy thì liếc sang bên Lí Thời xem thử, thấy bạn học Lí Thời đang ghi chép bài đột nhiên ngây người, trong lòng chợt nghĩ — Đứa ngốc này đã bị lời của cô gái kia đã động tới rồi.

Sau đó, anh hay lên diễn đàn, kiểm tra xem có thật là Lí Thời đi thử âm hay không. Trần Duy Mặc luôn nghĩ mình may mắn, mới mở vài topic đã thấy một ID là “Tích Thời” hưởng ứng theo thông báo tuyển người. Có thể là anh thật sự may mắn, về khoản đặt tên, Lí Thời rất giống anh. Trong tập san của trường, các bài viết của Lí Thời đều kí tên là “Tích Thời”. Vì vậy Trần Duy Mặc ngẫm mình trong diễn đàn học bảng mã(1), thành công giành được thân phận tuyên truyền để vào tổ kịch.

“Thế nhưng, nếu như lúc đó “Tích Thời” kia không phải em thì làm sao?”

“Anh sẽ tiếp tục tìm, nhất định sẽ tìm được.”

“Duy Mặc...” Bạn học Lí Thời đa sầu đa cảm bị cảm động rồi. “Sao anh lại làm tuyên truyền? Giọng nói của anh hay như vậy, sao không đăng kí làm CV?” Tuyên truyền gì chứ, bảng mã gì chứ, Lí Thời nghĩ cả đời này cậu không có duyên với mấy thứ cao siêu đó.

“Bởi vì thân phận của tuyên truyền càng dễ đảm bảo có thể ở cùng một tổ kịch với em. Lúc đó anh nghĩ vậy, nếu như đăng kí làm CV, không nhất định có thể đối kịch với em, mà làm tuyên truyền, dù em là chủ dịch hay quần chúng, tên của chúng ta vẫn có thể ở cùng một chỗ.”

Thực ra nếu quan sát tỉ mỉ những post kịch mà Trần Duy Mặc làm sẽ phát hiện ra, mặc kệ trên poster ghi thế nào, dưới post tuyên truyền, ID của hai người “Tích Thời” cùng “Không biết viết văn” luôn luôn xếp lần lượt. Nếu Tích Thời là chủ dịch thì phần staff sẽ được đặt song song với phần cast, hai người họ xếp cùng một hàng. Nếu Tích Thời là vai phụ, anh sẽ đặt phần staff ở dưới phần cast, xếp Tích Thời ở cuối, còn anh ở đầu phần staff, tuy nói là bị đè ép, nhưng còn hơn là phải xa nhau. Dù sắp hàng như vậy không phù hợp với quy tắc của post kịch, nhưng nếu post đã đăng rồi, đám chuẩn bị cũng lười bắt Trần Duy Mặc sửa lại, huống hồ Trần Duy Mặc làm tuyên truyền giúp tổ kịch bớt được không ít chuyện.

“Hơn nữa... Anh chỉ muốn làm CP với mình em thôi...” Trần Duy Mặc nói những lời này không phải vì anh rất tự tin vào giọng nói của mình, chỉ là gần đây giới vông phổi thật quá hỗn loạn, tùy tiện hợp tác với ai quá ba bộ kịch cũng xuất hiện ngay topic CP, đến lúc đó nhờ đâu không giải thích được với Lí Thời thì làm sao...

*Chú thích:

(1) Bảng mã: các cái code lập trình web ấy, html, C++ gì đó.

Note:

Giải thích nếu các bạn mới nhập môn vông phổi và không hiểu nhiệm vụ của tuyên truyền là gì.

Khi tổ kịch làm xong một vở kịch, tức là hậu kì kết thúc công đoạn cuối, vấn đề sau đó thuộc về tuyên truyền.

Trên giao diện bbs, tuyên truyền sẽ là người thiết kế xem poster sẽ đặt ở vị trí nào, giới thiệu staff, giới thiệu cast ra sao, link nghe kịch, link down kịch đặt ở đâu, ED, lyric sắp xếp như thế nào.

Có rất nhiều tuyên truyền nghiệp dư thiết kế post kịch rất đơn giản, nhưng những tuyên truyền giỏi làm vô cùng đẹp mắt, mọi người có thể tham khảo một số kịch nổi tiếng nha. Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17.

Ổng dẫn nước: Mọi người, mọi người, mau ra đây!! Tôi muốn bùng cháy oa oa oa!!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: 0.0

Nói rất hay: 0.0

Không biết viết văn: 0.0

Tích Thời: 0.0 (đây là có chuyện gì sao?)

Ổng dẫn nước: Oa oa!! Chính chủ có ở đây!!!

Nói rất hay: Bị mấy câu than thở của bạn Ổng chọc mù mắt rồi... Rốt cuộc là có chuyện gì hot? Hiếu kỳ ing...

Ổng dẫn nước: Chẳng phải là Tiểu Sơ gửi âm thơ của kịch cho tôi sao? Tôi đã làm xong rồi, nhưng mà đây mới là trọng điểm!!!

Nói rất hay: 0.0

Ông dẫn nước: Âm thơ của Tích Thời để chung một file với âm thơ của Viết Văn kun!!!!

Nói rất hay: 0.0? Âm thơ của mọi người chẳng phải đều để chung một file sao? *ngiên đầu*

Ông dẫn nước: Đó là ở tổ kịch khác... Từ khi Tiểu Sơ làm chuẩn bị tới nay, cô ấy đều chuyển tiếp email giao âm của CV cho tôi ()~→

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Khụ khụ... Ông kun, không phải cô muốn bùng cháy sao, tiếp tục đi, tiếp tục đi...

Ông dẫn nước: Đương nhiên!!! Em gái tốt, cô có thể hiểu tâm tình kích động của tôi khi nhìn thấy email đó không??? Có không???

Nói rất hay: 0.0 Thực ra tôi vẫn không hiểu...

Ông dẫn nước: Đây, đây, ý là Tích Thời cùng Viết văn kun ghi âm cùng một chỗ!!! Nói chính xác hơn là hai người họ ở cùng nhau!!!! Ở cùng nhau!!!!

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Bình tĩnh, bình tĩnh. Tôi sắp bị mấy lời của cô chọc mù mắt rồi. Cô không phải đã từng tới topic CP của họ sao? Ngạc nhiên vậy làm gì (~)

Nói rất hay: (° °) Chờ, chờ một chút... Ý của các cô là, CP Tích Thời đại nhân cùng Viết văn kun là thật? Không phải YY ra sao?

Ông dẫn nước: Em gái ngoan, phản xạ hình cung của cô thật đúng là thiếu rèn luyện(1).

Nói rất hay: Thật... Thật sao? Tôi không tin...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tích Thời, mau ra đây nói gì đi. Mấy chị em không tin cậu với Viết văn kun quan hệ thân mật kìa

Tích Thời: Ủ, đúng là tôi và Viết văn cùng nhau ghi âm.

Nói rất hay: Thế nhưng điều đó cũng không nói lên được gì...

Không biết viết văn: Ủ, tôi ghi âm ở trong phòng ngủ của Tiểu Thời.

Nói rất hay:(° °)

Ông dẫn nước:(° °) (lược bớt thông tin, lược bớt...)

Luôn luôn là em gái ngây thơ:(° °) (phòng... phòng... ngủ... ngủ...)

Tích Thời: = =+ Các cô được lắm. Chỉ là máy tính của tôi đặt ở trong phòng ngủ mà thôi!

Hiệu suất của hậu kỳ kun quả thật rất cao, vài ngày sau đã giao kịch. Lí Thời vốn định kéo dài chuyện với Trần Duy Mặc, lại thừa dịp phát kịch mà dậy sóng. Chỉ số văn nghệ bùng nổ, cậu đăng lên weibo, thuận tiện @ Trần Duy Mặc. Weibo không dài, gồm tám chữ “Đúng thế, đúng thế, đúng thế, đúng thế.”

Trong khi các chị em cứ đoán già đoán non, câu trả lời của Trần Duy Mặc cuối cùng cũng xua tan sương mù.

“Đúng thế, chúng ta yêu nhau. Đúng thế, chúng ta nhớ nhau. Đúng thế, anh sẽ không quên. Đúng thế, anh sẽ nhớ mãi.”

Đó là một câu trong cuốn Cánh chim câu của Jerusalem, cuốn sách mà Trần Duy Mặc thời năm ba cao trung đã đọc ở tiệm sách nhà Lí Thời.

Weibo của hai người nhắc về nhau đã chứng minh của suy đoán của mọi người, trong lúc nhất thời tràn ngập lời chúc phúc, cũng có fan chuyển thành người qua đường, cũng có người qua đường chuyển thành anti fan. Trên diễn đàn, các topic thảo luận cũng bắt đầu thi nhau nổi lên. Lí Thời không quá quan tâm tới vấn đề này, cứ coi như cậu cố gắng giúp mọi người giải trí là được rồi. Dù sao tắt máy tính, rời mạng, cậu vẫn là ông chủ nhỏ tùy tiện nhàn nhã, đã tìm được hạnh phúc của mình.

*Chú thích:

(1) Phản xạ hình cung thiếu rèn luyện hay chậm: ý chỉ phản xạ chậm, EQ thấp. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18.

Không thể phủ nhận Lí Thời đúng là một CV chuyên nghiệp. Mỗi ngày cậu đều ngồi ở cửa tiệm ghi âm. Trả nợ xong, cậu nhấn nút gửi đi phần âm vai quần chúng cuối cùng cho chuẩn bị, bỗng nhiên cậu phát hiện ra mình chẳng có chuyện gì để làm. Nhìn đám em gái trong tổ kịch ngày thường hợp tác với mình chơi game vui tới quên trời đất, Lí Thời cũng xoa tay muốn thử xem.

Mất cả ngày để tải được Kiếm Tam xuyên, cậu hăng hái bưng bưng tạo hình nhân vật, chỉ tiếc đến khi dùng hết thời gian miễn phí cũng không ra khỏi Đạo Hương Thôn được, Lí Thời không chút tức giận, xóa bỏ Kiếm Tam, ôm suy nghĩ lạc quan “dù mình là game thủ mù đường cũng không đến mức không có trò nào để chơi”, cậu lên mạng quyết định dẫn thân vào con đường Tam Quốc Sát.

Vài ngày đầu rất thuận lợi, Lí Thời còn khoe khoang với Trần Duy Mặc tỷ lệ chiến thắng gần 100% của cậu. Nhưng chưa tới một tuần, Lí Thời lại buồn chán.

Trần Duy Mặc tan làm đi tới cửa hàng sách, chỉ thấy Lí Thời nằm bò trên bàn ở cửa, vẻ mặt ủ rũ đáng thương.

“Làm sao thế? Hôm nay hình như em không vui.” Trần Duy Mặc ngó nhìn vào màn hình, trang Tam Quốc Sát vẫn còn mở, tỷ lệ chiến thắng của cậu giảm xuống phân nửa.

“Ừ...” Lí Thời qua loa đáp, nhích người để Trần Duy Mặc ngồi xuống bên cạnh mình, thuận tiện chọn một tư thế thoải mái tựa đầu lên vai anh.

“Chỉ là thua vài ván thôi mà, đâu có gì to tát. Hồi trước chẳng phải bài viết của em gửi cho báo trường bị trả lại rất nhiều lần sao?”

“Không phải em thua, là có người mắng em...” Lí Thời thở dài, “Chẳng phải chỉ là trò chơi thôi sao, có gì ghê gớm chứ. Rõ ràng là họ sai, trung thần lại giúp phản tặc giết em. Em còn chưa nói gì đã bị họ mắng té tát...”

Trần Duy Mặc vỗ vỗ đầu cậu, đang chuẩn bị nói gì đó vuốt lông cho cậu thì lại bị cắt đứt.

“Mắng xong thì thôi đi. Em không thêm chấp bọn họ. Lăn lộn trong giới vông phôi năm, sáu năm, nghe mắng cũng nhiều rồi. Nhưng bọn họ thật quá đáng, em tới phòng nào thì họ cũng tới phòng đó, rồi tổ chức thành đội giết em! Vừa giết vừa mắng... Anh nói xem, rốt cuộc em đã chọc họ cái gì chứ...”

Trần Duy Mặc thừa dịp Lí Thời kể khổ thì liếc mắt vào khung đối thoại, âm thầm nhớ kỹ mấy cái ID mồm miệng bần thiú này.

“Hừ, họ nói sẽ khiến em không chơi được, em còn không thêm chơi ý chứ!” Lí Thời đang chìm đắm nói xấu, dùng giọng điệu ấu trĩ trẻ con kết thúc nổi oán giận, ánh mắt chợt lóe lên, bị hoa văn chữ “M” thật to trên chiếc túi mà Trần Duy Mặc mang tới hấp dẫn.

Trần Duy Mặc nghĩ, nếu có thể dùng thứ đơn giản này dụ dỗ cậu thì đó sẽ không phải Lí Thời luôn thích làm theo ý mình.

Mở túi ra, trước ánh mắt lấp lánh của Lí Thời, anh lấy cho cậu một hộp thức ăn nhanh, “20 miếng gà viên chiên, cho em tha hồ ăn nhé.”

Nhận lấy đồ ăn, cuối cùng Lí Thời cũng vứt bỏ được tâm tình buồn rầu, vừa gặm gà vừa lẩm bẩm “Chỉ có Duy Mặc tốt với em!”.

Ở cùng Lí Thời tới khi đóng cửa tiệm, Trần Duy Mặc về nhà mở máy tính, bất ngờ mở trang Tam Quốc Sát. Anh chẳng có hứng thú gì với trò chơi, chỉ là hồi trước đám anh em trong phòng ngủ nghiện game, chết đi sống lại kéo anh chơi cùng. Trần Duy Mặc không thích chơi không phải vì anh không biết chơi, chỉ là thấy mấy kẻ yếu kém bị giết xong then quá hóa giận, mở miệng mắng chửi người rất nhảm chán mà thôi.

Những người hiểu rõ Trần Duy Mặc đều biết, tuy rằng ngoài mặt nhìn anh rất dịu dàng, lịch sự, nhưng trên thực tế, chỉ cần bất cẩn chọc giận anh cũng sẽ ăn ngay quả đắng, nói cách khác, anh rất thù dai!

Vì vậy, trong một buổi đêm bình thường, Trần Duy Mặc rủ mấy tên bạn cùng phòng chơi game siêu giỏi hồi trước của mình lên, vừa giết mấy đứa mồm thối dám bắt nạt Lí Thời đến hoa rơi nước chảy, giết không còn mảnh giáp, vừa theo bệnh nghề nghiệp của giáo viên, hung hăng dạy dỗ mà không một lời thô tục. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19.

Chớp mắt đã tới ngày 1 tháng 10, nhân dịp kì nghỉ dài, Trần Duy Mặc kéo Lí Thời đi xem ca nhạc, xem phim, tới nhà hàng... Nói chung là làm tất cả những việc mà các cặp tình nhân khác thường làm.

Lí Thời ôm hộp bóng ngô, nhìn theo bóng lưng Trần Duy Mặc đi xa, thỏa mãn xoay người lên lầu. Trước đây khi tới trường cũng như ngày nghỉ, cậu lúc nào cũng ở nhà theo đuổi sự nghiệp sáng tác. Sau khi tốt nghiệp, hàng ngày cậu đều ru rú trong tiệm sách, muốn mở cửa hàng thì mở cửa, không muốn thì lên lầu đi ngủ, căn bản chẳng có khái niệm ngày nghỉ là gì. Đây là lần đầu tiên cậu thấy ngày nghỉ quả là điều tốt đẹp.

Mở máy tính ra, có hai, ba kịch vội vàng phát nhân dịp Quốc Khánh. Lí Thời chuyển sang xem weibo tuyên truyền của Trần Duy Mặc, lại tag một cái, nói chúc ngủ ngon rồi bò lên giường ôm chăn đi ngủ.

Một đêm tuyệt đẹp vốn sẽ an ổn qua đi, nào ngờ khi kim đồng hồ chậm chạp từng bước nhích về phía mười hai giờ, đột nhiên Lí Thời cảm thấy khó chịu. Thân thể vừa động đã vội tới phòng vệ sinh nôn mửa tới choáng váng. Đó mới là bắt đầu thôi, liên tiếp mấy giờ sau đó, Lí Thời đáng thương không chỉ nôn tới mất nước, còn nôn ra máu. Tuy chỉ là chút máu do rất cổ họng, nhưng vẫn cảm thấy rất kinh khủng.

Chờ tới khi Lí Thời tê liệt ngã xuống giường, cậu nghĩ cái bụng mình rõ ràng tuột rồi, ngay cả dịch dạ dày cũng không còn nữa. Cậu còn lạc quan cho rằng “trong bụng trống rỗng sẽ chẳng nôn ra được gì”, lấy chăn cuộn mình lại như nem rán, quyết định ngủ một giấc. Nhưng chợt cả người âm ỉ đau, nằm như thế nào cũng thấy khó chịu, cậu bất đắc dĩ phải cuộn tròn người rúc trong góc tường, gắt gao nhắm mắt, định cưỡng chế cơ thể đi ngủ.

Tuy rằng nhà Lí Thời sát mặt đường, nhưng nửa đêm nửa hôm cũng không có xe qua lại. Trời vừa sang thu, gió đêm cuốn hết chút dịu dàng cuối hè. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe được thanh âm bánh răng chuyển động của chiếc đồng hồ treo tường, Lí Thời đau người không ngủ nổi, thậm chí từng giây kim đồng hồ dịch chuyển. Đau, đó là từ duy nhất tồn tại trong đầu cậu.

“Đau...” Lí Thời không nhịn được kêu ra tiếng, một tiếng than khẽ yếu ớt. Từ trước tới nay cậu đều không hiểu vì sao người trong bệnh viện cứ luôn lẩm bẩm cái gì, giờ tới phiên mình mới biết, quả nhiên kêu ra mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, ngay cả đau đớn cũng bớt đi theo tiếng kêu, nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Chẳng qua bao lâu, Lí Thời nhìn căn nhà tối đen, đột nhiên bật khóc, chẳng chút dừng cảm sờ lấy điện thoại trên tủ đầu giường, không kiềm nén nổi ý muốn gọi điện cho Trần Duy Mặc. Mới ba giờ hơn, mới sáng sớm, cậu nắm chặt điện thoại trong tay nửa ngày, vẫn không gọi đi.

Cho tới khi trên đường lục tục có tiếng xe vận tải đi qua, trời cũng hửng sáng, màu xanh đen dần biến trắng, Lí Thời đau đớn qua, mơ mơ màng màng lấy điện thoại bị cầm tới nóng bừng gọi cho Trần Duy Mặc.

“Tít—Tít— Tít—“

Điện thoại kêu năm, sáu tiếng, vẫn không có ai nghe. Lí Thời cầm máy trong chăn, tự nhiên thấy uất ức. Khi nghe thấy thanh âm Trần Duy Mặc còn ngái ngủ, cậu bỗng chảy nước mắt.

Người ta nói người bệnh là yếu ớt nhất, xem ra thật không sai. Khi còn bé, cậu làm sai, bị bố mẹ đánh cũng chưa khóc bao giờ, ấy thế mà lần này ốm đã khóc hai lần.

“A, Tiểu Thời?”

“Duy Mặc...”

“Làm sao vậy?” Trần Duy Mặc nghe được tiếng khóc nghẹn ngào, nước mắt của Lí Thời thì càng thêm hoảng sợ.

“Duy Mặc, em đau...”

“Đau ở đâu? Em bị bệnh hay bị thương? Đau từ lúc nào? Uống thuốc chưa?” Trần Duy Mặc nhảy từ trên giường xuống, “Em chờ chút, anh qua đó ngay!”

Anh ngắt điện thoại, tiện tay nắm lấy áo khoác rồi chạy đi. May mà chỗ anh ở không xa nhà Lí Thời, chưa tới mười phút đã đến nơi. Chẳng kịp lấy hơi, Trần Duy Mặc lập tức gõ cửa nhà cậu. Trong trí nhớ của anh, nhà Lí Thời không lớn lắm, từ phòng ngủ tới cửa chỉ mất vài giây thôi, nhưng giờ đã qua vài phút vẫn không thấy phản ứng gì, chỉ nghe được một tiếng vang lên, giống như có gì đó ngã xuống đất.

Trần Duy Mặc sốt ruột, chẳng quản có ảnh hưởng gì tới hàng xóm không, liên tục đập cửa. Khi anh định lấy điện thoại ra gọi cấp cứu, cửa đột nhiên cũng mở ra, Lí Thời nửa tỉnh nửa mơ, sắc mặt trắng bệch, áo ngủ xộc xệch tùy ý mặc trên người, nút áo còn mở.

“Duy Mặc, em nhớ anh...” Lí Thời nhào tới, cọ đầu trước ngực Trần Duy Mặc, “Duy Mặc, em đau...”

“Đừng sợ, anh đây, ngoan...” Trần Duy Mặc ôm Lí Thời quay trở về phòng ngủ, giúp cậu cài lại nút áo tử tế, lại lấy chăn bông bọc người, sờ trán cậu, “Trong nhà có nhiệt kế không?”

“Chắc là ở trong tủ ở phòng sách, lâu lắm rồi không dùng, em không nhớ rõ.”

Từ nhỏ mặc dù Lí Thời không thể nói là khỏe mạnh, cứng cáp, nhưng rất ít khi ốm, tối đa cũng chỉ cảm mạo vài lần. Vì thế trong nhà ngay cả thuốc cảm thường dùng cũng không có, nhiệt kế cũng là loại năm ấy đi học, nhà trường phát cho học sinh.

Trần Duy Mặc tìm thấy nhiệt kế, đo nhiệt độ cho cậu, thừa dịp đi lấy một chậu nước nóng, trở lại xem thì Lí Thời đã sốt tới 39 độ.

“Tiểu Thời, đứng lên, chúng ta tới bệnh viện.”

“Em không muốn... Cứ đứng lên là chóng mặt, thật khó chịu...”

“Trong nhà không có thuốc, hơn nữa không biết được nguyên nhân gây bệnh, em phải tới bệnh viện khám, tiêm một mũi là tốt rồi, ngoan nào.”

“Không muốn, không thích tiêm. Em nhất định là do không ngủ đủ giấc nên mới ốm, nhất định là thế. Giờ em ngủ là được rồi, thật đấy.” Lí Thời rất ít khi sinh bệnh, nhưng cậu biết mình sợ tiêm. Từ khi học tiểu học cho tới sơ trung, trường học thường tổ chức tiêm vắc xin phòng bệnh tập thể, còn chưa đựng tới kim tiền thì Lí Thời đã ngất rồi. Bởi vì chuyện này mà cậu bị bạn bè chê cười rất lâu, cậu không cần lại mất mặt thêm lần nữa trước Trần Duy Mặc! Lí Thời chui vào chăn, gọi thế nào cũng không được. Trần Duy Mặc không lay chuyển được cậu, đành phải thỏa hiệp.

“Em khó chịu từ lúc nào? Ngoại trừ chóng mặt còn bệnh trạng gì không?”

“Từ đêm hôm qua đã thấy khó chịu, ói ra rất nhiều, sau đó cả người đều đau...”

Trần Duy Mặc nghe xong vừa đau lòng vừa tức giận, “Từ hôm qua mà sao tới giờ mới gọi cho anh? Sao em có thể chịu đựng cả tối? Nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

“Lúc đó muộn quá, em không muốn quấy rầy anh... Em cho rằng mình có thể chịu được...” Lí Thời trốn ở trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt ngập nước. Trần Duy Mặc ngồi bên giường, biểu tình nghiêm túc trước nay chưa từng thấy. Cậu nhẹ nhàng kéo kéo tay áo của Trần Duy Mặc, “Duy Mặc, em đau... Anh giúp em xoa bóp thân thể được không?”

Trần Duy Mặc thở dài, thò tay vào trong chăn, để Lí Thời nghiêng người, chậm rãi xoa bóp lưng cậu.

“Từ tối qua đến giờ em chưa ngủ chút nào đúng không?”

“Ừ...”

“Lần sau mặc kệ là lúc nào, chỉ cần xảy ra chuyện gì cũng phải gọi ngay cho anh, biết chưa?”

“Ừ...”

“Cái thái độ này là sao? Có thấy đỡ hơn không?”

“Có...”

Lực tay của Trần Duy Mặc được điều chỉnh rất tốt, lập tức giảm bớt đi đau đớn trên cơ thể, cũng không làm cậu thấy đau. Bóp lưng xong, lại bóp chân, Lí Thời cảm thấy thoải mái, mơ màng nhắm mắt lại. Trần Duy Mặc rút tay về, vừa dịch chân cho cậu xong, chỉ thấy Lí Thời vươn tay túm lấy tay áo anh.

“Duy Mặc, anh ở bên em có được không... Ôm em... Có được không?”

Trần Duy Mặc ngẩn người, cuối cùng cởi áo khoác ra, chui vào chăn, nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

“Ngủ đi, tỉnh lại sẽ khỏe hơn...” Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20.

Khi Lí Thời tỉnh lại, đầu óc còn chút choáng váng, nhìn đồng hồ, đã là chiều rồi. Sáng nay quá mệt mỏi, cậu không để ý, giờ mới thấy Trần Duy Mặc đang ngâm mì gói, bên trên mặc áo khoác vest, bên dưới vẫn mặc quần ngủ, trông đến là tội nghiệp. Cậu nhin không được bật cười.

“Phụt, Duy Mặc, sao anh lại ăn mặc như vậy?”

“Em còn nói nữa. Sáng nay nhận được điện thoại của em thiếu chút nữa hù chết anh. Quần áo còn chưa kịp thay đã chạy tới đây. May mà em không sao.” Trần Duy Mặc bắt đắc dĩ, “Trước tiên em cho anh mượn một cái quần đi. Trong nhà em ngoại trừ mì thì chẳng có gì cả. Anh tới cửa hàng mua cháo cho em.”

Trần Duy Mặc cao hơn Lí Thời một chút, mặc đồ của cậu có chút không vừa, nhưng so với mặc quần ngủ ra đường thì vẫn tốt hơn.

Lí Thời đưa chìa khóa cho Trần Duy Mặc, nhìn bóng lưng anh đi xa, trong đầu đột nhiên thấy trống rỗng, nằm trở lại giường. Khi cậu mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa, cảm thấy bàn tay Trần Duy Mặc sờ lên trán mình, chẳng biết đã qua bao lâu, cậu bị thanh âm dịu dàng của anh gọi dậy.

“Tiểu Thời, dậy đi nào, ăn xong cháo mà em còn chưa hạ sốt thì chúng ta tới bệnh viện.”

Lí Thời ngủ suốt một ngày nên cũng đói bụng, vốn nghe thấy cháo thì rất muốn đứng lên, nhưng vừa nghe tới bệnh viện liền quay người sang hưởng khác ngay lập tức, dường như giận dữ, rúc đầu sâu trong chăn.

“Em không đi bệnh viện, từ sáng đã nói với anh là không đi bệnh viện rồi mà!”

“Không đi thì làm sao khỏi bệnh được? Như thế chỉ khiến em càng khó chịu thôi.”

“Em mặc kệ, khó chịu thì khó chịu, dù thế nào em cũng không đi, không đi là không đi!”

Trần Duy Mặc nghe tiếng Lí Thời truyền ra từ trong chăn, vẻ mặt bắt đắc dĩ, tới giờ anh mới biết Lí Thời khi bị ốm lại không nhẽo như trẻ con vậy.

“Được, được, được, không đi bệnh viện. Vậy em ra ăn cháo đã, được không...”

“Ừm...” Lí Thời ngóc đầu ra ngoài, chỉ để lộ hai con mắt, “Chỉ ăn thôi, không đi bệnh viện, anh hứa đi!”

“Ừ, không đi bệnh viện, chỉ ăn...”

Lúc này Lí Thời mới ngoan ngoãn ra ăn cháo, lại uống thêm một cốc nước nóng, mơ màng, thỏa mãn nằm xuống, chuẩn bị tái chiến cùng đồng chí chăn bông.

Trần Duy Mặc thu dọn xong bát đĩa, gọi nhẹ vài tiếng “Tiểu Thời”, thấy cậu không có phản ứng gì mới giúp cậu thay quần áo, ôm người ra ngoài.

Lí Thời mơ màng cảm thấy mình hình như đang di động, rõ ràng cậu không đứng lên đi lại, nhưng thân thể vẫn di chuyển. Cậu theo bản năng bắt lấy chân, nhưng chỉ túm được một cánh tay. Lí Thời phát hiện ra điểm kỳ quái, mạnh mẽ mở mắt, chỉ thấy mình đang bị Trần Duy Mặc ôm ngồi trong taxi.

“Chúng ta đang đi đâu?”

Trần Duy Mặc không nói.

Lí Thời dần dần hồi tưởng, “Chẳng lẽ là đi bệnh viện?!”

Trần Duy Mặc vẫn im lặng, Lí Thời nhìn đường phố ngoài cửa sổ xe, rõ ràng là đường đi bệnh viện mà!

“Trần Duy Mặc! Anh là đồ lừa đảo! Anh nói em chỉ cần ăn, không phải đi bệnh viện mà!” Mắt thấy xe sắp tới nơi rồi, Lí Thời bắt đầu không ngoan ngoãn giấy dựa.

“Ngại quá, em trai cháu từ nhỏ đã không thích tới bệnh viện.” Trần Duy Mặc xoa xoa đầu trấn an Lí Thời, giải thích với tài xế đang ghen cười.

“Ai, không có gì, không có gì, con trai của chú trước đây cũng thế, vừa nghe thấy đi bệnh viện là làm ầm ĩ hết cả lên.”

“Cháu không phải là em trai anh ta. Chú lái xe ơi, đỗ xe lại đi. Anh ta là kẻ lừa đảo đi buôn người đó! Mau đỗ xe! Mau đỗ xe! Nếu không chú sẽ thành đồng lõa đấy!” Lí Thời ôm tía hy vọng cuối cùng, hai mắt đầm lệ ướt át nhìn về phía tài xế.

“Ai, đứa nhỏ này, được, được, dừng thì dừng.”

Chú tài xế không nói dối, quả nhiên xe đã đỗ lại, nhưng lại đỗ vừa đúng cửa bệnh viện.

Lúc này đến phiên Lí Thời sống chết không chịu xuống xe. Trần Duy Mặc thở dài, mạnh mẽ ôm cậu xuống, kéo cậu vào cửa bệnh viện. Lí Thời khó mà lay chuyển được, sống chết đứng im. Trần Duy Mặc tối sầm mặt, ôm lấy cậu đi vào.

Chắc là do đang mùa dịch, cho dù đã tới giờ tan tầm, nhưng người tới đăng kí khám bệnh rất đông. Lí Thời bị Trần Duy Mặc ôm có chút ngượng ngùng. Đây là lần đầu tiên cậu thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh, nơm nớp lo sợ, nhỏ giọng nói: “Anh bỏ em xuống đi...”

Trần Duy Mặc nhìn Lí Thời tủi thân, sắc mặt dễ chịu hơn nhiều, đặt cậu xuống một cái ghế dài, còn lo lắng dặn dò: “Anh đi đăng kí khám, em ngoan ngoãn ở đây chờ anh. Đừng hòng bỏ trốn, nếu không cứ chờ xem anh sẽ trừng phạt em thế nào. Em ôm lấy cái này, đừng để lạnh.”

Lí Thời nhận lấy túi chườm nóng chẳng biết Trần Duy Mặc lấy từ đâu ra. Túi chườm này to hơn bàn tay, do bố cậu mua vài năm trước cho mẹ cậu che tay, sau này hai người về phía nam dưỡng lão, ngoại trừ quần áo thì chẳng mang gì theo. Chẳng hiểu là Trần Duy Mặc kiếm được cái này từ góc nào trong phòng.

Chờ khi anh lấy sổ quay trở lại, túi chườm trong tay cậu cũng lạnh hơn nhiều. Trần Duy Mặc nhận lấy túi, tùy tiện cất vào trong áo khoác, vừa nắm lấy tay cậu, vừa dẫn cậu vào phòng.

Lí Thời khi nãy còn tức giận, sau khi được Trần Duy Mặc trấn an liền ngoan ngoãn theo anh. Thế nhưng thấy phòng khám càng ngày càng gần, cái mùi thuốc khử trùng càng ngày càng đậm, cậu không khỏi cảm thấy muốn lui bước.

“Duy Mặc à, anh xem đi, giờ em khỏe lắm rồi, hay là chúng mình về nhà đi?”

Trần Duy Mặc quay đầu lại, cười với Lí Thời, “Tiểu Thời, đừng ép anh nổi giận.”

Lí Thời nhìn nụ cười kia, chợt thấy lạnh lẽo, trong lòng yên lặng mắng “Mệt em trước đây còn nghĩ anh dịu dàng, hóa ra là một tên xấu xa không hơn không kém!”

Thừa dịp hai người ngồi trên ghế chờ ngoài phòng khám đợi gọi tên, Lí Thời vẫn chưa từ bỏ ý định kéo dài thời gian với Trần Duy Mặc.

“Duy Mặc à, em đã ngoan ngoãn tới đây rồi. Hay là chúng ta thỏa thuận chút được không?”

“Gi?” Trần Duy Mặc khó hiểu hỏi.

“Cái kia, chính là, là... Em có thể không tiêm thuốc không? Không tiêm đâu. Uống thuốc gì cũng được, đắng thế nào cũng được, trực tiếp bắt em nhai hoàng liên cũng được, nghìn vạn lần đừng bắt em tiêm có được không?”

“Vì sao?”

“Không, không vì sao cả!”

Sau một trận trầm mặc...

“Tiểu Thời...”

“Gi?”

“Em sợ tiêm hả?”

Lí Thời không được tự nhiên vắn vẹo... “Sợ kinh khủng!” Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21.

Người khám bệnh cho Lí Thời là một bác sĩ già, chỉ đơn giản hỏi tình trạng bệnh của cậu, rồi hí hoáy viết một lúc.

“Không cần lo lắng đâu, chẳng phải bệnh gì nặng, chỉ là cúm dạ dày(1) thôi, uống thuốc, nghỉ ngơi nhiều là được rồi.”

Cảm ơn bác sĩ xong, trên đường đi lấy thuốc, Lí Thời tự mắng bản thân, “Sao mà mày ngu thế hả? Rõ ràng không phải tiên, sao lại để lộ chuyện mình sợ tiêm chứ? Đúng là ngu lâu khó đào tạo mà!”

Trần Duy Mặc lấy thuốc xong, quay lại nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Lí Thời, rất không nể mặt mà bật cười.

“Đâu có bắt em tiêm, sao còn xoắn xuýt cái gì?”

Cậu ghen ghét trừng mắt nhìn Trần Duy Mặc, không nói lời nào.

“Được rồi, đừng nhăn nhó nữa, sợ cũng đâu có sao. Cứ che giấu, lỡ đâu có hại cho sức khỏe thì làm thế nào?”

“Thế nhưng, rất mất mặt đó. Một thằng đàn ông mà lại sợ tiêm...” Lí Thời nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Tiểu Thời.” Trần Duy Mặc đặt tay lên hai vai cậu, bắt cậu đối diện với anh, “Không có gì mất mặt hết. Ở trước mặt anh, em muốn thế nào cũng được. Khóc to, cười lớn, thậm chí làm nũng, cáu kỉnh cũng không sao. Chỉ là đừng đùa giỡn với thân thể mình, biết chưa? Sáng sớm nay thấy bộ dạng em ra mở cửa, anh tưởng mình sắp phát điên luôn. May mà lần này chỉ là cúm dạ dày, nếu như em thật sự gặp chuyện gì thì anh biết làm sao? Coi như em không nghĩ cho anh, vậy bố em phải làm sao bây giờ?”

“Em, em biết rồi... Anh đừng giận. Bộ dạng anh tức giận đáng sợ chẳng khác gì giáo sư của chúng ta năm đó...”

“Anh chỉ quá lo lắng thôi, lần sau sẽ không thế nữa.”

“Ừm...”

Tục ngữ nói, bệnh đến như núi lở, bệnh đi như kéo tơ. Mặc dù dưới tác dụng của thuốc, Lí Thời đã không thấy khó chịu nữa, nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng, toàn bộ mười một ngày của kì nghỉ đều trải qua trên giường.

Trần Duy Mặc lo lắng Lí Thời ở một mình, ngày thứ hai cậu bị ốm đã dọn đồ vào ở nhà cậu, còn mua thêm rất nhiều gạo và thức ăn, mỗi bữa cơm thay đổi đa dạng, cung phụng cái dạ dày suốt ngày phải ăn mì gói của Lí Thời tới kén ăn.

Buổi tối cuối cùng của kì nghỉ, Lí Thời cùng Trần Duy Mặc vẫn thuần khiết ở trong chăn nói chuyện phiếm.

“Duy Mặc, rốt cuộc anh làm nghề gì?” Khi vừa mới biết nhau, cậu luôn cho rằng anh làm nhân viên bán bảo hiểm, cho tới giờ vẫn chưa từng hỏi lại.

“Anh? Anh về trường cao trung của chúng ta làm giáo viên môn Lịch sử.”

“Nói như vậy, Duy Mặc, anh là thầy giáo sao?” Không ngờ anh là thầy giáo của một trường trung học trọng điểm, giáo viên bộ môn không cần làm chủ nhiệm lớp, hăm mộ quá!

“Ừ, nhưng thật ra, Tiểu Thời nè, anh cứ tưởng em cũng sẽ thành thầy giáo.”

“Em cũng muốn thế, nhưng không thể thi được giấy chứng nhận tư cách giáo viên, họ nói em EQ(2) thấp, thật là...” Lí Thời tiếc nuối vô cùng.

“Được rồi, đừng nghĩ lung tung, bây giờ thành ông chủ cũng rất tốt mà. Không cần giống như anh, ngày nào cũng sợ đi muộn bị trừ lương.”

“Ừ, em cũng nghĩ vậy, vui vẻ, tự do.”

Sáng sớm hôm sau, lúc Trần Duy Mặc làm xong đồ ăn sáng, chạy tới trường học, đứng trên bục giảng giảng bài rồi, Lí Thời mới ngáp ngáp dài đứng lên.

Khi cậu đánh răng xong rồi ăn đồ ăn Trần Duy Mặc chuẩn bị đã hơn chín giờ rồi, Lí Thời vươn người giãn gân cốt, tinh táo thoải mái xuống lầu mở cửa hàng.

Khách của tiệm sách đa phần là học sinh, nếu đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để bán báo sáng sớm, thì hiện giờ cũng chẳng có mấy người. Lí Thời nhớ tới cuộc trò chuyện tốt qua, tâm huyết dâng trào, lôi cuốn sách tâm lý giáo dục thời đại học của cậu ra.

Khi Trần Duy Mặc mang theo cơm trưa về cửa hàng, Lí Thời đang cầm sách đọc hăng say.

“Đang đọc gì thế, Tâm lý học ?”

“Ừm...” Kéo dài âm cuối, Lí Thời ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt khó giải thích.

“Làm sao thế? Đọc không hiểu à?”

“Sao có thể chứ, tốt xấu gì đây cũng là giáo trình em đã học qua...”

“Vậy về mặt nghi hoặc của em là sao?”

“Duy Mặc này, anh còn nhớ thí nghiệm “Gà con mổ thóc(3)” không?”

“Thí nghiệm của Kohler sao? Nhớ mang máng, sao thế?”

Kohler để gà con tìm thức ăn ở dưới hai tờ giấy mang hai sắc thái khác nhau của màu xám. Thức ăn luôn được đặt ở dưới tờ màu xám đậm, sau khi gà con học được chỉ có dưới tờ xám đậm mới có thức ăn, lại đổi tờ xám nhạt thành xám đậm, rồi để nó tìm một lần nữa. Kết quả của thí nghiệm cho thấy, 70% gà con sẽ tìm thức ăn ở dưới tờ giấy màu xám đậm. Kohler cũng nhờ đó mà đưa ra học thuyết quan hệ chuyển đổi.

“Nhưng, nếu như là em, em vẫn sẽ đi tìm thức ăn dưới tờ giấy màu xám đậm... Thí nghiệm này tuyệt đối có vấn đề! Đúng không?”

Trần Duy Mặc vốn định nói với Lí Thời, ý kiến của cậu tương đối giống với yếu tố trong học thuyết, nhưng nhìn vào khuôn mặt mơ màng của cậu, lời đến bên mép anh lại chuyển thành, “Thí nghiệm có vấn đề hay không thì anh không dám khẳng định. Nhưng có một việc anh chắc chắn.”

“Chuyện gì?”

“Em là con gà ngốc.”

Lí Thời đang nghiêm túc nghe giải thích thì nhận được một kết luận đùa giỡn như thế, không khỏi muốn xù lông. Nhưng hiện tại cậu là Lí Thời của ngoài đời chứ không phải Tích Thời trên mạng, đối mặt với người thật, cậu không cách nào biểu diễn kỹ năng “xù lông” một cách nhuần nhuyễn được. Bất đắc dĩ, cậu mắt tự nhiên, vừa giả vờ đọc sách, vừa lẩm bẩm “Mau đưa em bàn phím!”

Trần Duy Mặc nhìn Lí Thời khó chịu, cuối cùng vẫn rủ lòng thương, nghĩ tới năm đó đã từng nghe câu “Coi người sự đau khổ của người khác như hạnh phúc của mình làm lẽ sống”, anh giống như tráng sĩ cắt cổ tay, vỗ vỗ vai cậu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Em đừng buồn, thực ra... Năm ấy, anh cũng nghĩ như em vậy.”

“Duy Mặc...” Lí Thời ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt Trần Duy Mặc, biểu tình cảm động không gì sánh được. Khi Trần Duy Mặc tưởng như cậu định nói gì, bỗng nhiên Lí Thời chợt nhớ ra, cầm điện thoại lên loay hoay gõ.

Một lát sau, điện thoại của Trần Duy Mặc vang lên, mở ra xem, là tin nhắn của Lí Thời gửi tới — “Hóa ra anh cũng là con gà ngốc! Hi ha ha ha!”

*Chú thích:

(1) Cúm dạ dày: tên nôm na của bệnh viêm đường tiêu hóa hay viêm dạ dày do virus.

(2) Nguyên văn là “Trí tuệ xúc cảm” (emotional intelligence – EI) thường dùng dưới hàm nghĩa nói về chỉ số cảm xúc (emotional intelligence quotient – EQ) của mỗi cá nhân. Chỉ số này mô tả khả năng, năng lực, kỹ năng (trong trường hợp của mô hình tính cách về trí tuệ xúc cảm) hay khả năng tự nhận thức để xác định, đánh giá và điều tiết cảm xúc của chính mỗi người, của người khác, của các nhóm cảm xúc.

(3) Thí nghiệm “Gà con mổ thóc” của Wolfgang Kohler. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22.

Mười một ngày nghỉ trôi qua, ngoại trừ kì nghỉ đông thì không còn hy vọng gì nữa, nhưng đó chưa phải là điều quan trọng, đối với đám trẻ con tự cảm thấy đáng thương mà nói, kinh khủng nhất chính là thi cử như sóng cuộn cuộn ập tới hết đợt này đến đợt khác.

Lí Thời đã ra khỏi trường cao trung từ lâu, chẳng còn nhớ tới cảm giác bị kì thi cấp ba hành hạ nữa rồi. Nhưng nhiều ngày qua nhìn Trần Duy Mặc phải tăng ca làm thêm giờ, ngày đêm chong đèn chấm bài thi, chỉnh sửa đáp án, cậu cũng thấy một thay anh, tiện thể cảm khái may mà mình không nhảy vào cái hố lửa nhìn trông có vẻ đẹp tên là “Giáo viên” kia. Được rồi, có muốn nhảy cũng không nhảy được.

Dường như các học sinh đều mắc chung một căn bệnh, đó là càng lo lắng, khẩn trương thì càng không muốn học hành nghiêm chỉnh. Vậy nên gần tới kỳ thi, khách hàng tới tiệm sách của Lí Thời ngày càng nhiều.

Bởi vì vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi, buổi trưa Trần Duy Mặc cũng ở lại ăn ở căn tin trường, tiện thể cùng các thầy cô giáo khác bàn luận công việc, dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh chính thức tham gia kì thi, đối với các học sinh mà mình phụ trách, đầu sao cũng phải cẩn thận, hướng chỉ anh là người mới, nên nhân cơ hội tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm.

Ngày hôm nay, kì thi cấp ba bị hàng vạn học sinh chửi rủa cuối cùng cũng kết thúc. Lí Thời nghe mấy cô bé học trò trong cửa hàng bàn luận về đề thi, thỉnh thoảng còn nghe thấy một, hai câu “Đề này anh Duy Mặc đã từng giảng qua rồi”, cậu bất giác nở nụ cười.

Xem ra Trần Duy Mặc làm thầy giáo rất được lòng học sinh, năm ấy đám học sinh các cậu luôn gọi thầy, cô giáo mình thích là “anh”, “chị”. Đương nhiên, chỉ dám gọi sau lưng thôi.

Buổi tối, Lí Thời đứng giờ tham ngủ, vừa qua chín giờ đã bò lên giường ôm chăn chuẩn bị ngủ. Nếu là trước kia, kể từ khi Trần Duy Mặc chuyển tới, mỗi khi chuẩn bị đi ngủ, hai người sẽ cùng đắp chăn, trò chuyện trong sáng. Bây giờ chỉ có một mình, Lí Thời mất ngủ, nằm mãi trên giường, bắt đầu suy nghĩ miên man. Cậu nghĩ, trạng thái của mình dựa theo cách nói đậm chất văn học nghệ thuật thì là “một mình khó

ngủ(1)”, dựa theo cách nói thông thường thì là “cô đơn khó ngủ”, dựa theo cách nói 213(2)... Nghĩ tới đây, Lí Thời lắc đầu, xốc chăn xuống giường, đi tới phòng sách.

Chẳng nhớ đã bao nhiêu năm cậu chưa tu sửa căn phòng này. Mấy năm trước, đèn trần trong phòng sách bị cháy hỏng, Lí Thời đọc sách, viết chữ toàn nằm ườn trên giường, hoặc là ở tiệm sách dưới lầu, bởi vậy cũng lười quan tâm. Cậu đẩy cửa phòng sách ra, thấy Trần Duy Mặc đang ngồi quay bút dưới ngọn đèn bàn mờ nhạt, càng làm nổi bật động tác vô cùng nhanh của anh.

“Còn chưa ngủ?” Trần Duy Mặc nghe được tiếng cửa vang lên, động tác trên tay vẫn tiếp tục.

“Ừ, hơi khó ngủ.” Lí Thời đi qua, lật lật mấy bài thi, “Sao lại nhiều như vậy?”

“Trong tổ có một thầy bị ốm, anh giúp người ta một phần.”

“A...” Lí Thời vừa đáp, vừa ngồi lên ghế bên cạnh, ngăn người nhìn chằm chằm Trần Duy Mặc.

“Làm sao thế?” Anh bị cậu nhìn đến phát hoảng, rút cuộc ngừng động tác trên tay.

“Không, không sao cả. Chỉ là muốn xem...” Trong giọng nói của Lí Thời tràn ngập oán hận muốn ngủ mà không thể ngủ.

“Hả? Xem cái gì?”

“Chỉ tùy tiện xem thôi... Mà Duy Mặc này, chừng nào anh mới đi ngủ?”

Trần Duy Mặc nhìn đồng hồ một chút, còn chưa tới mười giờ, “Còn sớm, anh chấm xong sẽ đi ngủ.”

Đã mười giờ, mười giờ rồi đó! Cái gì gọi là còn sớm chứ? Đâu có sớm!

Đương nhiên, oán niệm trong lòng Lí Thời, Trần Duy Mặc không thể nghe được. Nhìn bộ dạng nghiêm túc chấm bài của anh, chắc chắn là chưa làm xong chưa ngừng lại.

“Duy Mặc à, nhiều bài thi như vậy anh muốn chấm tới khi nào chứ? Hay là để em giúp anh?”

“Ừ, cũng được. Dù sao cũng có đáp án tiêu chuẩn đây, chỉ là đèn bàn này quá tối, hay là tới phòng ngủ của em đi?”

“Được được!” Về đến phòng ngủ là có người đi ngủ cùng cậu rồi, ai thèm quan tâm tới bài thi gì chứ. Lí Thời kích động ôm lấy một tập bài đi ra cửa.

“Tiểu Thời...”

“Gì? Sao thế? Ai nha, em giúp anh là chuyện đương nhiên, không cần phải cảm ơn đâu. Nếu anh thực sự có lòng, sáng mai làm đồ ngon cho em là được...” Không tài nào kiềm chế được cơn buồn ngủ đang dâng lên, Lí Thời bắt đầu nói lung tung.

“Tiểu Thời, anh chỉ muốn nói, tập em cầm đã chấm xong rồi...”

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là cô chằm nan miên.

(2) 213 = 2B = ngu ngốc. Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23.

Tuy rằng tối hôm qua, sau khi tới phòng ngủ, công việc duy nhất của Lí Thời là nhào lên giường làm tổ, ngủ say sưa. Sáng sớm, Trần Duy Mặc còn làm cho cậu một bữa sáng phong phú.

Một ngày như bao ngày, Lí Thời mở cửa hàng rồi dùng máy tính thu ngân lên mạng xem bài post, xem chim cánh cụt. Khó có được mười một ngày nghỉ, cậu lại ốm liệt giường, bỏ lỡ thời cơ phát kịch tốt nhất của mọi người. Giờ ngồi lật lại post kịch, nhìn liên tiếp vài post của “Không biết viết văn”, trong lòng Lí Thời cảm thấy thỏa mãn.

Máu văn nghệ của Lí Thời trỗi dậy, ngơ ngác chống đầu nhìn màn hình, đại não mau chóng vận động, biết bao hồi ức từ lúc ở bên Trần Duy Mặc trào dâng, cứ tưởng chẳng sao cả, nhưng Lí Thời không chịu nổi mà thử tính toán. Hai người mới quen biết nhau chưa đến bốn tháng, bốn tháng đó. Vậy mà giờ đã ở chung rồi, có phải phát triển... quá nhanh không?

“Xã hội bây giờ thịnh hành thức ăn nhanh...” Lí Thời yên lặng tự nhủ trong lòng một trăm lần, tự tẩy não, đọc được một nửa thì càng thấy kinh khủng — Nếu như Trần Duy Mặc vứt bỏ thức ăn nhanh thì làm sao bây giờ?

Vì thế, khi Trần Duy Mặc mang cặp ***g vui vẻ mở cửa tiệm sách ra, thấy được bộ dạng ông chủ ngốc nghếch đang ngồi ngây ngẩn, ánh mắt mơ màng, miệng lẩm bẩm.

“Sao thế, em còn chưa tỉnh à?” Trần Duy Mặc quơ tay trước mắt Lí Thời.

Cậu lắc đầu, dường như muốn vứt bỏ mấy suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, “Duy Mặc à, anh nói đi, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

“Hả?” Lần đầu tiên Trần Duy Mặc bắt lực cảm thấy không theo kịp lối suy nghĩ nhảy cóc của Lí Thời.

“Em nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra mình có điểm nào đáng để người ta thích...”

“Thích chính là thích, đâu cần có lí do.”

“Thế nhưng, thích không vì lí do gì không phải rất kì quái sao? Trong sách có một câu nói “Không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận...”

“Vậy sao Tiểu Thời lại thích anh?” Nhìn Lí Thời giống như rúc vào sừng trâu(1), Trần Duy Mặc bất đắc dĩ thở dài.

“Em thích giọng anh...” Lí Thời lập tức đáp.

“Nếu thế thì trong giới vông phối có rất nhiều giọng nói hay hơn anh, sao lại chọn anh?”

“...” Tỉ mỉ suy nghĩ lại, lời Trần Duy Mặc nói cũng đúng, thế nhưng nếu như cậu không thích anh vì nguyên nhân này, thì là vì sao?

“Trong sách chẳng phải còn có câu “Tình chẳng biết từ nơi đâu, càng ngày càng sâu đậm”(2) sao? Thế nên em không cần phải suốt ngày suy nghĩ miên man.”

“Nhưng mới chưa đến bốn tháng, trước đó chúng ta còn chẳng biết nhau...”

Vốn Trần Duy Mặc tưởng Lí Thời chỉ đang nghĩ lung tung mà thôi, nào ngờ vừa nghe được câu này, chợt nghĩ lẽ nào con thỏ nhỏ mãi mới bắt được trong tay muốn chạy? Đừng đùa chứ! Trong sách đâu có viết như vậy!

“Tiểu Thời, em hãy nghe cho kỹ. Đúng là từ lúc đầu, anh thật sự không biết em, giống như anh đã nói từ trước, anh tới đây đọc sách, gặp nhiều liền thích em... Nếu như em không tin vào yêu từ cái nhìn đầu tiên, vậy ba năm, bốn năm lại ba năm, suốt từ cao trung đến khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, anh vẫn chỉ dõi theo em. Vậy còn chưa đủ sao? Em học văn, anh theo em học văn. Em viết văn, anh cố gắng vào ban biên tập tập san trường. Em thi nghiên cứu sinh, anh theo em thi nghiên cứu sinh. Em có biết để tìm được giáo sư ở đối diện với giáo sư hướng dẫn của em khó như thế nào không? Như vậy còn chưa đủ sao? Em nổi hứng chơi vông phối, anh đi học code để tìm em. Anh chỉ mong muốn có thể lưu lại chút dấu vết ở cạnh em. Như vậy vẫn chưa đủ? Em nói em không biết, anh sẽ dành cả cuộc đời còn lại tặng cho em, thời gian dài như vậy chắc sẽ đủ cho em hiểu rõ...”

“Duy Mặc...” Nhất thời Lí Thời không biết phải nói gì. Cậu biết Trần Duy Mặc đối xử với cậu rất tốt, cậu vẫn luôn biết rõ. Chỉ là cậu không ngờ hóa ra anh đã nỗ lực nhiều đến thế.

Trần Duy Mặc nhìn Lí Thời đang sững sờ, gơ cái cặp ***g lên. Khi Lí Thời định đưa tay nhận lấy, anh nấp sau cái cặp ***g hôn cậu.

Tuy nói hai người đã sống chung được hơn nửa tháng, nhưng Trần Duy Mặc vẫn e ngại Lí Thời mang suy nghĩ hơi bảo thủ trong vấn đề này, tuyệt đối không làm gì cậu, tối đa cũng chỉ ôm cậu ngủ mấy hôm cậu ốm mà thôi, xa hơn chỉ có nụ hôn khẽ trên trán vào lần đầu tiên gặp gỡ.

Mà Lí Thời ở trong kịch kinh nghiệm phong phú, đừng nói là hôn môi, dù là cái kia, phối cũng giống y như đúc, nếu đổi sang thực chiến ngoài đời, nhiều không đếm xuể.

Trần Duy Mặc muốn mưa dầm thấm đất, không muốn chỉ vì một nụ hôn mà dọa người ta chạy mất, sau này muốn ăn thì phải làm sao?

“Khụ, đã qua bảy, tám năm, căn tin trường học một chút cũng không thay đổi.”

Trần Duy Mặc liếm liếm môi, vừa lặng lẽ trở về chỗ cũ thưởng thức dư bị gần gũi người yêu, vừa mở cặp ***g. Nhắc đến cái này, vốn bữa trưa của Lí Thời đều giải quyết ở tiệm ăn nhanh đối diện, từ khi biết Trần Duy Mặc được về trường cũ làm thầy giáo, cậu đột nhiên tưởng nhớ cơm nước căn tin. Tuy trước nay căn tin trường luôn bị học sinh mắng chửi, như tốt xấu gì căn tin trường cao trung của Lí Thời cũng nổi tiếng là ngon.

Chờ Lí Thời ăn xong cơm, Trần Duy Mặc nhìn đồng hồ, cũng nên trở về trường học rồi. Khi anh đang định đi ra, chợt Lí Thời gọi lại.

“Duy Mặc... Thực ra, em sợ mình không tốt, bị anh bỏ, nên mới muốn hỏi một chút. Chỉ ít chờ đến ngày nào đó anh không còn yêu em nữa, em cũng có chuẩn bị tâm lí...”

“Đừng suy nghĩ lung tung, không bao giờ có ngày đó đâu. Tin anh đi.”

“Ừ... Được rồi, còn có...”

“Cái gì?”

“Em nhớ khi học văn, thầy giáo từng giảng, có những từ bị đọc nhầm rất nhiều...”

“Hả?” Lúc này đổi lại thành Trần Duy Mặc vẻ mặt mờ mịt.

“Là “Tình chẳng biết từ nơi đâu” vân vân... Thực ra không phải nói đến tình yêu, mà là...”

*Chú thích:

(1) Ý chỉ đi vào đường cụt.

(2) Lời tựa của tác phẩm “Đình Mẫu Đơn”. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24.

Lí Thời chống đầu, ngơ ngác nhìn dòng xe đi lại chật như nêm qua khung cửa kính, chỉ thấy Trần Duy Mặc cầm một cái hộp gì đó tiến đến.

“Hôm nay anh về muộn hơn mọi hôm, cái này để làm gì?” Lí Thời đói bụng quá, không quản được bản thân kêu than vài lời. Bình thường không bao lâu sau khi nghe được tiếng chuông tan trường, Trần Duy Mặc sẽ đúng giờ xuất hiện trong tiệm sách nhỏ của cậu làm nhân viên bán thời gian.

“Mai là cuối tuần, anh đã sớm chuẩn bị cái này.” Trần Duy Mặc đưa thứ trong tay cho Lí Thời. “Cho em.”

“Ồ? Cốc Hành Tinh(1)? Anh nghĩ gì mà lại mua cái này?” Lí Thời mở một cốc ra, ngay khi đang định ăn chút lót dạ trước bữa tối, chợt phát hiện ra thiếu cái gì đó. “Duy Mặc à, sao không cho thìa à?”

“Em nói cái này?” Trần Duy Mặc lấy từ trong túi ra một gói nilon nhỏ, bên trong chứa rất nhiều thìa nhựa dẻo màu trắng.

“Ừ, em nhớ trước đây nó luôn để kèm trong hộp...” Lí Thời vừa lẩm bẩm, vừa giơ tay ra lấy thìa, lại bị Trần Duy Mặc né ra.

“Anh cố ý lấy nó ra đó.” Trần Duy Mặc lắc lắc túi thìa trước mặt Lí Thời rồi lại cất vào trong túi áo.

“Ồ?”

“Để em luyện tập.” Anh tốt bụng giải thích.

“Luyện tập cái gì?” Lí Thời vẫn không hiểu ý anh.

“Luyện tập cái tiết mục lần trước thấy trên mạng...” Trần Duy Mặc tiếp tục nói.

Chỉ nói vậy thôi cậu cũng đã hiểu rồi. mấy hôm trước Lí Thời rảnh rỗi buồn chán lên weibo, tự nhiên thấy tiết mục gì mà kĩ thuật ăn Cốc Hành Tinh không cần thìa. Vì vậy, hiện giờ Lí Thời rầu rĩ(1) cầm trong tay một Cốc Hành Tinh, tên Trần Duy Mặc này tuyệt đối xấu xa! Cốc Hành Tinh bây giờ to và sâu hơn hồi trước thì không nói, anh còn mua loại cốc hình tròn. Anh muốn bày trò gì chứ, nếu thực sự ăn được thứ này không cần thìa... Lưỡi của em sẽ chuột rút luôn!

Trần Duy Mặc nhìn bộ dạng của Lí Thời, quyết định tiếp tục tốt bụng giúp cậu.

“Không sao đâu, anh đã xem rồi. Mấy cái này hạn sử dụng rất dài, em không cần gấp.” Nói xong, anh còn nghiêm túc vỗ vai cậu, “Em trực tiếp luyện tập với anh cũng được, anh sẽ phối hợp với em bất cứ lúc nào.”

Nhìn sắc mặt Lí Thời chuyển từ trắng bệch sang đỏ rực như đóa hoa hồng, anh vui vẻ lên lầu nấu cơm.

Đến đêm, hai người vẫn tinh khiết nằm trong chăn nói chuyện phiếm như trước. Lí Thời tự cho mình là chúa tham ngủ gần đây mắc bệnh phải có người ngủ cùng mới chịu được — muốn ôm người ta ngủ! Để định nghĩ về ham ngủ, cậu dừng cảm nói: “Ngủ chính là sự nghiệp to lớn của Tổ Quốc, sự nghiệp trọng đại bất diệt! Cái gọi là ham ngủ chính là tấm gương mẫu mực tiên phong trong sự nghiệp ngủ, mọi việc lấy ngủ làm trọng, ngủ thật sáng khoái là quan trọng nhất. Nói tóm lại, phải cố gắng làm sao ngủ càng thoải mái càng tốt.”

Trần Duy Mặc bị Lí Thời ôm chặt, đầu óc bắt đầu quay cuồng. Hai người sống chung đã gần một tháng, mỗi ngày nhìn vẻ mặt không chút phòng bị của cậu, bộ dạng ngủ ở bên cạnh anh, nói trái tim không rung động là nói dối, nhưng bản thân anh cũng hiểu được tình hình. Nếu nói thẳng với cậu là muốn làm, có đến chín phần sẽ bị cự tuyệt. Đến lúc đó chỉ sợ muốn ở bên cậu khi ngủ say để sờ mó xoa bóp cũng không được. Nếu dùng vũ lực, anh lại thương tiếc. Vì vậy chỉ có thể ủy khuất cậu em nhỏ nhà mình, haizz, không thể không nói, đôi khi tay phải đúng là vạn năng.

Nhưng bộ dạng trưa này của Lí Thời khiến trong lòng Trần Duy Mặc trào dâng cảm giác bất an. Hiện giờ không phải anh sợ Lí Thời bị người khác cướp mất, nhưng ai biết được liệu có ngày cậu suy nghĩ miên man rồi thông suốt, sau đó chia tay với anh? Để không cho thảm kịch đó xảy ra, Trần Duy Mặc suy nghĩ thật lâu, quyết định phải ra tay.

“Tiểu Thời...” Trần Duy Mặc ghen lời gọi một tiếng.

“Hửm?” Đã nhìn thấy bóng dáng Chu Công, Lí Thời mơ màng đáp một tiếng, lại theo thói quen chui vào lòng Trần Duy Mặc cọ cọ.

“Tiểu Thời... Chúng ta, làm chút gì đó, có được hay không?” Trần Duy Mặc nhồm dậy, hơi thở nặng nề thổi tới mặt cậu.

“Ừm...” Lí Thời thấy mặt ngứa, còn từ từ nhắm mắt lại, tiện tay lấy ống tay áo Trần Duy Mặc lau mặt.

“Em không phản đối, anh coi như em đã đồng ý...” “Tình chẳng biết từ nơi đâu” gì đó là em vừa dạy cho anh...”

Thấy Lí Thời còn mơ ngủ, Trần Duy Mặc khẽ thở dài, hôn lên đôi mắt nhắm nghiền không chịu mở của cậu, tiện đà đi xuống, hai tay cũng bắt đầu không an phận cởi nút áo ngủ.

Tới khi Lí Thời phản ứng lại, hai người từ lâu đã “thăng thản đối diện với nhau(2)”.

“Duy... Duy Mặc...” Lí Thời không phải kẻ ngốc, hơn nữa cậu đã từng phối rất nhiều cảnh đó, sao có thể không biết tình huống hiện tại là gì. Tuy rằng buổi sáng cậu vừa bắn khoản tiền độ của hai người quá nhanh, nhưng giờ phút này lại không muốn nghĩ tới mấy thứ lo lắng kia. Nói cách khác, người ta đạn đã lên

nòng, lúc này mà từ chối thì thật quá vô nhân đạo, huống kỳ thực ra cũng phải thừa nhận, cậu đâu phải thần tiên, sao có thể không có dục vọng...

“Cuối cùng cũng tỉnh?” Trần Duy Mặc nhin không được trêu đùa.

Lí Thời đỏ mặt, không biết phải nói gì trong tình huống này.

Trần Duy Mặc nhìn Lí Thời, chạm nhẹ vào chóp mũi cậu, “Em không có ý kiến, vậy chúng ta tiếp tục?”

“A... Ừm... Duy Mặc...”

“Gi?”

“Này, chính là... ừm... Anh, anh lát nữa, nhớ nhẹ một chút... Em sợ đau...” Lí Thời nhỏ giọng nói, hận không thể kéo chăn bông chôn mình từ đầu đến chân.

*Chú thích:

(1) Cốc hành tinh:

(2) Thăng thần ở đây còn có nghĩa là trần trụi, không vướng bận thứ gì. Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25.

Ngày hôm sau, Trần Duy Mặc ăn tươi Lí Thời xong, cảm thấy mỹ mãn vô cùng. Anh dậy thật sớm, tâm tình sung sướng, vừa ngâm nga làn điệu dân ca, vừa nấu bữa sáng, đang nghĩ tới chuyện đến cuối tuần sẽ cải thiện bữa ăn bồi bổ cho Lí Thời, khi xoay người lấy đĩa thì nhìn thấy Lí Thời quần áo xộc xệch, ánh mắt mơ màng mông lung.

“Sao hôm nay em dậy sớm thế? Mới hơn tám giờ, ngủ thêm đi, lát anh đánh thức em.”

“Đâu phải em muốn tỉnh, điện thoại của anh để ở đầu giường cứ kêu năm, sáu lần...” Lí Thời khép hờ mắt, đưa điện thoại qua.

“Xin lỗi, vừa rồi rửa rau, tiếng nước quá lớn nên anh không nghe thấy. Em ngủ thêm đi, có cơm anh sẽ gọi em.” Trần Duy Mặc để đĩa sang một bên, chùi nước trên tay vào tạp dề, nhận lấy điện thoại di động. Năm cuộc gọi liên tiếp đều là của hiệu trưởng!

Theo lý thuyết mà nói, một người vừa mới được vào khoa, cho dù là giáo sư cũng sẽ không bị hiệu trưởng mời uống trà đột xuất đâu, trừ phi vi phạm điều gì, phải cuốn gói ra đi. Tuy Trần Duy Mặc tự nhận mình không thẹn với lương tâm, nhưng vẫn thấp thỏm gọi điện lại, cơm chưa nấu xong đã vội vã chạy tới trường.

Lí Thời giải quyết xong cái điện thoại phá rồi thì thoải mái về phòng bồi bổ giấc ngủ, tuy rằng hôm nay không ai ngủ cùng, nhưng nhờ có tối qua tiêu hao quá độ, cậu ngủ rất sâu. Thật lâu đến khi tỉnh lại, Lí Thời ngủ no mắt ở trên giường, chờ bữa ăn ngon miệng cuối tuần của Trần Duy Mặc, chỉ là cái dạ dày kháng nghị kêu to, cậu đành phải gián gián cốt đến phòng bếp. Nào ngờ trong nhà bếp không có bóng dáng Trần Duy Mặc, còn cái thìa vẫn ngâm mình trong bồn nước rửa rau.

Vì vậy, bữa sáng của Lí Thời, có lẽ phải nói là bữa cơm sau khi ngủ dậy, quay trở về với món đã lâu lắm rồi không ăn, mì ăn liền.

Lí Thời không trách Trần Duy Mặc chẳng báo một tiếng đã đi, dù sao người ta cũng không có nghĩa vụ phải báo cáo mọi chuyện với cậu, cũng chẳng lo lắng một người lớn như anh sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ là không có tên nhân viên bán thời gian miễn phí kia, cậu chẳng muốn xuống lầu mở quán nữa. Dù sao từ trước tới nay cậu vốn lười biếng, Lí Thời quyết định về phòng ngủ mở máy tính, thừa dịp cuối tuần mau chóng giao âm cho xong.

Khi Trần Duy Mặc từ trường học trở về, chợt nghe trong phòng ngủ vang lên tiếng “ừm ừm a a” cực kỳ mờ ám của Lí Thời. Anh đẩy cửa ra, quả nhiên, Lí Thời vô cùng chuyên nghiệp đang thu âm trước máy tính.

“Ừm... Đừng, đừng mà... Nhẹ chút... A a a a—“ Cho tới tận khi bị Trần Duy Mặc ôm chầm từ phía sau, cậu mới phát hiện ra người ta đã về, kiểm củi ba năm thiêu một giờ, trực tiếp nói một câu phá hỏng đoạn H đang thu âm.

“Duy, Duy Mặc, anh về từ khi nào thế?” Lí Thời tắt mic, gian nan xoay người lại.

“Vừa về.”

“A... Cái này, em thấy anh không ở nhà nên cũng lười xuống lầu, đành tiếp tục thu âm, có rất nhiều âm cần phải thu xong...”

“Ừ.”

Phải nói là từ trước tới giờ Lí Thời thu âm H cũng không ít, vài câu “ừm ừm a a” đều có thể tùy tiện vừa dùng về mặt nghiêm túc vừa thu âm rất tốt. Nhưng, nhưng tình huống hiện tại, bị Trần Duy Mặc ôm chặt, cho tới giờ cậu chưa từng gặp qua! Tuy rằng không phải cậu chẳng bao giờ thu âm trước mặt người khác, nhưng bị anh ôm thế này, cậu sẽ bất giác nhớ tới trải nghiệm hôm qua, sau đó dường như máu nóng toàn thân đều dồn lên mặt, ngoại trừ nói vài câu vô nghĩa thì thật không biết phải nói gì.

Trần Duy Mặc chẳng phải người lòng dạ hẹp hòi, tuy mục đích ban đầu là vì Lí Thời nhưng dù sao anh cũng được coi là người trong giới võng phối. Mấy năm gần đây, kịch nào qua tay anh cũng nghe, nói tóm lại, kịch thuần thanh thủy cũng không tính là nhiều, thỉnh thoảng có vài câu mờ ám như vậy, anh đã quen rồi. Vốn Lí Thời phối H cũng chẳng có gì đáng trách, nhưng sau trận chiến tới qua, còn muốn để cậu ở dưới thân người khác mà trần trọc, ngậm nga — cho dù chỉ là hiệu quả âm thanh, trong lòng anh vẫn thấy khó chịu.

Nhưng Trần Duy Mặc biết rõ chỉ có trong cái thế giới nhỏ hẹp mang tên võng phối kia, Lí Thời mới có thể không hề cố kị điều gì, thoải mái khóc, thoải mái cười. Chỉ có ở đó, Lí Thời mới có thể chính thức buông bỏ gánh nặng, làm điều mình muốn làm, được là chính mình. Dường như với Lí Thời, trong cái giới võng phối nhỏ nhỏ này, cậu được bù đắp những mất mát trong hiện thực, nói không ham danh lợi có vẻ quá mức thanh cao, nhưng cũng không có nhiều người ghét cậu, ít ra thì mọi người rất bao dung cậu. Giống như lúc đầu hai người thừa nhận yêu nhau, tuy rằng có nhiều tiếng nói trái chiều, nhưng đại đa số vẫn là chúc phúc, càng nghĩ tới điều này, Lí Thời càng thỏa mãn.

“Tiểu Thời, chúng ta thương lượng chút được không?”

“Ừm? Cái gì?”

“Sau này em có thể, ừm, cố gắng ít nhận mấy kịch có H được không... Anh sợ anh nhện không được...”

“Hả? Anh nhện không được cái...” Lí Thời ngắt lời gắng gượng giải thích của anh, “Duy, Duy Mặc, không phải đêm qua anh vừa mới làm sao!”

Đến đêm, khi Trần Duy Mặc dùng ánh mắt sáng long lanh một cách kỳ dị nhìn cậu, Lí Thời uể oải đưa ra “tuyên bố”, trên weibo uyển chuyển thông báo rằng từ nay về sau tuyệt đối không nhận H. Dù cái weibo nhỏ nhỏ này gây nên sóng gió thế nào cũng không liên quan tới hai người... Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26.

Từng ngày cứ thế lặng lẽ trôi qua, Lí Thời nhìn lượng học sinh tới cửa hàng ngày càng đông, biết sắp tới kỳ thi cuối kỳ. Nói cho cùng, người nào cũng có tâm lý càng gần thời kỳ then chốt, càng không muốn tập trung. Nhưng mà đây chính là thời cơ để cậu gia tăng thu nhập.

Ngày ấy Trần Duy Mặc bị hiệu trưởng gọi về hóa ra là vì cô chủ nhiệm một lớp năm nhất cao trung nghỉ dề, phó hiệu trưởng thấy Trần Duy Mặc không tệ lắm, nhân cơ hội dề cử anh với hiệu trưởng, tuy rằng mới làm việc chưa bao lâu đã được làm chủ nhiệm thì có chút hơi quá, nhưng may mà chỉ là năm nhất, hơn nữa đã gần cuối kỳ. Khi anh bắt đầu thay mặt chủ nhiệm lớp, phụ huynh học sinh cũng có chút phê bình kín đáo, hướng chỉ thanh niên trẻ tuổi luôn muốn học hỏi thêm kinh nghiệm, đương nhiên, quan trọng nhất là các thầy cô khác ngại chức chủ nhiệm quá mệt mỏi, không muốn làm.

Lúc mới nhận lớp có chút mệt mỏi, nhưng được tăng lương, với Trần Duy Mặc mà nói, chí ít có thể giúp đỡ gia đình, nếu không theo phương pháp kinh doanh kiểu kia của Lí Thời, sớm muộn gì cũng chết đói.

Các học sinh từ trước tới nay đều coi cuối kỳ – kun là kẻ thù không đội trời chung, điều này khi còn là học sinh, Lí Thời đã được nếm trải đầy đủ. Nhưng trên thực tế, còn hơn cả học sinh, các thầy cô giáo, nhất là chủ nhiệm, càng thêm căm ghét cuối kỳ – kun, bởi vì ý nghĩa của nó chỉ là một vòng luẩn quẩn của ra đề thi, chấm bài thi, tổng kết kỳ thi, luân phiên ra trận chà đạp anh.

Lớp Trần Duy Mặc nhận có thành tích bình thường, các học sinh không thể tránh khỏi hai, ba căn bệnh tự ái với phản nghịch vớ vẩn, nhưng tóm lại là vẫn rất nghe lời, hơn nữa trước khi thi còn phải cố gắng lấy lòng thầy cô, quản lý học sinh cũng dễ hơn.

Bởi vì Lí Thời mạnh mẽ yêu cầu bảo đảm chất lượng giấc ngủ nên đèn ở phòng sách không được sửa lại. Thường ngày, địa điểm Trần Duy Mặc làm việc cũng cố định ở bàn máy tính trong phòng ngủ, hoặc là bàn trong phòng khách nhà cậu.

Bên kia kì thi kết thúc, các học sinh thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị nghênh đón kỳ nghỉ đông. Bên này Trần Duy Mặc bắt đầu bận rộn, vốn khi làm thầy giáo bộ môn chỉ cần phê một cuốn sổ đơn giản trả lời mọi vấn đề của phụ huynh là được rồi, nhưng hiện tại không chỉ có thế, còn phải làm bảng thống kê thành tích công tác, chuẩn bị họp phụ huynh, suốt ngày bận sứt đầu mẻ trán. Lí Thời nhìn anh mà lòng rất xót xa, nghĩ tới lần trước mình muốn giúp anh chấm bài lại ngủ đến quên trời quên đất, căn bản là vô dụng. Lần thứ hai cậu xung phong nhận việc giúp đỡ Trần Duy Mặc, tiện thể cứu vãn hình tượng của mình.

Trần Duy Mặc đối mặt với núi công việc như vậy đúng là có chút không xuể, không thêm khách khí, đơn giản giải thích vài câu để Lí Thời giúp chấm bài.

Lúc đầu, cậu chấm bài rất tốt, dù sao cũng có đáp án mẫu, hơn nữa đây là lần đầu tiên trong đời Lí Thời nắm “quyền sinh quyền sát” đám học sinh trong tay, cảm thấy mới lạ không tả nổi. Tuy rằng cậu đã qua thời đi học, nhưng vẫn có muốn hát bài ca “nông dân nổi dậy”. Sau đó, nhìn đồng bài thi ngất ngưỡng, từ đáy lòng cậu nảy lên xúc động muốn lật bàn. Theo quy tắc chấm bài, dù cho có tham khảo đáp án, nhưng tiêu chuẩn chấm điểm của mỗi người mỗi khác, dù nói câu này không tính điểm, nhưng người ta khó khăn khổ sở lắm mới viết được nhiều chữ như vậy, hơn nữa cậu cũng từng trải qua thời kỳ này, ít nhiều cũng có chút đồng cảm. Nếu nói có thể tính điểm, nhưng đáp án này thật sự không giống với đáp án mẫu, sẽ không công bằng với học sinh khác.

Trần Duy Mặc nhìn vẻ mặt bối rối của Lí Thời, lấy đáp án qua, cầm bút khoanh mấy từ, nói: “Đủ số lượng từ sẽ được đủ điểm, ý gần giống cũng được tính, chữ viết rõ ràng cũn được thêm điểm, chữ viết quá xấu sẽ bị trừ điểm. Ừm, nếu em thấy quá đau mắt, cho hẳn 0 điểm cũng được...”

Lí Thời vốn đang khó xử, nghe xong mấy lời này càng thêm hỗn loạn. “Không, không phải đâu, đọc không rõ chữ trực tiếp cho 0 điểm sao? Sao em có cảm giác đang giết người như cỏ rác thế này...”

“Đó cũng là vì tốt cho học sinh. Đã nói từ trước là chúng nó phải viết sạch đẹp, dù sao cũng chỉ là một kỳ thi cuối kỳ mà thôi, nhân cơ hội này cho chúng nó một bài học. Nếu không đến khi thi đại học chỉ càng khổ hơn. Một đồng người chấm bài giữa một ngày hè nắng nóng, bị nhốt trong một căn phòng le lói ánh đèn huỳnh quang, có mấy ai kiên trì đọc đáp án trong đồng chữ xấu như gà bới nữa...”

Dù biết Trần Duy Mặc nói không sai, nhưng Lí Thời vẫn thấy mình không nhẫn tâm được, cuối cùng vẫn kiên trì chấm xong một chồng bài, ngoại trừ vài học sinh cá biệt nộp giấy trắng thì hầu như chưa từng chấm 0 điểm.

Khi Lí Thời cầm máy tính bấm tổng điểm được phân nửa đã nhin không nổi mà ngáp liên tục. Nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ rồi. Mặc dù Trần Duy Mặc có tính cầu toàn, luôn thích hoàn thành xong xuôi mọi việc nhanh chóng, nhưng nhìn thấy viên mắt ửng đỏ ngáp nước mắt sinh lí của Lí Thời, anh nghĩ, dẫu sao cũng còn cả ngày mai để chuẩn bị, hơn nữa công việc đã xong phân nửa, đành than nhẹ một tiếng, ôm Lí Thời về giường gác mặt Chu Công. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27.

Hộp phụ huynh xong, Trần Duy Mặc thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc này công việc tổng kết trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ cần chờ hộp xong thì coi như kì nghỉ bắt đầu rồi.

Không biết rốt cuộc Trần Duy Mặc có thủ đoạn gì để quản lý lớp hay không hay là dù cảm thấy có nguy cơ nhưng vẫn cố gắng tiến tới, nói chung, thành tích cuối kỳ của cả lớp tốt một cách bất ngờ, vốn chỉ có thể xếp hạng tầm giữa trong khối, giờ lên hẳn ba hạng. Xét thấy, cuộc đời làm chủ nhiệm lớp của Trần Duy Mặc cũng chính thức bắt đầu rồi.

Anh nghĩ sau khi khai giảng sẽ phải nhận lớp, sợ rằng không thể nhàn rỗi như trước nữa, không có thời gian để đến tìm Lí Thời, Trần Duy Mặc quyết định phải thừa dịp kì nghỉ dẫn Lí Thời đi chơi một chút, tiện thể bù đắp cho đợt “mùng một tháng mười” vừa rồi.

Ở ngoại ô thành phố mới mở một công viên, Trần Duy Mặc kéo theo Lí Thời đi chơi. Vốn cậu là người thích yên tĩnh, theo cách nói của anh là “đồ lười biếng, ngoại trừ ngủ thì làm gì cũng lười”, tới công viên nhìn mấy trò chơi mạo hiểm, kinh dị cùng các đu quay khổng lồ đều không có hứng thú chơi thử, còn Trần Duy Mặc thì chỉ muốn dẫn Lí Thời hay ru rú trong nhà ra ngoài hít thở không khí trong lành mà thôi. Vì thế hai người cả ngày cứ ngồi trên đu quay khổng lồ. Cũng may tới mùa đông, trong công viên phủ đầy tuyết, hai người vừa đi vừa nói chuyện, Lí Thời rất hài lòng với ngày hôm nay.

Hai người nắm tay nhau đi tới cửa ra công viên, thấy nhân viên công viên mặc quần áo hoạt hình, trong đó có một người mặc hình con khỉ Youxi(1)đắm lưng cho người mặc đồ Stitch(2) bên cạnh. Khi Lí Thời đi qua, cậu dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai mạnh mẽ vỗ vào tai con khỉ một cái. Trong lúc người ta gian nan quay đầu lại, cậu đã kéo Trần Duy Mặc chạy ào ra khỏi cổng.

Trần Duy Mặc bị hành động của Lí Thời làm khó hiểu, “Tự nhiên em đánh người ta làm gì? Tuy rằng anh cũng rất muốn bắt lấy cái tai của nó...”

Lí Thời thở hổn hển, hít vào thở ra, lòng đầy căm hận nói: “Ai bảo nó thích bắt nạt người khác, ỷ vào cái đầu khỉ nhỏ hơn Stitch mà đánh người ta.”

“Phụt!” Trần Duy Mặc không nhịn được bật cười, “Sao em lại nghĩ người ta bắt nạt người khác. Con khỉ Youxi kia đang giúp người ta đắm lưng mà.”

“A?” Lí Thời nghe vậy ngẩn người, mặt đỏ bừng.

Bố mẹ Lí Thời mấy năm trước đã về phía nam dưỡng lão. Hai ông bà già tính tình tốt bụng, tư tưởng cũng thoáng, nói là con cháu tự có phúc của con cháu, thường ngày cũng ít khi quản lí Lí Thời, thỉnh thoảng nhớ con mới gọi điện thoại, không nhớ thì ngày qua ngày vẫn thoải mái không nói nên lời. Nhưng tới gần cuối năm, Lí Thời bảo muốn về phía nam thăm hai người, cùng nhau ăn tết âm lịch.

Trần Duy Mặc là người địa phương, bố mẹ đều là giáo sư, ở ngoại ô được phân một căn nhà. Hai người rất thích hoàn cảnh nơi đây, lúc nào cũng ở đó, nhà cũ trong thành phố thì để lại cho Trần Duy Mặc ở.

Từ lâu Trần Duy Mặc đã nói chuyện về Lí Thời với bố mẹ, hai người một người dạy xã hội học, một người dạy nhân loại học, gặp phải chuyện này cũng không phản ứng kịch liệt như người khác, chỉ là làm nghiên cứu nhiều năm, đột nhiên xảy ra chuyện này với con trai mình, người tư tưởng thoáng lăm cũng khó mà tiếp nhận dễ dàng. Trần Duy Mặc vừa mới thi vào đại học đã nói rõ với bố mẹ về tính hướng của mình, qua vài năm, hai người cũng chậm rãi chấp nhận hiện thực, chỉ hy vọng con trai có thể tìm được người tốt làm bạn đời. Hai người nghĩ, một đời người phải sống vì chính mình, chỉ cần có thể sống hài lòng, khỏe mạnh, cảm thấy hạnh phúc, thì những cái khác đều không quan trọng. Mấy ngày trước nghe nói con trai mình đã chờ được người kia, hai người đều rất vui vẻ, còn bảo Trần Duy Mặc thừa dịp đưa người về ăn tết để gặp mặt.

Ăn xong cơm tối, Trần Duy Mặc giúp Lí Thời dọn hành lý, “Tiểu Thời, chừng nào em về?”

“Ừm, chắc là qua mùng hai đầu năm. Bên kia cũng không có quá nhiều họ hàng, ba mẹ em ở thế giới hai người rất tự tại, nếu không có việc gì, em sẽ trở lại cùng anh mở hàng bán đầu năm?”

“Ừ, không vội, em tự cẩn thận chút, chứng minh thư cùng vé máy bay đều mang theo rồi chứ?”

“Em có phải trẻ con đâu, không cần lo lắng. Bây giờ vé máy bay về còn chưa đặt, chờ em xuống máy bay sẽ đặt. Tranh thủ về sớm một chút. Mà Duy Mặc này, anh không về nhà sao?”

“Dù sao cũng rất gần, muốn về thì về. Bố mẹ anh bận nghiên cứu cũng không để ý mấy việc này lắm. Mà thật ra họ nói muốn anh đưa em về cùng ăn tết.”

“A?! Anh nói với hai bác rồi?”

“Ừ, nói từ lâu rồi. Nhưng mà bố mẹ anh cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ muốn gặp em. Yên tâm đi, sẽ không gây khó dễ cho em.”

“Ừm... Em, em về nhà cũng sẽ ngả bài với bố mẹ...” Tuy rằng trước đó cậu không có ý định nói với bố mẹ, dù sao cậu cũng không bị giục kết hôn, với tính cách của bố mẹ cậu chắc cũng không có ý định giục già cậu, nhiều lắm cũng chỉ dặn dò hai, ba câu nhớ tìm bạn gái. Nhưng nếu như trực tiếp nói với hai ông bà rằng con tìm được bạn trai, hẳn là họ sẽ không chấp nhận dễ dàng. Thế nhưng, Lí Thời nghĩ đây là chuyện của hai người, nếu Trần Duy Mặc đã ngả bài với gia đình, vậy cậu cũng có thể làm.

“Tiểu Thời, không cần như vậy. Từ từ là được rồi. Bố mẹ anh đã sớm biết tính hướng của anh, qua nhiều năm thấy không thay đổi được mới chậm rãi chấp nhận. Hơn nữa họ vốn có nhiều nghiên cứu ở phương diện này, nên anh ngả bài với họ mới không gặp phiền phức gì. Em đừng cảm thấy có trách nhiệm, anh không sao đâu.”

“Không việc gì, Duy Mặc, dù sao sớm hay muộn cũng phải nói, cứ giấu diếm như vậy em cũng rất khó chịu.” Lí Thời cười với anh, “Không sao, tư tưởng bố mẹ em cũng rất thoáng.”

*Chú thích:

(1) Youxi:

(2) Stitch: Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28.

Tiến Lí Thời đi, Trần Duy Mặc cũng không vội về nhà mà vẫn ở lại chỗ Lí Thời, ban ngày xuống lầu trông cửa hàng, buổi tối dọn dẹp nhà cửa, cho đến tận đêm 30 mới về nhà.

Lí Thời may mắn lắm mới mua được vé máy bay đầu tháng ba, sau khi trở về còn nơm nớp lo sợ theo đuôi Trần Duy Mặc tới ra mắt bố mẹ anh. Hai ông bà đúng là diu dàng, hiền từ hơn cậu tưởng tượng nhiều, không hỏi han vấn đề gì quá khó xử, chỉ đơn giản hàn huyên việc nhà, thấy hiểu bối cảnh gia đình của cậu, để hai ông bà có thể yên tâm.

Sau khi Lí Thời trở về, cậu vẫn không hề nhắc tới chuyện trong nhà mình, Trần Duy Mặc cũng không hỏi, dù sao ngay cả bố mẹ anh cũng mất rất nhiều thời gian mới có thể chấp nhận, huống chi hai người đều biết, cho dù không đồng ý, với tính cách của con trai hai người, nhất định anh sẽ không thỏa hiệp. Mặc kệ kết quả thế nào, anh cũng không thay đổi, vậy thì đơn giản là cái gì cũng không cưỡng ép, cứ như thế, chí ít còn có thể có được hạnh phúc trước mắt.

Ngày nghỉ từ trước tới nay luôn là thời kỳ hoàng kim để làm kịch và phát kịch. Mỗi ngày Lí Thời đều ở trong cửa hàng xem post kịch, xem xem đột nhiên nghĩ ra một cái mới.

“Duy Mặc này, hay là hai chúng ta sinh một đứa đi?”

Trần Duy Mặc đang sắp xếp lại giá sách nghe vậy mà ngẩn người, sách trong tay cũng “lạch cạch” rơi xuống trên mặt đất.

“Tiểu Thời? Em đừng luẩn quẩn trong lòng. Cho dù phẫu thuật em cũng không sinh được em bé đâu...” Trần Duy Mặc trầm nghĩ, lẽ nào mấy ngày nay cậu đọc sinh tử văn? Hay là áp lực từ bên gia đình cậu quá lớn?

“Anh nghĩ gì thế? Ai bảo em muốn sinh? Em là nói, hai chúng ta ra một kịch đi, thế nào?”

“Ừ, cái gì anh cũng nghe theo em, nhưng mà sao em đột nhiên nghĩ ra vậy?”

“Không có gì, rảnh quá không có việc gì làm nên em xem post kịch, thấy kịch từ hồi mới vào giới đến giờ cũng có người nghe, tự nhiên em thấy rất kỳ lạ... Giống như, ừm, giống như chúng mình có thể quay lại thời gian đó, có thể dừng lại vĩnh viễn ở quá khứ... Anh nói xem, nếu chúng ta làm một kịch viết về câu chuyện của mình có được không? Như vậy thì sau này, chờ khi chúng ta đều già rồi, tóc bạc trắng, không đi lại được, cùng nhau ngồi trên sân thượng nghỉ trưa, phơi nắng, vừa uống trà, vừa nghe kịch, thật giống như hồi tưởng lại hiện tại. Dù có những lúc em quá khờ, ngây dại, ngay lòng người cũng không hiểu thấu, nhưng chỉ cần nghe kịch, em sẽ nhớ lại, anh đối với em rất tốt, sẽ nhớ lại hiện tại chúng ta có cuộc sống hạnh phúc, yên bình đến nhường nào...”

Lí Thời luôn là một người nhạy cảm, trong giọng nói bắt đầu có chút run rẩy. Trần Duy Mặc thấy thế, mau chóng nhặt sách rơi trên mặt đất lên, đi tới bên cạnh cậu, ôm lấy cậu, xoa xoa đầu cậu trấn an.

“Em muốn làm thì làm đi. Anh ủng hộ em. Nhưng mà liệu em có mệt không? Phối âm cùng tuyên truyền, chúng ta có thể giải quyết. Nhưng hậu kỳ, trang trí với kịch bản thì phải làm sao bây giờ? Muốn đi mời người hay tuyển trực tiếp?”

“A, kịch bản cứ để em là được rồi. Nếu như ngay cả kịch bản cũng không viết được, em học khoa tiếng Trung nhiều năm như vậy chẳng phải vứt đi sao? Về phần hậu kỳ và trang trí, để em lên weibo hỏi xem sao? Nếu như không ai nhận, em có thể hỏi Tiểu Sơ, xem cô ấy có giúp tìm người được không.”

“Được, vậy thì em phải vất vả rồi, Tích Thời đại nhân.” Trần Duy Mặc cười cười, như vậy cũng tốt, tìm việc để làm có thể khiến đầu óc văn nghệ nhạy cảm kia của cậu đỡ phải suốt ngày suy nghĩ miên man.

Lí Thời cũng thuộc phái hành động, ngay đêm đó lên weibo đăng tin tuyển người.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tích Thời, Tích Thời, Tích Thời!

Tích Thời: Làm sao vậy?

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Cậu muốn ra kịch? Cậu muốn ra kịch!

Tích Thời: Ừ

~~Luôn luôn là em gái ngây thơ: Cậu, không phải cậu cũng muốn lui giới đấy chứ QAQ

Tích Thời: Hả? Tôi nói muốn lui giới bao giờ (”)

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Vậy đang yên đang lành cậu ra kịch làm cái gì? Trước đó còn nói không phối H nữa, giờ nói muốn ra kịch, cậu không thấy trên diễn đàn có rất nhiều em gái lo lắng vì chuyện này sao?

Tích Thời: Ặc... Gần đây bạn viết kịch bản, không lên xem diễn đàn... Nhưng mà chuyện tôi ra kịch và lui giới có quan hệ gì với nhau?

Luôn luôn là em gái ngây thơ: A... Nói như vậy, thực ra hình như cũng không có quan hệ gì, ha ha...

Tích Thời: = =

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Ai nha, cậu phải thông cảm cho tâm trạng của mọi người~ Hơn nữa gần đây đại thần lui giới rất nhiều, đúng lúc này cậu lại bảo ra kịch, tất cả đều cho rằng cậu muốn làm kịch tạm biệt (”)

Tích Thời: ... Tôi sẽ không lui giới. Cô lo lắng mấy cái này làm gì, tôi còn chưa chơi đủ, bắt tôi lui, tôi còn luyến tiếc ấy chứ

~Luôn luôn là em gái ngây thơ: Vậy ý của cậu là vĩnh viễn sẽ không rời khỏi giới vông phôi?

Tích Thời: Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đúng thế...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: A a a a~ Tích Thời, tôi đã chụp lại mấy lời này của cậu~ Lập tức đăng lên mạng, be he he

~~Tích Thời: b *mồ hôi*

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Vậy mới nói, Tích Thời đại nhân, cậu đã không định lui giới, thế thì mau giao âm còn nợ đi~~ Đám em gái đều đang chờ nè

Tích Thời: ... Hóa ra cô ở chỗ này chờ tôi sao!!! Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29.

Lí Thời, có lẽ phải nói nhân duyên của Tích Thời đúng là không tệ, vừa đăng weibo được một, hai ngày đã có rất nhiều em gái hưởng ứng lệnh triệu tập hậu kỳ cùng trang trí, được rồi, biết đâu toàn đàn ông. Vì vậy Lí Thời ôm quyết tâm tuyệt đối không hăm hại kịch mỗi ngày đều cắm đầu vào máy tính cày kịch bản, xem bài post, thuận tiện còn cùng Trần Duy Mặc hồi tưởng lại những kỉ niệm giữa hai người.

“Duy Mặc à, có một vấn đề em đã băn khoăn từ lâu...”

“Ừ?”

“Trước đây chẳng phải có một bài post nói từ khi em gia nhập giới, đều do anh làm tuyên truyền kịch sao? Em đang nghĩ, anh làm như thế nào vậy? Dù sao anh cũng gia nhập giới muộn hơn em? Kịch đầu tiên của em đã do anh tuyên truyền, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không khoa học...”

“Ặc, cái này... Thực ra kịch đầu tiên của em đúng là không phải do anh làm tuyên truyền...” Chức vụ tuyên truyền này nói thì dễ, nhưng không hề đơn giản. Khi vừa mới bắt đầu, anh cùng Lí Thời đều là người mới, cho dù là tổ kịch nhỏ cũng phải cẩn thận. Về phần năm đó người đã tạo ra topic CP làm dậy lên ngàn làn sóng ủng hộ, căn bản chính là anh dùng acc clone nha! Ảnh màn hình, so sánh đối chiếu gì đó, còn phải bắt chước cách ăn nói của lũ con cái, quan trọng nhất là phải xin đám bạn hacker lúc nào cũng phải canh chừng cái topic đó, một khi bị lộ phải lập tức xóa sạch, quyết không để Lí Thời phát hiện ra. Để làm được như thế, anh phải mời người ta ăn cơm một tháng lận. Nhưng ít nhất bây giờ đã theo đuổi được cậu, tất cả những gì đã làm năm đó đều đáng giá.

“A...” Lí Thời không khỏi có chút tiếc nuối, cậu là một tên thanh khổng không hơn không kém, khi vào giới cũng chỉ quan tâm tới những CV đã từng đối kịch với mình, bản thân lại không thích chủ động nói chuyện phiếm với người khác, thế nên ngoại trừ mỗi ngày có Tiểu Sơ gọi tới, bình thường các staff khác cậu cũng chẳng quen ai. Đã nhiều ngày để viết kịch bản, cậu lên diễn đàn mò lại các post cũ, lúc này mới thật sự nghiêm túc đọc topic CP đã từng sôi sùng sục trước kia, nhận ra trong đó có không ít sơ hở.

“Duy Mặc, chuyện trước đây không ai có thể thay đổi được nữa. Chỉ ít sau này, kịch của em đều do anh làm tuyên truyền, được không?” Vốn muốn để Trần Duy Mặc trực tiếp đổi nghề sang phối kịch cùng cậu, nhưng Trần Duy Mặc ban đầu chỉ đi dạy khi có tiết, bây giờ trở thành chủ nhiệm lớp, không thể không túc trực ở trường nói chuyện với học sinh, nếu như còn lôi kéo anh phối kịch, anh nhất định sẽ không chịu nổi.

“Ừ, anh cũng nghĩ vậy.” Thật vất vả mới giữ được người trong tay, cần phải giữ thật kỹ. Trong giới võng phối nhiều giọng nói hay như vậy, tuy nói đứa nhỏ nhà mình là một thanh niên rất chung tình, nhưng mà chỉ sợ vạn nhất, không sợ nhất vạn, nên nằm vùng trong lòng địch là điều rất quan trọng.

Nghỉ đông trôi qua, sau tết âm lịch, kỳ nghỉ cũng không còn nhiều ngày. Trần Duy Mặc cũng sớm phải trở về trường học họp cùng các thầy cô khác trong tổ, thảo luận việc phân bố giờ dạy học cho kỳ sau, chuẩn bị công tác khai giảng.

Lí Thời mỗi ngày vẫn ngồi ở sau cửa trong tiệm, phơi nắng, phơi nắng, kịch bản kỳ một đã viết xong rồi, hiệu suất của em gái trang trí cũng rất cao, ngày thứ hai sau khi nhận được kịch bản đã giao bản phác thảo. Nhưng điều thật sự khiến Lí Thời cảm thấy ngại là cậu và Trần Duy Mặc sẽ cùng nhau ghi âm, dù sao kịch này cũng có ý nghĩa đặc thù với hai người, về phương diện khác là mức độ thanh khổng của cậu quá mức nặng, không thể kiềm chế được, Lí Thời muốn tìm vài người bạn tốt trong giới đã từng phối kịch cùng cậu nhận mấy vai phụ. Chỉ là bạn bè của cậu có người lui giới, có người không gặp được, số người còn đang phấn đấu trên tuyến đầu đếm trên đầu ngón tay. Mà Lí Thời dường như bị lấy chứng cầu toàn của Trần

Duy Mặc, rất cố chấp trong vấn đề này. Mặc dù khi nghĩ đến, cậu sẽ thầm mắng mình tự dưng viết ra làm nhân vật phụ như vậy làm gì, nhưng vẫn không ngừng nỗ lực lên mạng nghiêm túc tìm người.

Vì vậy, dưới sự quán quít không buông, tận tình khuyên bảo “hiếu chi dĩ tình, động chi dĩ lý”(1) mỗi ngày của Lí Thời, ngoại trừ Cách vật bất trí tri năm đó đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian, mấy nhân vật khác cũng dần dần nhận vai.

*Chú thích:

(1) Hiếu chi dĩ tình, động chi dĩ lý: dùng đạo lý làm người ta hiếu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30.

Thành phố mà Lí Thời sống không có mùa xuân và mùa thu, khi thời tiết ngày càng nóng lên, Lí Thời vẫn còn chưa tìm được Cách vật bất trí tri. Lại nói, số bạn tốt trong giới của Lí Thời không ít, nhưng cậu luôn phân biệt rõ ràng mạng ảo và đời thật, thế nên hầu hết chỉ liên hệ trên internet, không hề cho nhau số điện thoại. Bây giờ Cách vật lui khỏi tất cả các tổ kịch, ngay cả lên QQ gửi tin cũng không đáp lại, weibo cũng xóa, Lí Thời chỉ có thể nhờ cậy những người khác giúp tìm thử.

May mà lời kịch của Cách vật bất trí tri chỉ có vài câu ở cuối, thế nên sau khi thu được các âm khác, Lí Thời nén âm gửi cho hậu kỳ, để người ta chậm rãi làm, chính cậu cũng bắt đầu viết kịch bản kỳ một.

Trông thấy mùa hè sắp tới rồi, Lí Thời nổi lên tâm hồn văn nghệ, treo một cái chuông gió trước cửa, mỗi khi có người đẩy cửa vào sẽ phát ra tiếng vang thanh thúy, rất dễ nghe.

Ngày hôm đó, đúng dịp cuối tuần, Trần Duy Mặc phải hóa thân thành nhân viên bán thời gian tới hỗ trợ ở tiệm sách, vừa vận có sách mới xuất bản đến, phải ra ngoài đi lấy. Lí Thời cứ quán quýt một có cây kịch bản, chợt nghe tiếng chuông gió “đỉnh linh đỉnh linh” ở cửa, một cô bé thoát nhìn trong sáng như nước bước vào, cũng là khách quen của cửa hàng.

“Em gái tới rồi à? Quyển sách lần trước em hỏi hôm nay ra rồi đấy, chắc là sắp lấy về rồi, em xem thử quyển khác trước đi?” Lí Thời quen thuộc bắt chuyện.

“Vâng, được!” Cô bé cũng không khách khí, tiện tay cầm một quyển sách, dựa vào tường đọc.

Lại nhìn nhìn, Lí Thời đột nhiên thấy lòng tơ cả người dựng đứng, ngẩng đầu lên mới thấy cô bé kia đầu có đọc sách, rõ ràng là nhìn chằm chằm cậu. Ánh mắt của cô dường như lóe sáng, muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

“A, nè, em gái, em sao thế?”

Lúc này cô bé mới bất ngờ biết mình bị phát hiện, cả khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đỏ ửng lên.

“Không, không có gì, ha ha...”

“Ừ, không sao, em đọc sách tiếp đi, sách mới sắp về rồi...” Lí Thời cũng cười theo, nhưng ánh mắt kia của cô vẫn nhìn chằm chằm cậu.

“Ừm, xin hỏi... Có phải anh ở trong giới vông phối không?” Cô bé cố lấy dũng khí hỏi.

“Hử?”

“A, gần đây em mới bắt đầu nghe kịch, thấy thanh âm của anh rất quen tai...”

Lại có tiếng chuông gió vang lên, Trần Duy Mặc bê một thùng sách vào trong cửa hàng, “Tiểu Thời, qua giúp một tay.”

“A, được, tới đây.” Lí Thời cười với cô bé, vội vã qua giúp bê sách.

“Duy Mặc, anh giúp em đưa quyển sách này cho cô bé đằng kia đi. Hình như cô ấy nhận ra em...” Lí Thời rút ra một quyển truyện tranh để vào tay Trần Duy Mặc.

“Nhận ra em cái gì? Tiểu Thời, có phải em gây chuyện xấu gì không đấy?” Trần Duy Mặc cầm sách mà ngăn cả người.

“Em là một thanh niên tốt bụng, có chí hướng thế này, làm chuyện xấu gì chứ. Hình như cô ấy nhận ra em là Tích Thời...”

Trần Duy Mặc biết Lí Thời luôn tách rời hiện thực và chuyện trên internet, đồng ý với cậu. Khi hai người ở trong góc nói nhỏ, hoàn toàn không chú ý tới cô bé kia ở phía sau cười quỷ dị.

“Tiểu Thời gì đó, ông chủ nè, có phải anh là Tích Thời không?” Cô bé cao giọng nói.

Lí Thời nghe vậy, lưng dựng đứng, run rẩy xoay người lại, còn không quên ném cho Trần Duy Mặc ánh mắt mang hình viên đạn. Xem đi, đều tại anh gọi loạn, làm lộ rồi.

Trần Duy Mặc vô tội nhún vai, hai tiếng Tiểu Thời này đã gọi gần một năm rồi, hơn nữa đó chẳng phải là tên em sao, anh còn biết gọi em là gì đây? Nếu như gọi là bảo bối, em yêu, thế nào cũng bị em đánh chết.

Bên kia, cô bé cũng rơi vào trạng thái phấn khởi, “Oa oa oa~ Tích Thời đại nhân, quả thật là anh a a a! Tới đây nhiều lần như vậy mà giờ em mới phát hiện ra! Em đúng là ngu ngốc mà! Người bên kia có phải là Viết văn kún không? Oa oa oa~~ Hôm nay có thể nhìn thấy người thật rồi! Ai nha, công quân đừng xấu hổ mà, quay sang cho người ta nhìn chút đi!”

Tuy Lí Thời không muốn chuyện trên mạng có liên quan gì tới ngoài đời, nhưng nếu đã xảy ra rồi thì cũng chỉ có thể nhẫn nại chấp nhận thôi, cũng may Lí Thời nhìn ra được lúc này em gái kia đã chuyển sang đùa giỡn công quân nhà mình. Cậu chợt thấy buồn cười, không muốn che che giấu giấu như trước nữa, dù sao tất cả đều là người trong giới vồng phôi, ra ngoài cũng coi như người một nhà.

Trần Duy Mặc vốn không quan tâm tới mấy chuyện này, thấy Lí Thời không phản ứng kịch liệt thì cũng xoay người đưa sách cho cô bé, nhưng vẫn nghĩ thanh âm này có chút quen tai, không biết đã nghe được ở đâu.

Cô bé đang phấn khởi như bắt được vàng thấy Trần Duy Mặc quay người xong, đột nhiên yên lặng.

“Chung Linh Dục?” Trách không được thấy giọng nói này quen quen, chính là học sinh của lớp mình, có thể không quen sao?

“Thầy, thầy Trần?” Nhất thời cô còn chưa kịp hồi phục tinh thần, không nói nên lời, “Thầy... Anh ấy... Em...” Cô bé dường như chịu kích thích quá lớn, không thể sắp xếp nổi ngôn ngữ.

Thường ngày, Trần Duy Mặc chẳng bao giờ có cái vẻ phách lối ta đây là giáo viên, thấy cô bé hoạt bát bị mình dọa thành dạng này cũng không biết phải làm sao bây giờ, hai người cứ em nhìn tôi rồi tôi nhìn em giật mình như vậy.

“Học sinh của anh à?” Lí Thời nhìn thoáng qua bầu không khí này, tốt bụng hỏi.

“Ừ, Chung Linh Dục, cán bộ lớp anh.”

“He he, em biết mà, quả là một cô bé giỏi giang. Được rồi, em gái, đừng bất ngờ nữa, dù sao sự tình chính là như em nhìn thấy.” Lí Thời phát phát tay.

Tính cách cô bé vốn cũng sáng sủa, lúc này đã hồi phục, thanh toán tiền sách rồi chạy về nhà tiêu hóa.
Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31.

Không thích hợp, tuyệt đối không thích hợp. Trần Duy Mặc ngồi trong phòng làm việc nhìn từng đứa từng đứa học sinh tới tìm anh hỏi han đủ loại vấn đề học hành, nghĩ rằng có điều gì đó kỳ quặc. Lẽ ra với một thầy giáo lịch sử nho nhỏ như anh, nhiều nhất cũng chỉ hỏi về vấn đề lịch sử, đâu liên quan gì tới chuyện thi lên đại học gì đó. Hơn nữa, phải chờ tới học kỳ sau mới bắt đầu chính thức cần quan tâm tới việc này, sao mấy học sinh này có nhiều câu hỏi cần anh giải đáp như vậy? Với lại, ặc, toàn là câu hỏi vô nghĩa vớ vẩn.

Mới đầu còn không sao, tới giờ học sinh còn trực tiếp hỏi anh cách đọc các chữ lạ, cho dù không tra được từ điển cũng phải đi hỏi thầy giáo ngữ văn chứ, sao lại hỏi anh?

Sắp tới giờ học, Trần Duy Mặc mau chóng thu xếp ổn, chuẩn bị tới phòng học. Ngay lúc anh vừa định ra ngoài, chợt nghe ngoài cửa có tiếng cán bộ lớp mình ríu rít, loáng thoáng có “tuyên truyền”, “Tích Thời” gì đó. Lúc này anh mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. Từ trước đến nay Trần Duy Mặc sẽ không để mình chịu thiệt, càng không có khả năng để chính học sinh của mình xếp đặt. Vì thế, khi tan học, anh gọi Chung Linh Dục vào phòng làm việc.

“Thầy, thầy tìm em ạ?” Thanh âm thanh thúy của cô bé vang lên, thoát nhìn tâm trạng vô cùng tốt.

“Ừ.” Hiếm thấy Trần Duy Mặc nhíu mày thật chặt, nặng nề thở dài một hơi.

Cô bé này cũng không còn khờ dại, thấy biểu tình hiếm gặp như vậy của thầy giáo, nhất thời thấy lo lắng hẳn lên.

“Linh Dục, có phải em nói chuyện của thầy và Tiểu Thời cho người khác không?”

“Á... Vâng...” Cô bé yếu ớt cúi đầu đáp, nhìn bộ dạng như vậy đã thấy phiền lòng.

“Em cũng ở trong giới vông phối, vậy chắc em cũng biết, Tích Thời không thích những chuyện trên internet ảnh hưởng tới cuộc sống hiện thực...”

“Vâng...”

“Còn bây giờ, thầy thì không sao, nhưng nếu thực sự ảnh hưởng tới cậu ấy, chắc cậu ấy sẽ lui giới...” Trần Duy Mặc nhìn cô bé mang vẻ mặt vừa hối hận vừa sợ hãi, cố ý dừng lại vài giây.

“Tuy rằng cậu ấy rất thích phối âm, nhưng đối với cậu ấy mà nói, cuộc sống hiện thực quan trọng hơn nhiều. Hơn nữa em cũng là khách quen của tiệm sách, cậu ấy mở tiệm chỉ cần tiền là không sao, nhưng nếu thầy vì lời đồn đại mà bị hiệu trưởng đuổi việc, bọn thầy phải sống thế nào? Vông phối gì đó chỉ là nơi mọi người rảnh rỗi chơi đùa với nhau, nếu như ảnh hưởng tới miếng cơm manh áo, ai thèm quan tâm tới mấy cái này nữa. Thầy nghĩ chắc em cũng không muốn xảy ra chuyện này...”

“Thầy...”

“Tâm tình của em, thầy có thể hiểu được. Linh Dục vẫn luôn là một học sinh ngoan, hiện tại việc này còn có thể cứu vãn, em xem...”

“Thầy cứ nói đi, lúc trước là em sai rồi, không nghĩ nhiều như vậy. Chuyện gì em làm được, xin thầy cứ nói cho em biết.” Cô bé ưỡn ngực, hùng hồn nói.

Trần Duy Mặc thầm gợn tay chữ V trong lòng, đề xuống khoe miệng hơi nhếch lên, nghiêm mặt nói: “Em là một học sinh, chỉ cần tập trung học hành cho tốt là được rồi. Thầy không trách em. Nhưng em thấy đấy, vừa mới thi xong lại có nhiều người tới hỏi thầy như vậy, ngay cả kết quả thi thầy cũng chưa kịp nhập vào, không biết một mình làm tới tới có thể ăn cơm được không...”

“Thầy, hay là để em giúp thầy nhập kết quả?” Cô bé thông minh mau chóng nhận trách nhiệm.

“Vậy làm phiền em nhé. Nhập kết quả xong tiện thể tính điểm trung bình cho thầy luôn nhé. Thầy nhớ các em đã được học excel trong môn tin học. Đúng rồi, em có mang theo usb không?”

“Cái đó(1)? Có mang...”

“Vậy là tốt rồi, em nhập kết quả vào máy xong, trực tiếp bảng điểm rồi đi in theo sĩ số lớp. Phí in ấn cứ dùng quỹ sinh hoạt của cán bộ lớp là được. Ừm, cũng không còn việc gì nữa, lát nữa đến tiết thể dục em cứ tới đây, nếu không sẽ phải về muộn, bố mẹ sẽ lo lắng. Lúc nào về đừng quên tắt máy tính cho thầy là được.”

“Được, vâng...” Cô bé nghe Trần Duy Mặc nói một loạt như nã pháo lại thấy anh cười như cáo già chỉ biết gật gù nhập dữ liệu, mọi chuyện đã đến nước này, cô còn biết làm sao bây giờ? Chộc giận thầy giáo không đáng sợ, nhưng nếu thầy giáo này mang thuộc tính phúc hắc, lại trùng hợp muốn xử bạn, uy hiếp bạn thì đó lại là một vấn đề khác.

*Chú thích:

(1) Nguyên văn là “A liệt” = Are (tiếng Nhật), nghĩa là cái đó. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32.

Mấy ngày nay, người ghé thăm tiệm sách của Lí Thời nhiều một cách bất thường, ngẫm lại cũng có thể lờ mờ đoán ra nguyên nhân. Lí Thời không giận, dù sao cũng chỉ phải trộn mắt lên trông cửa hàng nhiều hơn, thu dọn cũng vất vả hơn gấp đôi. Cô bé tên là Chung Linh Dục thừa dịp Trần Duy Mặc không ở trong tiệm còn lên chạy tới tổ khổ với Lí Thời. Cậu nghe xong chỉ thầm tự nhắc nhở bản thân trong lòng một vụn lần “Tuyệt đối không được chọc giận tên kia”, đồng thời cậu vo cùng đồng cảm vỗ vỗ vai cô bé đáng thương, còn tặng cô một đoạn tiếng chuông tin nhắn.

Lí Thời là một thợ quân chuyên nghiệp, tuy rằng cảm xúc cũng rất quan trọng, nhưng cậu vẫn nhịn xuống, tặng cô bé một đoạn ghi âm tiếng oán giận nói với công quân, đương nhiên, chỉ là kiểu nói giỡn thôi.

“Nè, Duy Mặc, anh đã lớn rồi bắt nạt con gái nhà người ta, nói ra sẽ bị người ta chê cười đấy.”

“Đâu có đâu, anh chỉ đang tập trung bồi dưỡng con bé thôi, hơn nữa chẳng phải em đã tặng con bé tiếng chuông còn gì?”

“Thực ra cô bé coi như cũng giúp đỡ em, mấy ngày này người đến mua sách rất nhiều, chiếu theo xu thế này, em lại có thể tự cho mình nghỉ ngơi một thời gian.” Cho dù không có thu nhập em cũng tự nghỉ...

“Đúng lúc ngày mai cuối tuần, theo anh đi gặp một người bạn được không?”

“Được chứ, đi đâu?”

“Tiệm ăn đối diện, em tùy ý gọi món.”

Vì thế ngày hôm sau, hiếm khi Lí Thời dậy thật sớm, theo Trần Duy Mặc đi tới nhà hàng đối diện đã lâu không ghé qua, vừa ngắm pho tượng trước cửa, vừa nhai món đậu thơm phức.

Chẳng bao lâu sau, có hai người tiến tới. Trần Duy Mặc tinh mắt mau chóng bắt chuyện với họ, mời hai người đó ngồi xuống.

“Giới thiệu một chút, đây là bạn thân từ nhỏ của anh, Du Phi Tầm.” Trần Duy Mặc chỉ chỉ một người trong số họ.

“Xin chào, tôi là Du Phi Tầm, Phi Tầm trong “không hề tầm thường(1)”, cậu là Lí Thời phải không?” Du Phi Tầm cười, vươn tay, Lí Thời cũng vội vã đứng dậy nắm lại. Lúc này cậu mới bắt đầu đánh giá cẩn thận hai người vừa vào, Du Phi Tầm mặc áo sơ mi kẻ ô vuông, tuy rằng đơn giản, nhưng thoát nhìn rất khỏe khoắn. Còn người đứng bên cạnh một thân quần áo thoải mái, phối với gương mặt sạch sẽ, trắng trẻo, nhìn thế nào cũng đúng tiêu chuẩn “trạch(2)”.

“Xin chào, tôi là Lí Thời, vị này là...”

“Sao hả? Tích Thời đại thần, lâu như vậy không gặp đã quên tôi rồi?”

“Cách, Cách vật bất trí trí?”

“Đúng rồi. Sao lại kinh ngạc như thế?”

Có thể không kinh ngạc sao? Để vương công năm đó làm CP với cậu lại lớn lên với vẻ mặt tiểu thụ như vậy!! Cậu không kích động phát ngất đã là giỏi lắm rồi!

“Người bên cạnh là Viết văn kún sao? Xin chào, tôi là Quý Lâm Viễn.”

“Xin chào, Trần Duy Mặc. Được rồi, đừng đứng nữa, đều là người quen còn khách khí như vậy làm gì.”

Bốn người vừa mới ngồi xuống, thức ăn đã được đưa lên. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện rất náo nhiệt.

“Hai người các cậu...” Lí Thời nhìn Du Phi Tầm liên tục gấp thức ăn vào bát Quý Lâm Viên, thật muốn biết đây là chuyện gì.

“Chúng tôi yêu nhau!” Du Phi Tầm sáng khoái không gì sánh được trả lời, “Nói ra còn phải cảm ơn Duy Mặc, thật không hổ là anh em tốt của tôi. Đến đến đến, tôi kính cậu một chén!”

“Đâu có, đâu có, nhớ năm đó tôi phải mời cậu ăn tròn một tháng, nếu cậu thực sự muốn cảm ơn tôi, mời ngược lại tôi là được rồi.”

Lí Thời nhìn Trần Duy Mặc cùng Du Phi Tầm vừa uống thoải mái vừa nói, nhân cơ hội lời Quý Lâm Viên ra hỏi.

“Nè, một năm gần đây cậu chết ở đâu thế? Đột nhiên lui giới, xóa acc weibo thì không nói, ngay cả lên QQ nhắn tin cho cậu cũng không trả lời...”

“Cậu cho rằng tôi muốn lui giới sao? Cũng tại vị kia nhà cậu làm chuyện tốt!”

“Hả? Duy Mặc? Anh ấy đã làm gì?”

“Năm đó tôi đang chơi vòng phối vui vẻ, đột nhiên máy tính bị người ta hack, chờ khi tôi lấy lại được máy, acc weibo đã bị xóa lâu rồi, ngay cả QQ cũng có người hack. Nghĩ tới lại thấy đau trứng!”

Lí Thời nhìn vẻ mặt tiểu thụ uất ức của Quý Lâm Viên, kết hợp với chất giọng thuần công âm, cảm giác như mình đang xuyên không vậy.

“Ôi? Vậy thì liên quan gì tới Duy Mặc?”

“Chính anh ta bảo Du Phi Tầm làm chứ ai! Nè, Lí Thời, cậu cũng thật là... đi theo anh ta sớm một chút chẳng phải mọi chuyện đều yên ổn sao. Bây giờ hại tôi ngay cả vòng phối cũng không chơi được nữa...”

Hóa ra Trần Duy Mặc vẫn luôn chú ý hướng đi của Lí Thời, nhưng khổ nỗi vẫn không tìm được thời cơ thích hợp, sau đó Du Phi Tầm làm việc ở công ti bảo hiểm, bị cảm mất mấy ngày, đành phải nhờ Trần Duy Mặc đi làm thay. Có thể là trời thương Trần Duy Mặc, cho anh may mắn hiếm có, gọi bảy điện thoại lại tình cờ gọi trúng số Lí Thời, tất cả như nước chảy thành sông, chỉ là vẫn thiếu gì đó. Vì thế Trần Duy Mặc liền tìm Du Phi Tầm, muốn cậu ta giúp mình hack máy tính Quý Lâm Viên, đưa ra thông báo mà người ta gọi là “tuyên bố lui giới”, rồi chỉ cần lẳng lặng chờ Lí Thời tới tìm mình là được.

Bên kia, Quý Lâm Viên cảm giận nói: “Cậu nói đi, cậu hỏi vị kia nhà cậu đi, sao có thể hại người ta như thế! Cậu còn bị anh ta ăn sạch sành sanh! Lí Thời này, Tích Thời đại thần này, tinh thần trọng nghĩa của cậu chạy đâu mất rồi!”

Người xưa vô cùng trí tuệ, câu “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” tuyệt đối là một chân lí bất biến, Lí Thời nghe Quý Lâm Viên nói, lúc đầu trong lòng quả thực có tức giận, nhưng hiện tại chỉ cảm thấy người yêu của mình thật thông minh, hơn nữa vì cậu mà anh làm nhiều việc như vậy, không khỏi thấy ảm áp, cảm động.

“Cậu đừng có nói tôi, sao không nói chính mình ấy? Chẳng phải bị người ta hack máy sao, thế mà giờ lại yêu nhau mới sợ chứ?”

“Có gì lạ đâu. Coi như anh ta cũng có lương tâm, sau đó đã giúp tôi sửa máy tính, vòng phối cũng không quan trọng tới mức đó. Tôi xem trên taobao(3) rồi, không có máy tính mới là tổn thất lớn nhất, không thể chỉ vì vậy mà phải mua máy mới.”

Lí Thời nhìn khuôn mặt Quý Lâm Viên dần biến hồng mà nhin không được bật cười.

“Được rồi, đúng lúc tôi muốn tìm cậu. Tôi có một bộ kịch, còn thiếu vai quần chúng của cậu, kịch bản đã gửi vào hòm thư của cậu rồi. Cậu mau tranh thủ thời gian thu âm cho tôi đi, hậu kỳ còn đang chờ.”

“Tôi mới không thu âm cho cậu! Đều tại bị kia nhà cậu hại tôi phải “lui giới”, giờ tôi còn thu âm làm gì?”

Lí Thời thật không ngờ bề ngoài để vương công của Quý Lâm Viên hóa ra để che giấu bản chất ngạo kiều thụ, cuối cùng lại nghẹn lời không nói được gì.

*Chú thích:

- (1) Phi bỉ tầm thường.
- (2) Trạch: chỉ những người hay ru rú trong nhà, đồng nghĩa với otaku trong tiếng Nhật.
- (3) Taobao: trang web bán hàng của TQ. Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33.

Tuy rằng ngoài miệng Quý Lâm Viễn nói không thu âm, nhưng với tình cảm thực tế của họ mà nói, chim cánh cụt nhỏ của Lí Thời vừa sáng lên đã nhận được thông báo có file gửi offline. Cậu mau chóng tải âm thô xong rồi gửi cho hậu kỳ.

Hậu kỳ đã xử lí xong xuôi các âm thô trước, vai quần chúng của Quý Lâm Viễn chỉ xuất hiện ở cuối cùng, nói có mấy câu, giờ nhận được âm thô, chẳng bao lâu sau đã hoàn thiện thành phẩm, gửi cho Lí Thời. Cậu lôi kéo Trần Duy Mặc cùng nghe đi nghe lại mấy lần, cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Sau khi cảm ơn hậu kỳ, cậu tìm em gái trang trí, bảo cô gõ thêm chữ vào poster, rồi đóng gói tất cả gửi cho Trần Duy Mặc làm code, quyết định tra hoàng lịch tìm một ngày tốt nhất để phát kịch.

Người ta có câu “cải lương chẳng bằng hành động(1)”, kịch của Lí Thời chậm rì rì kéo dài tới nửa năm, bắt đầu từ tết âm lịch chuẩn bị làm, giờ đã là Hạ Chí, nhân dịp kỉ niệm hai người quen biết từ mùa hè, Lí Thời đặt tên kịch là Hạ Chí, mà đúng vào hôm nay, cậu giục Trần Duy Mặc mau viết code, thừa dịp nửa đêm 0 giờ đăng kịch lên.

Trần Duy Mặc không phụ sự kỳ vọng của cậu, mau chóng viết xong post kịch, đúng tám giờ vàng buổi tối thì phát kịch. Nhất thời, diễn đàn vốn không bao giờ yên ổn lại nổ tung lần nữa.

“Gào khóc! Tôi không nhìn lầm chứ, không nhìn lầm chứ! Quá bất ngờ, không có gì có thể so sánh với sự bất ngờ đáng sợ này. Tịch Thời đại nhân với Viết văn kun là chủ dịch, cả đoàn quần chúng đều là đại thần a a a a!!”

“Cùng kích động! Nghe được thanh âm cuối cùng là thanh âm của Cách vật đại thần, nhất thời nước mắt lưng tròng!”

“Nói đi nói lại các cô không để ý tới biên kịch sao? Tịch Thời đại nhân tự mặc giáp ra trận đó! Đây hẳn là lần đầu tiên Tịch Thời đại thần làm biên kịch????!!!”

“QWQ Đọc tới đọc lui các bình luận trong post kịch n lần, tôi còn tưởng rằng các vị đại nhân muốn trở về, hóa ra chỉ là tới hỗ trợ thôi, có chút tiếc nuối...”

“Tiếc nuối + số CMT(2). Nhưng mà có thể nghe kịch đã là tốt lắm rồi, Tịch Thời đại nhân tìm nhiều đại thần như vậy tới giúp cũng không dễ dàng!”

“Nghe xong vài lần kịch, tôi cảm thấy nhân vật chính trong câu chuyện này chính là dựa trên Tịch Thời đại nhân và Viết văn kun, thật sao?”

“Nếu đó là thật thì quá lãng mạn luôn

~ Nhưng mà thâm tình công và gốc nghề thụ quả thực rất đáng yêu

PS: Tịch Thời đại nhân viết văn rất hay.”

Lí Thời lật post xem lời bình của mọi người, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Ai nha

Tịch Thời, chúc mừng phát kịch

~~Tịch Thời: Cùng vui, cùng vui

~Luôn luôn là em gái ngây thơ: Phụt~ Không dám, không dám, nếu như tôi dám cùng vui với cậu, Viết văn kun sẽ giết người diệt khẩu (”)

Tích Thời: ...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: Tích Thời nè, tôi không ngờ sau bề ngoài tạc mao thụ của cậu lại cất giấu một tâm hồn văn nghệ đâu nhá~ Một bộ kịch rất ám áp lại lấy được nước mắt của tôi, nhất định là tuyển lệ của tôi yếu quá, hừ (∞) Tức rồi—

Tích Thời: Ai nha, tôi viết văn lúc nào cũng hay như vậy, đâu phải cô không biết (-) Lần trước chẳng phải ai đó nhờ tôi viết luận văn mà nhận được giấy khen sao...

Luôn luôn là em gái ngây thơ: *ói* (> Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34.

Thời gian trên chiếc đồng hồ quả lắc to tướng trong phòng Lí Thời cứ điểm từng phút từng giây trôi qua, lại thêm một lần đồng qua xuân tới. Cô bé năm đó len tới chỗ cậu kể khổ nay đã học đại học rồi. Em gái chuẩn bị trước đây cũng đã kết hôn, sinh em bé. Đôi oan gia Du Phi Tâm cùng Quý Lâm Viễn đã mua một căn nhà mới ở ngoại ô. Trần Duy Mặc cũng được thăng chức thành tổ trưởng của khối. Còn Lí Thời, giống như lời cậu nói năm ấy, vẫn không rời khỏi giới vông phôi như trước, chỉ là phần lớn không tiếp chủ dịch, mỗi ngày trông coi tiệm sách nhỏ của mình, nhàn nhã đi chơi phơi nắng.

Mấy ngày trước, hai vị phụ huynh bay từ phía nam quê hương về, nhìn con trai nhà mình sống cũng không tệ, cũng không nói thêm gì, rốt cuộc cam chịu quan hệ của bọn họ.

Kịch của Lí Thời đã ra tới năm phần, trang trí cùng hậu kỳ cũng thay đổi nhiều lần, nhưng Lí Thời nói, chỉ cần cậu còn có thể đặt bút viết, viết ra kịch bản, thì vẫn sẽ tiếp tục làm thành kịch, cho đến khi nào bị liệt.

Lí Thời ngồi phía sau cửa tiệm sách nhìn từng tốp học sinh lưng đeo ba lô, mặc đồng phục, đi qua đi lại trên đường, bắt đầu chìm vào hồi ức. Nhớ tới năm đó cậu còn mộng tưởng có thể một mình yên tĩnh đọc sách vào buổi trưa, uống trà, nghe nhạc nhẹ thư giãn, để ánh nắng ấm áp xuyên qua tầng tầng mây trắng phủ lên ngón tay mình, bên chân có một chú mèo con cuộn mình, tắm rửa dưới ánh mặt trời, thỉnh thoảng nó sẽ trở mình, biếng nhác đòi cậu gãi bụng cho. Lúc ấy, Lí Thời hoàn toàn không ngờ sẽ có một người tên là Trần Duy Mặc bước vào cuộc đời cậu, cùng cậu cười, cùng cậu khóc, cùng làm tất cả những việc cậu muốn làm. Cho dù so với giấc mơ năm đó của cậu thì thua kém rất nhiều, nhưng ai có thể nói cuộc sống như hiện tại không tốt đây?

Không ai có thể thật sự nắm lấy thứ gọi là “năm tháng”, cũng không ai có thể biết trước được tương lai, nhưng ít ra chúng ta có thể nắm chặt hạnh phúc nhỏ bé trong hiện tại, đúng không nào?

Toàn văn hoàn

Ốc: Truyện này rất ngắn, nhưng không hiểu sao mình lướt vẫn chậm. Dẫu sao cũng cảm ơn những ai đã đi cùng mình tới lúc này. Trúc mã trực mã là một tác phẩm mà mình mới đọc văn án đã thấy thích, nghe spoil càng thích nên quyết định hốt. Lần đầu tiên mình gặp một anh công “thâm tàng bất lộ” như vậy trong vòng phôi. Vì em thụ mà anh ấy phải nhờ người hack acc Cách vật, chiếm lấy vị trí chủ dịch công, vì em thụ mà anh ấy phải chờ đợi nhiều năm, chỉ có thể âm thầm đặt tên mình và tên Tích Thời ở cạnh nhau trong post kịch, vì em thụ mà anh lên game mắng người, vì em thụ mà anh đã làm nhiều việc lảm... Tóm lại là cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình, hẹn gặp lại mọi người ở những tác phẩm sau.

05/10/2015 Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-truc-ma>